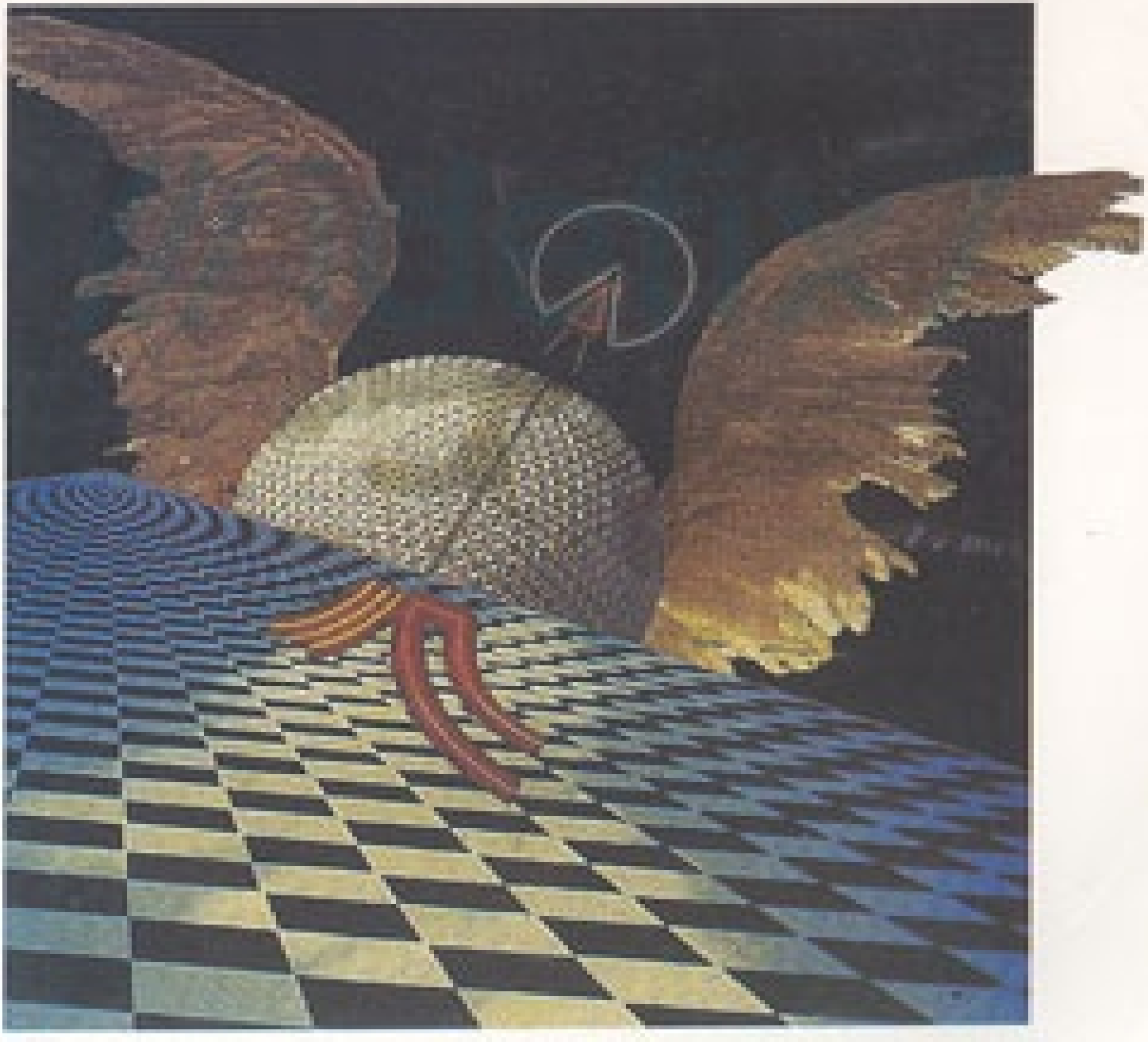
Erich von Däniken

TANRILARIN ARABALARI

70. basım

Erich von Dâniken

TANRILARIN ARABALARI

GİRİŞ

Bu kitabı yazmak cesaret isteyen bir işti; okumak da aynı şekilde cesaret isteyecektir. Kapsadığı kuramlar ve kanıtlar, geleneksel arkeolojinin çizenle kurulmuş mozaik yapısına uymadığı için, belki bilginlerimizce 'sözü edilmemesi gereken' kitaplar sınıfına sokulacaktır. Geçmişimizi araştırmanın, geleceğimizi araştırmaktan çok daha çekici ve serüvenli olabileceği gerçeği karşısında halk, belki kabuğuna çekilip orada kurduğu dünyada yaşamayı seçecektir.

Ne olursa olsun, binlerce, milyonlarca yıl geriye uzanan geçmişimizin tutarsızlıklarla dolu olduğu gerçeği, kesinliğini koruyacaktır. Geçmiş, ilkel dünyamızı, içi adam dolu uzay arabalarıyla ziyaret eden bilinmeyen tanrılarla doludur; akıl almaz teknik yeteneklerin var olduğu, günümüzde ise ancak bir bölümü yeniden bulunan bilgilerin gizlendiği bir geçmiş.. .

Arkeoloji derseniz, o da tutarsızlıklar içindedir. Çünkü binlerce yıllık elektrik pilleri, platin kopçalı kusursuz uzay giyimleri içinde garip yaratıklar, küçük elektronik beyinlerin bile çözemediği on beş basamaklı sayılar yeni kazılarda ortaya çıkmaktadır. Bunları yapmış olması gereken ilkel insanların, böylesine inanılmaz bilgileri nereden elde ettikleri sorusu ister istemez kişinin aklına takılmıyor mu?

Tutarsızlıklar din alanında da sürüp gitmektedir. Şöyle ki. bütün dinler sözleşmiş gibi, insanoğluna yardım ve kurtuluş vaat ederler, tikel tanrılar da aynı şeyler için söz verirler. Ama niçin verdikleri sözü tutmazlar; niçin son derece modern silâhlarını ilke! insanlara karşı kullanırlar; niçin onları yok etmeyi tasarlarlar?

Binlerce yıldır kurulmasına çalışılan inançlar dünyasının artık yıkılacağı düşüncesine alışalım. Birkaç yıllık dikkatli araştırma, hepimizi rahatlatan zihin kurumlarım yede bir etmeye yetiyor; gizli toplumların kitaplıklarında saklı duran bilgiler birer birer gün ışığına çıkıyor; uzay çağı gizlilikler çağı

olma niteliğini yitiriyor ve yıldızları hedef alan uzay yolculukları, geçmişle aramızda kalan uçurumları kapatmaya başlıyor. Tanrılar, rahipler, krallar, kahramanlar bu uçurumun karanlıklarından çıkıyorlar. Geçmişimizi gerçekten eksiksiz öğrenmek istiyorsak, onları gizledikleri sırları açıklamaya zorlamalıyız. Bu nasıl yapılabilir?

Arkeolojik araştırmaları modern laboratuvarlar üstlerine almalıdır!

Arkeologlar tarihsel yerleşme kalıntılarını, üstün duyarlıklı ölçü araçlarıyla yeniden incelemelidirler!

Ve gerçeği arayanlar, bütün kurumlara kuşkuyla bakmaya koyulmalıdırlar!

On bin yıl öncesinin insanj için uzay yolculuğu bir sorun değil, bir gerçekti! Bunun ispatı, karanlık geçmişte tanrıların bıraktıkları ve bugün anlamını çözmeye çalıştığımız sayısız izlerdir. Evet, pek uzak çağlarda uzaylıların dünyamızı ziyaret ettiklerini ileri sürüyorum! Bu dünya-dışı akıllı yaratıkların kimler olduklarım ya da hangi gezegenden geldiklerini henüz bilmiyorum. Ancak; o çağda yaşayan insansı yaratıkları kitle halinde yok ettiklerine ve yeni, belki de ilk, 'homo sapiens'i ürettiklerine kesinlikle inanıyorum.

Bu iddia tümüyle devrimcidir; kusursuz gibi görünen zihin kurumlarını temelinden sarsmaktadır. Amacım, bu iddianın delillerini gözler önüne sermektir.

Kitabım birçok kişinin cesaret vermesi ve işbirliğiyle hazırlanabildi. Son birkaç yıldır yüzümü göremeyen karıma anlayışlılığı için, binlerce mil bana yol arkadaşlığı eden Hans Neuner'e aksamasız ve değerli yardımları için, Dr. Stehlin ve Louis Emrich'e sürekli destek oluşları için teşekkür etmek isterim. Ayrıca bana, Bilimsel ve Teknik Araştırma Merkezlerini gezdiren Houston ve Huntsville NASA tüm personeline, Prof. Dr. Werner von Braun, Prof. Dr. Willy Ley ve Bert Slattery'e ve dünyanın çeşitli bölgelerinde benden yardım ve desteklerini esirgemeyen insanlara teşekkürü bir borç bilirim.

ERICH VON DÂNIKEN

BİRİNCİ BÖLÜM

EVRENDE AKILLI YARATIKLAR VAR MI?

YÜZYIL İNSANI, türünün evren- deki tek örneği midir? Başka yıldızlardan gözümüzle görebileceğimiz örnekler gelmediği sürece bu soruya verilen, «Evet, dünyamız, üzerinde insan yaşayan tek gezegendir!» karşılığı geçerli ve inandırıcı kalacaktır. Ancak son araştırma ve bulgulardan ortaya çıkan gerçekler dikkatle incelendiğinde, soru işaretleri ormanının büyüdükçe büyüdüğü görülecektir. Astronomlar bulutsuz bir gecede çıplak gözle 4500 yıldız görülebileceğini söylüyorlar. Küçük bir gözlem evi teleskopu bu sayıyı iki milyona çıkarabiliyor. Modern yansıtıcı teleskoplarsa, Samanyolunu oluşturan milyarlarca yıldızın ışığını gözlemciye getirmek gücünde. Ancak, evrenin heybetli ölçüleri açısından Samanyolu, çok daha büyük bir yıldızlar sisteminin ufacık bir parçasıdır. Bu sistem yirmiye yakın galaksiden oluşur ve yarıçapı bir buçuk milyon ışık yılıdır. (1 ışık yılı, ışığın bir yılda aldığı yoldur ve 300.000X60X60X24X365 =9.460.800.000.000 kilometreye eşittir.) Ancak böylesine korkunç bir sayıyla anlatılan bu sistem bile, elektronik teleskopların gösterdiği nebulaların büyüklüğü karşısında küçücük kalır. Astronom Harlow Shapley, teleskoplarımızın görüş alanı içinde yaklaşık olarak (100.000.000.000.000.000.000) yıldız bulunduğunu ve bunların binde birinde gezegenler sistemi bulunduğunu tahmin ediyor. Bu tahminin temelinden hareketle, söz konusu yıldızların binde birinde hayat için gerekli koşullar olduğunu kabul edersek, geriye (100.000.000.000.000) yıldız kalıyor. Peki, bunların kaçında hayata uygun atmosfer var? Binde birinde mi? Öyleyse (100.000.000.000) yıldız hayat için gerekli atmosferi taşıyor demektir. Daha ileri giderek, bunların binde birinde hayatın ortaya çıktığını düşünürsek, şu anda üstünde hayat olan 100 milyon gezegen bulunduğu anlaşılır. Bu hesaplar, günümüzün tekniğiyle yapılan teleskopların gösterdiği yıldızlar temel alınarak yapılmıştır. Bu arada tekniğin her gün gelişmeler gösterdiği unutulmamalıdır.

Biyokimyacı Dr. S. Miller'in varsayımını izlediğimizde hayatın ve hayat için gerekli koşulların, birtakım başka gezegenlerde daha çabuk gelişmiş olabileceğini görürüz. Bu varsayımı kabul edersek, 100.000 gezegende, bizimkinden daha gelişmiş uygarlıkların bulunduğunu da kabul etmemiz gerekir.

Tanınmış bilim adamı, yazar ve W. von Braun'un arkadaşı Prof. Dr. Willy Ley, New York'takı konuşmamızda görüşlerini şöyle açıkladı:

«Yalnız Samanyolu'ndaki yıldızların sayısı 30 milyar kadardır. Günümüz astronomi bilginleri, bunların 18 milyarında gezegenler sistemi bulunduğunu kabul ederler. Gezegen sistemleri arasındaki uzaklığın, gezegenlerin ancak yüzde birine bir yıldız yörüngesine girme olanağı tanıdığını düşünelim. Bu durumda, hayatı destekleyecek güçte 180 milyon gezegenle karşı karşıya kalırız. Bunların yüzde birinde de hayatın gerçekten ortaya çıktığını düşünürsek, geriye

1.800.000 gezegen kalır. Üzerinde hayat bulunan gezegenlerin yine yüzde birinde «Homo sapiens'e eşit akıl düzeyindeki canlıların yaşadığını kabul edersek, Samanyolunda 18.000 uygarlık olduğu ortaya çıkar.»

Samanyolundaki yıldız sayısının son sayımlarda 100 milyara çıktığı göz önünde tutulursa, Prof. Ley'in dikkatle yaptığı hesaptaki uygarlık sayısı büyük çapta artar.

Ütopik sayıları, ya da bilinmeyen galaksileri katmaksızın yapılan yukardaki tahmini, biraz daha ilerletebiliriz ve 18.000 gezegenin en az yüzde birinde gerçekten hayat olduğunu ileri sürebiliriz.

Dünyaya benzer gezegenlerin var olduğu, gerek hesaplar, gerekse bilimsel araştırmalar sonucu, kuşku tanımaz bir duruma gelmiştir. Ancak hayatı destekleyen koşulların, ille de dünyanınkilerle özdeş olması gerekmez.

Hayatın yalnız dünyadaki koşullar altında geliştiği düşüncesi çoktan çürütülmüştür. Oksijen ve su olmayınca hayat da olmaz inancı tümüyle yanlıştır. Öyle ki dünyamızda bile oksijene gerek duymayan canlılar vardır. Anaerobik bakteri adı verilen bu yaratıklara oksijen,öldürücü etki yapmaktadır. Neden uzayda aynı şekilde yaşayan gelişmiş türler bulunmasın?

Çalışmalarını pek yakın tarihlere kadar dünyamız üzerinde yoğunlaştıran araştırmacılar, gezegenimizi hayat için 'ideal' olarak nitelendirmişlerdi. Bol bol suyu, tükenmeyen oksijeni, organik yollarla kendiliğinden yenilenen doğası ve ne çok sıcak, ne çok soğuk iklimiyle dünyamız, bu niteliği hak eder görünüyordu. İyi ama, hayatın doğuşu ve gelişmesi böylesine katı kurallarla sınırlandırıldığında, ortaya çıkan şaşırtıcı durumlara ne demeli? Bilginler, dünyada iki milyona yakın değişik canlı türünün bulunduğunu tahmin ediyorlar; bunların bir milyon iki yüz bini bilimsel olarak tanınıyor. Ancak, tanınanlar içinde birkaç bin türün, bugün geçerli kurallar gereğince, yaşamaması gerekiyor! Bu durumda, hayat için gerekli koşulları belirleyen yasaların, yeni baştan ele alınıp incelenmelerinden başka çıkar yol yoktur.

Normal olarak yüksek radyoaktiviteli suların mikroptan arınmış olacağı düşünülebilir. Ne var ki birtakım bakteri türleri, nükleer reaktörleri çevreleyen öldürücü sularda yaşamayı başarmışlardır. Dr. Siegel'in yaptığı bir deney ise korku vericidir:

Siegel, Jüpiter'in atmosferini laboratuvarında yaratarak, birtakım bakterileri burada üretmeyi denemiştir. Bilindiği gibi Jüpiter'in atmosferi, bizim anladığımız biçimde hayat için hiç bir uygunluk göstermemektedir. Bununla birlikte Siegel'in bakterileri, amonyak, metan ve hidrojene rağmen ölmemiş ve üremelerini sürdürmüşlerdir. Bristol Üniversitesi entomolojistlerinden[-1] Hinton ve Blum'un deneyi de aynı oranda ürkütücüdür. Bu bilim adamları, bir tatarcık türünü birkaç saat 100' santigrad ısıda kuruttuktan sonra, uzay kadar soğuk olan sıvı helyuma atmışlardır. Daha sonra yüksek ısı vererek doğal hayata döndürdükleri hayvancıklar hiç bir şey olmamış gibi yaşamalarını sürdürmüşler, hatta 'sağlıklı' yavrular bile doğurmuşlardı! Bunların dışında yanardağlarda yaşayan, taş yiyen, demir üreten bakteri türleri de tanınmaktadır. Soru işaretleri ormanı büyüdükçe büyümüyor mu?

Birçok araştırma merkezinde deneyler sürdürülürken, hayatın hiç bir zaman dünyamız koşullarıyle sınırlandırılamayacağının delilleri de artmaktadır. Dünya yüzyıllar boyu, yerküreyi yöneten koşullar ve yasalar çevresinde dönüp duruyor. Bu inanış, alışılmış ölçü ve düşünce sistemlerini benimseyen araştırmacıların gözlerine her şeyi bulanık ve titrek gösteren bir

gözlük gibi yerleşti. Uzay incelenirken de çıkarılamayan bu gözlük yüzünden, çağ açan düşünürlerden Teilhard de Chardin, uzayda ancak 'Hayal'in gerçek olabileceğini ileri sürdü!

Eğer başka gezegenlerde yaşayan akıllı yaratıklar da bizim gibi düşünüyorlarsa, kendi hayatları için gerekli koşulları, bütün evren için geçerli sayıyorlar demektir. Böylece bizim anladığımız biçimde bir hayat için kesinlikle öldürücü olan —150, 200 derece ısıda yaşayan yaratıklar, evrende hayat izi ararken — 150 dereceyi de birlikte arayacaklardır. Tıpkı bizim geçmişimizi aydınlatmaya çabalarken kullandığımız mantık gibi...

Şu, ya da bu zamanda ortaya çıkan her atak düşünceye Ütopya gözüyle bakılır. Ama günlük gerçekler arasına giren Ütopyalar sayılamayacak kadar çoktur! Burada verilen örnekler en uzak ihtimalli türden olmakla birlikte, bugün kavramakta güçlük çektiğimiz birtakım kavramlar açıklanınca, gerçek durumuna gireceklerdir. O zaman tüm engeller yıkılacak ve insan, evrenin gizli tuttuğu bilgilere bir adım daha yaklaşacaktır. Gelecek kuşaklar evrende bugün hayal edemediğimiz ölçüde değişik türden canlılar bulacaklar, biz orada olmasak bile, evrendeki tek akıllı yaratık olmadıklarını, hele hiç de en eski yaratık olmadıklarını kabul edeceklerdir.

Yaşı sekiz ya da on iki milyar olarak bilinen evrenden kopup gelen göktaşları, mikroskoplarımızın altına organik bileşimlerin izlerini getirmektedirler. Milyonlarca yıllık bakteriler yeniden hayat kazanırken, uzaydaki sayısız güneşlerden çıkan sporlar, boşluğu aşarak gezegenlerin çekim alanına kapılmaktadırlar. Milyonlarca yıldır süregelen dönemlerde, yeni hayat türler: yaratılmakta ve gelişmektedir. Bu arada yerkürenin her yanından toplanan sayısız taş örneklerinin incelenmesi, dünyamızın dört milyar yıl önce meydana geldiğini ortaya çıkarmıştır. Ne var ki bilimin tek bildiği şey, bir milyon yıl kadar önce, 'insanı andırır bir şey'in dünyada yaşadığıdır! Ve dev zaman nehrine, ağır çalışmalar, büyük serüvenler ve geniş çapta merak karşılığında kurduğu baraja ancak 7000 yıllık bir insanlık tarihi toplayabilmiştir. Evrenin milyarlarca yılla ölçülen geçmişi karşısında bu sayı gülünç kalmıyor mu?

İnsanın bugünkü durumuna gelebilmesi için 400.000 yıl geçmesi gerekmişti. Neden başka gezegenler bize benzeyen ya da benzemeyen varlıkların gelişmesi için daha elverişli koşullar sağlamamış olsun? Neden

başka bir gezegende bize eşit ya da bizden üstün 'rakipler' bulunmasın? Birtakım kestirme karşılıklarla bu sorular hasıraltı edilemez!

Geçmişte yıkılmaz görünen yasalara bugün gülündüğü unutulmamalıdır. Sözgelişi, yüzlerce kuşak dünyanın düz olduğu inanandaydı. Binlerce yıl güneşin dünyanın çevresinde döndüğü ileri sürüldü. Bugün bile, Samanyolunun merkezinden 30.000 ışık yılı uzakta, sıradan, minicik bir gezegen olduğu ispatlandığı halde, dünyanın, her şeyin merkezi olduğuna inananlarımız var.

Uzay araştırmalarında elde ettiğimiz bilgiler, evren karşısındaki küçüklüğümüzü ve değersizliğimizi çoktan ortaya koymuştur. Ancak geleceğimizin evrende gizli olduğu gerçeği, değerinden bir şey yitirmemiştir.

Geleceğe şöyle bir bakmadan, geçmişi tarafsızlık ve içtenlikle araştırma gücünü bulabileceğimizi sanmıyorum...

İKİNCİ BÖLÜM

UZAY GEMİMİZ O DÜNYAYA İNİNCE

GÜNÜMÜZ KURGU-BİLİM yazarlarının büyükbabası sayılan Jules Verne bugün dünyaca ünlü bir yazaraır. Fantezileri çoktan kurgu-bilim olmaktan çıkmış, seksen günde yapılabileceğini düşündüğü dünya çevresindeki yolculuk, astronotlarca seksen altı dakikaya indirilmiştir. Biz de, bu ileri görüşlü yazarın yöntemini izleyerek, uzay gemisiyle ileride yapılacak bir yolculukta neler olabileceğini düşünmeye çalışalım. Elbette sözünü ettiğimiz yolculuğun gerçekleşmesi, Jules Verne'in düşlerinin gerçekleşmesinden çok daha kısa bir süre alacaktır. Bununla birlikte, uzay gemimizin 150 yıl sonra bilinmeyen bir yıldıza gitmek için dünyadan ayrıldığını düşünelim:

Gemimiz, deniz aşırı gemiler büyüklüğünde ve 99.800'ü yakıt olmak üzere,

100.000 ton kalkış ağırlığında olsun. imkânsız mı?

Hiç sanmam! Daha bugünden parça parça yörüngeye sokulan uzay gemileri, aunya çevresinde dolaşırlarken birleştirilebiliyor. Hem bu birleştirme işlemi yirmi yıldan az bir süre sonra gereksiz kalacak; çünkü aya inecek dev gemileri yerde hazırlamak bir sorun olmaktan çıkacak. Üstelik yarının roket atma işlemi için sürdürülen temel araştırmalar, tam yolla ilerliyor. Bu araştırmalardan anlaşıldığına göre, geleceğin roket motoru, gücünü nükleer enerjiden alacak ve ışık hızına yakın bir hıza ulaşacak. Aynı alandaki yeni atılımlar arasında uygulama imkânı, basit parçalar üzerinde yapılan fiziksel deneylerle ispatlanan 'Foton Roketi' de var. Gövdesinde taşıdığı yakıt, roketi ışık hızına öylesine yaklaştırıyor ki, göreliliğin her etkisi, özellikle fırlatıldığı yerle kendisi arasındaki zaman farkı açıkça görülebiliyor. Roket çalışınca yakıt elektromanyetik radyasyona dönüşüyor ve salkım biçimi bir itici güç olarak, ışık hızıyla gövdeden ayrılıyor. Teorik olarak bu sistemle donatılmış bir uzay gemisinin ışık hızının %99'una ulaşması gerekir ve bu hız, güneş sistemimizin sınır kapılarını ardına kadar

açmak için yeterlidir. Akıllara durgunluk veren bir düşünce!... Ancak yeni bir çağın belkemiği sayılabilecek olan yirminci yüzyıl insanı, büyükbabasının tanık olduğu ve akıl almaz bulduğu tren, elektrik, telgraf, otomobil ve uçak gibi teknolojik gelişme ürünlerinin, bugün olağanüstü bir yanı kalmadığını aklından çıkarmamalıdır.

Aynı şekilde kendisi de ilk radyo yayınlarına, renkli televizyondan izlenen ilk uzay yolculuklarına ve dünya çevresinde dönüp duran uydulara tanıklık etmiş, her halde bir çoğunu akıl almaz bulmuştu.

Kuşkusuz onun çocuklarının çocukları gezegenlerarası yolculuklara çıkacaklar ve üniversitelerin teknik bölümlerinde kozmik araştırmalar yapacaklardır. Gelelim hedefi uzak bir yıldız olan uzay gemimizin yolculuğuna: Her şeyden önce gemi tayfasının, vakit öldürmek için ne gibi yollar tuttuğunu düşünmeye çalışalım. Çünkü Einstein'ın İzafiyet Teorisine göre ışık hızının hemen altında yol alan bir uzay gemisinde zaman, dünyada kalanlara göre çok daha yavaş geçer. İnanılmaz gibi görünüyor ama, uzay gemimiz ışık hızının %99'una varan bir hızla gidiyorsa, dünyada geçen bir yüzyıla karşılık, geminin içinde ancak 14.1 yıl geçiyor demektir. Uzay yolcularımızla, dünyada kalanlar arasındaki zaman farkını, Lorentz değiştirgeçlerinin verdiği aşağıdaki formülle hesaplayabiliriz :

= Vl-(v/c)2 T

(t: uzay yolcularına göre zaman, T: dünyadaki zaman, v: uçuş hızı, c: ışık hızı.) Uzay gemisinin uçuş hızı da, Prof. Ackeret' in kurduğu temel roket denklemine göre hesaplanabilir: v/w =1-(1-t)2w/c w/c. [H1-t)2w/c]

(v: ivme, w: fırlatma hızı, c: ışık hızı, t: kalkıştaki yakıt ağırlığı.)

Zaman böyle ağır ağır akıp giderken gemi adamları hem görevleri gereği hem de vakit öldürmek için, yanından geçtikleri gezegenleri inceleyecek, onların yerlerini belirleyecek, görüntü analizleri yapacak, yerçekimlerini hesaplayacak ve yörüngelerini ölçeceklerdir. Son olarak da koşulları dünyamıza en çok benzeyen bir gezegeni iniş yeri olarak seçeceklerdir. Bunda amaç, tükenmeye yüz tutan yakıtlarını yenilemektir.

İnilecek gezegenin dünyamıza çok benzediğini kabul edelim. Daha önce de belirttiğim gibi, bunun olmaması için hiç bir neden yoktur. Gezegen, dünyamızın 8000 yıl önceki durumuna benzemekte ve üzerindeki uygarlık da aynı aşamayı yaşamaktadır. Elbette bütün bunlar inişten önce, gemideki araçlarla belirlenmiştir. İnilecek alan, 'bölünebilir madde kaynaklarına' en yakın olan bölgedir. Gemideki araçlar, uranyum madenlerinin hangi dağ sıralarında bulunabileceğini de güvenilir ve çabuk bir biçimde gösterirler.

İniş tasarlanan biçimde gerçekleştirilir.

Gemi adamlarının gözüne ilk çarpan şey, taştan araçlar yapan, mızraklarla vahşî hayvan avlayan, otlaklarda koyun ve keçi sürüleri güden, ilkel biçimde çanak çömlek ve ev gereçleri yapan birtakım yaratıklar olur.

Acaba bu ilkel yaratıklar, gökten inen canavar ve içinden çıkan garip şeyler hakkında ne düşünürler? Her halde ilk yapacakları şey yerlere kapanıp yüzlerini toprağa gizlemek olacaktır. O güne kadar aya ve güneşe tapınışlardır. Ama şimdi olan, korkunç bir şeydir: Tanrılar gökten inmişlerdir! Olayın ilk heyecanı geçince, ilkel yaratıklar bir kaya ardına geçip olanı biteni izlemeye koyulurlar. Az ötelerinde kafalarında çubuklu şapkalar taşıyan, (antenli başlıklar); geceyi gündüze çevirebilen (ışıldaklar) tanrılar harıl harıl çalışmaktadırlar. Yabancılar hiç güç harcamadan göğe yükselirken (roketli kemerler) gezegen sakinleri neredeyse küçük dillerini yutarlar. Bilinmeyen 'hayvanlar' homurdana vızıldaya gökte uçmaya başlayınca da (helikopterler ve her işe yarayan taşıtlar) yüzlerini yine toprağa gömerler. Son olarak tüyler ürpertici bir 'bumm'' sesi duyulur (deneme patlatması). Yaratıklar çil yavrusu gibi dağılarak mağaralarına kaçışırlar. Artık astronotlarımız onların gözünde yüce birer tanrıdır.

Günler geçer. Uzay adamları yoğun çalışmalarını sürdürürler. Bir gün rahipler ve büyücülerden oluşan bir topluluk tanrılarla ilişki kurmak için, ilkel içgüdüleriyle kestirdikleri başkana yaklaşırlar. Yanlarında, konukseverliklerini gösterecek armağanlar vardır. Uzay adamlarımız elektronik beyin aracılığıyla onların dillerini hemen öğrenirler ve nezaketlerine teşekkür ederler. Uzun uzadıya kendilerinin tanrı olmadığını, tapmaya değer bir üstünlük taşımadıklarını anlatırlarsa da, sonuç alamazlar. İlkel dostlarımız başka türlü düşünememektedir. Onlar yıldızlardan gelmiş, büyük güçler göstererek mucizeler yaratmışlardır. Tanrılardan başka bir şey

olamazlar! Uzay adamları direnerek yardım teklif ederler. Yine sonuç yoktur. Olan bitenler çoktan, karşılarındaki ilkel yaratıkların anlayış sınırlarını aşmıştır.

İniş gününden sonra olacakları tam olarak kestirmek güçtür, ancak aşağıdaki eylemlerin, önceden düşünülmüş bir tasarı gereğince uygulanabileceği düşünülebilir:

Nüfusun bir bölümü kazanılarak, dünyaya dönüş için gerekli olan uranyum'un araştırılması ve çıkarılması için eğitilir.

Yaratıkların en akıllısı 'kral' seçilir. Gücünün apaçık belirtisi olarak, tanrılarla doğrudan doğruya ilişki kurulabileceği bir telsiz aracı verilir.

Uzay adamlarımız onlara basit uygarlık gereklerini ve birtakım athlâk kavramlarını öğretirler. Özellikle seçilmiş kadınlar gemi adamlarınca döllenir. Böylece doğal evrimin birkaç aşamasını atlatan bir soy doğar.

Bu soyun uzayda uzmanlaşabilmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini kendi tecrübelerimizden biliyoruz. Neyse, uzay adamlarımız dönüş yolculuğuna başlamadan önce, arkalarında ancak çok çok sonra, yüksek teknik yetenekleri olan ve matematik temellere kurulmuş bir uygarlığın anlayabileceği birtakım izler ve işaretler bırakırlar.

Gezegen yaratıklarını, kendilerini ileride bekleyen tehlikelere karşı uyarmanın ne ölçüde yarar sağlayacağını da kestirmek pek güçtür. Onlara korkunç kıtalararası savaşları ve atomik patlamaları konu alan filmler gösterdik ve savaşın iğrençliğini anlattık diyelim. İleri uygarlık düzeyine ulaşan ve tarih kitapları tiksindirici savaşlardan geçilmeyen yirminci yüzyıl dünyalısı bile, durmadan 'savaş ateşiyle oynadığına göre, onların da her şeye rağmen, bir gün aynı çılgınlığa düşeceklerini düşünmek yerinde olur sanırım!

Uzay gemisi evrenin karanlıklarında kaybolup gidince, geride kalan dostlarımız, bu inanılmaz mucizeyi konuşmaya başlayacaklardır: Tanrılar buradaydı! Başlarından geçenleri babadan oğula, anneden kıza geçecek destanlar biçimine sokacaklar, tanrıların geride bıraktığı armağanları, küçük araçları tapınaklarına kaldırarak, kutsal emanetler olarak koruyacaklardır.

Eğer yazıyı keşfetmişlerse, olanları korkunç, olağanüstü ve mucizevî diye niteleyerek yazmaya koyulacaklardır. Kitapları ve resimleri, sağır edici gürültülerle gökten inen bir uçan gemiyi ve altın elbiseli tanrıları anlatacaktır. Denizlerin ve karaların üstünde uçan savaş arabalarından, korkunç silâhlardan söz edecek, tanrıların geri dönmeye söz verdiklerini, altını çize çize belirteceklerdir.

Bir zamanlar gördüklerini kayalar üzerine çizmeye koyulacaklardır:

Kafalarında başlıklar ve çubuklar bulunan şekilsiz devler; göğüslerinde çantalar taşıyan yaratıklar; ne olduğu bilinmeyen varlıkların binip gökyüzünde dolaştıkları toplar; üstünde ışınların fışkırdığı değnekler, kocaman böceklere benzeyen ve taşıt aracı olduğu kesin olan garip biçimler...

Uzay gemimizin ziyaretinin doğuracağı türlü etkiler saymakla bitmez. Kitabımızın ileri sayfalarında, eski çağlarda dünyamızı ziyarete gelen 'tanrıların' da ne gibi izler bıraktıklarını göreceğiz.

Gezegende bıraktığımız dostlarımızın bu çılanlardan sonraki hayatlarını izlemek kolaydır. Gizlice seyrettikleri tanrılardan, epey yeni şey öğrenmişlerdir. Geminin indiği alan, kutsal bölge olarak açıklanır. Din merkezi sayılabilecek olan bu alanda, belirli dönemlerde, 'hac' toplantıları yapılır ve tanrıların 'kahramanlıkları' anlatılır. Astronomik kurallara uygun piramitler ve tapınaklar kurulur. Yüzyıllar geçer. İnsanlar çoğalır ve savaşa başlar. Sonunda kutsal yerlerin çoğu toprak altında kalır. Daha sonra 'tanrıların yerlerini' bulan başka kuşaklar gelir, kazılar yapılır ve bu kuşakların karşısına binlerce anlaşılmaz kalıntı çıkar.

İşte biz, bugün aynı aşamadayız. Üstelik, aya inmeyi ve uzayın birçok sırrını çözmeyi de başardığımız için, düşünce boyutlarımız oldukça geniş. Dev bir geminin, güney denizlerindeki ilkel yerlileri ne ölçüde etkilediğini biliyoruz.

Cortes'in Güney Amerika insanlarını nasıl korkuttuğunu kitaplarımız yazıyor.

Bu bakımdan, silik de olsa, bir uzay gemisinin tarih öncesi dönemlerde nasıl etkili olduğunu düşünebiliriz.

Şimdi soru işaretleri ormanını meydana getiren açıklanamamış kalıntılar dizisine yeni bir açıdan bakmalıyız. Bir araya geldiklerinde, tarih öncesi uzay yolculuklarından arta kaldıkları anlamını taşıyorlar mı? Bizi geçmişin karanlıklarıma götürürken, aynı zamanda geleceğimiz için yaptığımız tasarılara ışık tutuyorlar mı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AÇIKLANAMAYANIN İMKÂN DIŞI DÜNYASI

TARİHSEL GEÇMİŞİMİZLE ilgili bilgiler, dolaylı bilgilerden bir araya getirilmiştir. Kazılar, eski kitaplar, mağara resimleri, destanlar v.b... Bütün bu malzeme, etkileyici ve ilginç bir mozaik levhanın yapımında kullanılmıştı. Ancak parçaları, yalnızca önceden tasarlanmış bir düşünce biçimine uyabiliyordu. Çoğu zaman da çimento apaçık görülüyordu. Bir olay şöyle, şöyle olmuştur... bu başka türlü açıklanamaz. Eğer bilginlerimiz öyle istiyorlarsa öyle olsun. Ama, var olan düşünce biçimlerinden ve geçerli varsayımlardan kuşkuya düşüp de sorular sormaya başlayınca tepki görüyorsak, araştırmanın sonu gelmiş demektir. Geçmişimiz ancak bir yere kadar doğrudur. Yeni görüşler ortaya çıktığında, eski varsayım hemen atılmalı ve yerine, o görüşlerden bir yenisi getirilmelidir. Yeni varsayımı, geçmişi açıkladığı sanılan eski varsayımların yerine koyma zamanı gelmiştir.

Güneş sistemi, evren, mikrokozm ve makrokozm hakkındaki bilgiler, teknoloji, tıp, jeoloji ve biyolojideki ilerlemeler, uzay yolculuklarının başlaması ve bu türden bir çok şey, dünyamızın görüşünü elli yıl içinde olduğu gibi, değiştirmiştir.

Bugün, aşırı ısı değişimlerine dayanabilecek uzay elbiseleri yapılabileceğini biliyoruz. Bugün uzayda dolaşmanın Ütopik bir düşünce olmadığını biliyoruz. Renkli televizyon mucizesini benimsemiş durumdayız. Işığın hızını ölçebildiğimiz gibi, Einstein'in İzafiyet Teorisini de ispatlayabiliyoruz. Dünyamızın görüntüsünü çevreleyen buz kalıbı erimeye başlarken ortaya atılan yeni varsayımlar, beraberlerinde yeni kriterler getiriyorlar. Sözgelişi, gelecekte arkeolojinin yalnızca kazılar yapmakla uğraşan bir bilim dalı olmayacağı şimdiden anlaşılıyor. Bulunan kalıntıların toplanması ve sınıflandırılması yeterli görülmüyor. Geçmişimizin güvenilebilir bir resmini çizmek için öteki bilim dallarının da işe karışması bekleniyor.

Öyleyse imkânsızlıklar dünyasına, bütün merakımız ve açık fikirliliğimizle girelim. 'Tanrıların' bize bıraktığı mirasa sahip çıkalım:

On sekizinci yüzyılın başlarında, Topkapi Sarayında, Amiral Pirî Reis'e ait birçok eski harita bulunmuştu. Berlin Devlet Kitaplığında saklanan ve Akdeniz'le Lût Gölü dolaylarını tam olarak gösteren atlaslar da bu amiralindi.

Bir süre önce bütün bu haritalar incelenmek üzere Amerikalı haritacı Arlington H. Mallery'e verildi. Mallery bütün coğrafî konuların haritalarda yer aldığını, ancak gerçek yerlerinde bulunmadıklarını belirtti ve Amerikan donanması haritacılarından Walters'IN yardımını istedi. Walters ve Mallery, uzun çalışmalardan sonra haritaları modern bir küreye uygulamayı başardılar. Çıkan sonuçla, bilim çevrelerinde yer yerinden oynadı: Haritalar kesinlikle doğru çizilmişti. Üstelik Akdeniz ve Lût Gölü çevresini göstermekle kalmıyor, Kuzey ve Güney Amerika kıyılarını, hatta Antarktika'nın ana hatlarını da çiziyordu. Daha da şaşırtıcı olarak, Pirî Reis'in haritalarında yalnız kıtaların dış hatları değil, dağ sıraları, doruklar, adalar, nehirler ve ovalar tam bir doğrulukla görünüyordu.

Jeofizik yılı olan 1957'de haritalar, hem Weston Gözlem evi yönetmeni, hem de Birledik Devletler Donanması haritacısı olan Cizvit Rahibi Linetıam'a verildiler. Lineham, titiz araştırmalardan sonra haritaların akıl almaz ölçüde doğru olduklarını, üstelik o günlerde bile doğru dürüst keşfedilmemiş bölgeleri açıkça gösterdiklerini bildirdi. İşin en akıl almaz yanı, haritalarda ayrıntılarıyla görülen Antarktika dağlarıydı. Çünkü bu dağlar 1952 yılında, ses yansıtıcı araçlarla keşfedilebilmişti. Daha önce varlıkları bilinmiyordu ve Antarktika tarih boyunca hep buzlarla kaplı kalmıştı!

Prof. Charles H. Hapgood ve matematikçi W. Strachan'ın son çalışmaları bize daha da tüyler ürpertici bilgiler getiriyorlar. Uydulardan çekilmiş dünya fotoğrafları, Piri Reis'in haritalarıyla karşılaştırılınca ortaya korkunç bir benzerlik çıkmış. Bilim adamları bu haritaların asıllarının çok yükseklerden çekilmiş fotoğraflar oldukları sonucuna varmışlar. Bunu nasıl açıklayabiliriz?

Bir uzay gemisi Kahire'nin tam üstünde, fakat çok yükseklerde uçarken fotoğraf makinesini aşağıya doğrultuyor. Film banyo edilince-ortaya şöyle bir görüntü çıkıyor:

Kahire merkez olmak üzere, 5000 kilometrelik bir dairenin İçinde kalan bölgeler doğru olarak görünmekte. Çünkü bu bölgeler merceğin tam altına gelmiştir. Ancak resmin merkezinden» uzaklaştıkça ülkeler ve kıtalar büzülmeye, gerçek biçimlerini yitirmeye başlıyorlar.

Neden?

Dünyanın küre biçiminde olması yüzünden,, merkezden uzaklaştıkça kıtalar 'Aşağı doğru batmaktadır' da ondan! Şöyle ki, Güney Amerika, uzunlamasına bir büzülme göstermektedir.. Aynı büzülme, ne hikmetse, Pirî Reis'in haritalarında ve A.B.D. uydularından çekilen fotoğraflarda da vardır.

Çabucak karşılık bulunabilecek birkaç soru sorulabilir. Bu haritalar atalarımızın elinden mi çıkmıştır? Hayır! Çünkü yapılmaları için çok ileri bir tekniğin bulunması gerekiyordu... Havadan resim çekebilecek düzeye ulaşmış bir teknik! Haritaların çizildiği dönemlerde böyle bir teknik bulunmadığına göre, ne yolla çizildiklerini nasıl açıklayacağız? Düşünce boyutlarımızı aştığı ve mantık kurallarına uymadığı için belki hiç aldırmayacağız. Ya da bütün cesaretimizi»toplayarak haritaların, bir uzay gemisinden çekilen fotoğraflar aracılığıyla çizildiğini ileri süreceğiz.

Piri Reis'in haritaları, kuşkusuz asıllarının kopyasının kopyasının, kopyasıydı. Bununla birlikte, asılları olduğunu ve on sekizinci yüzyılda çizildiklerini kabul etsek bile, nasıl çizildikleri yolunda en ufak bir açıklama yapamayız. Çünkü onları çizen kimse ya da kimselerin, uçabilmeleri ve fotoğraf çekmesini bilmeleri gerekmektedir! Piri Reis'in de kalyonlarından başka bir aracı olmadığına göre...

And dağlarının Peru eteklerinde, denize oldukça yakın bir düzlükte antik Nazca şehri uzanır. Şehrin kuzeyindeki Palpa Vadisinde de elli dokuz kilometre uzunluğunda, bin altı yüz metre genişliğinde düzgün bir şerit vardır. Şeritte, paslanmış demiri andıran bir sürü taştan başka bir şey görünmez. Bölge yerlileri buraya «pampa» adını verirler. Oysa ortalıkta bir tek ot bile yoktur. Nazca düzlüğünden uçakla geçerseniz, gözünüze dev çizgiler çarpar. Bunların bir bölümü birbirine paraleldir, bir bölümüyse

birbiriyle kesişir. Ayrıca iç içe geçmiş olan büyük dörtgenlerle çevrili olanlar da vardır.

Arkeologlar bunların İnka yolları olduklarını ileri sürerler.

Mantıkdışı bir düşünce! Birbirine paralel olan, birbiriyle kesişen, düzlükte uzanıp giderken ansızın bitiveren yollar İnkalarIN ne işine yarayabilirdi?

Yolu andıran çizgilerin bulunduğu bölgede, tipik Nazca işi çanak çömlekler ortaya çıkarılmıştır. Ancak bu sebepten dolayı, geometrik biçimde düzenlenmiş çizgileri Nazca kültürüne bağlamak, gerçekleri geniş çapta basitleştirmekten başka bir şey değildir.

Bölgede ciddî kazılar 1952 yılından sonra başlamıştır. Yine de, ortaya çıkarılan eserler doğru dürüst sıralanmamıştır. Yalnız geometrik biçimler ve çizgiler ölçülmüştür. Ortaya çıkan sayılar, çizgilerin astronomik tasanlar gereğince çizildiğini ileri süren varsayımı doğrulamaktadır. Peru eski eserleri uzmanı Prof. Alden Mason ise bu çizgilerde, bambaşka bir din türünün ve özel bir takvimin gizlendiğini savunmaktadır.

Altmış kilometre uzunluğundaki Nazca düzlüğünün havadan görünüşü, bana tek bir şeyi hatırlattı: Bir havaalanı!

O da nereden çıktı diyebilirsiniz .

Araştırma (= bilgi), ancak incelenecek bir şey bulunduğu zaman yapılabilir. İncelenecek şey bulununca da, yorulmak bilmeden çalışılır düzeltilir ve ortaya, var olan mozaik levhaya tam tamına uyan parlak ve düzgün bir taş parçası çıkarılır. Klasik arkeoloji, İrrka öncesi insanlarının kusursuz bir yer ölçme tekniğine sahip olabileceklerini kabul etmez. O çağlarda uçağın var olduğunu ileri sürmek ise tam anlamıyla şarlatanlık olur.

Öyleyse Nazca'daki çizgiler hangi amaca hizmet ediyorlardı? Benim görüşüme göre, bir modelden dev ölçeklerle büyütülerek ve bir koordinatlar sistemi kullanılarak, ya da uçan bir nesneden verilen talimatlara uyularak çizilmişlerdi. Bununla birlikte Nazca düzlüğünün kesinlikle bir iniş alanı olduğunu ileri sürecek değilim. Yapımında demir v.b. madenler kullanılmış olsa bile, bunu ispatlayacak herhangi bir kalıntı bulunamaz. Çünkü, taşın on

binlerce yıl dayanabilmesine karşılık, birçok metal birkaç yıl içinde aşınıp gider. Bu durumda şöyle bir varsayım öne sürebiliriz:

Çizgiler, 'tanrılara,' «Buraya inin! Her şey sizin emrettiğiniz biçimde hazırlandı» demek için çizilmişlerdi. Geometrik biçimlerin yaratıcıları, 'tanrıların' yere inebilmesi için nelerin gerekli olduğunu, belki çok iyi biliyorlardı.

Peru'nun birçok bölgesindeki cıağ eteklerinde, uçak nesnelere yol göstermek için yapıldıkları kuşkusuz, kocaman işaretler vardır.

Bunların en ilginci, Pisco Körfezini çevreleyen killi tepelere kazılmış olandır. 245 metre uzunluğundaki bir işaret kilometrelerce uzaktan açıkça görünür. İlk bakışta bir sürü şeye benzetilebilir. Diyelim üç çatallı bir zıpkına ya da üç kollu bir şamdana... Ama bunların hiç biri değildir. İşaretin orta kolonunda upuzun bir halat bulunmuştur. Nedir bu? Çok eski bir sarkacın kalıntısı mı?

Bu sorulara, var olan dogmalar yardımıyla karşılık bulmaya çalışmak, karanlıkta görmeye »çalışmaktan farksızdır. Ama bilginler, her zaman olduğu gibi, bunlara da birer kulp takabileceklerini ve arkeolojinin kocaman mozaik levhasına uydurabileceklerini sanmaktadırlar.

Peki ama, İnka öncesi insanlarını, o akıl almaz çizgileri, iniş şeritlerini çizmeye iten güç neydi? Onları Lima'nın güneyindeki killi tepelere yüzlerce metre uzunlukta işaretler yapmaya götüren nasıl bir çılgınlıktı?

Çok. yükseklerden gelmesini bekledikleri varlıklar olmasaydı, çağın araçlarıyle yıllar alabilecek çabalara girişirler miydi? Daha doğrusu, uçan yaratıklardan haberleri olmasaydı, böylesine anlamsız görünen ağır işlere atılırlar mıydı? Görüldüğü gibi, ortaya çıkan kalıntıların ve eski eserlerin açıklanmasında, arkeoloji tek başına yetersiz kalmaktadır. Değişik araştırma alanlarından gelecek bilim adamlarının bir araya toplanması, bilmecelerin çözümünü hızlandıracaktır. Düşünce alışverişleri ve tartışmalar, karanlıkta kalmış noktalara ışık tutulmasını sağlayacaktır. Ancak bütün bu bilim adamları, kalıplaşmış düşüncelerden uzaklaşmaya karşı koyup bizim sorduğumuz biçimde soruları alaya almaya başlarlarsa, toplu araştırmanın hiç bir kesin sonuca varamama tehlikesi doğacaktır. Ne yazık ki akademik çevrenin bilim adamları kendilerine öğretilenin dışında gerçek tanımazlar

ve geçmiş çağlardaki uzay yolculuklarından söz edenlere bir ruh doktoruna görünmelerini tavsiye ederler. Fakat değişen bir şey yoktur. Sorular yine karşılıksız kalmış, açıklanamayan kalıntılar arttıkça artmıştır. Şöyle ki, ekinoksları veren, astronomik mevsimleri açıklayan, ayın her saattaki durumunu ve hareketlerini gösteren, bütün bunlarda dünyanın dönüşünü hesaba katan bir takvime ne buyurulur? Bu takvim Tiahuanaco'da, kuru çamurun içinde bulunmuştur ve içindeki her şey kesinlikle doğrudur. Bu da onu tasarlayan, ortaya koyan ve kullananların bizden üstün bir uygarlık düzeyine ulaşmış olduğunu ispatlamaktadır. (Kendimize olan sonsuz güvenimiz, bu ispatı nasıl kabul edecek bilmiyorum!)

Bir başka akıl almaz kalıntı da, Eski Tapınakta bulunan yedi buçuk metre boyundaki Büyük Put'tur. Tek parça kırmızı kumtaşından yapılan put, yaklaşık olarak yirmi ton ağırlığındadır. Ancak asıl büyük şaşkınlık, putun üzerindeki yüzü aşkın sembolün kazılmasındaki ustalık ve düzgünlükle, saklandığı tapınağın ilkelliği arasındaki çelişkiden doğmaktadır. Aslında tapınağa 'eski' denmesinin nedeni, yapımında kullanılan ilkel tekniktir.

H. S. Bellamy ve P. Allan, 'The Great Idol of Tiahuanaco' (Tiahuanaco'nun Büyük Putu) adlı kitaplarında putun üzerindeki sembollerin anlamlarını deliller göstererek açıklamışlardır. Varılan sonuçlar, temeli küre biçimli bir dünya olan çok büyük bir astronomi bilgisinin puta aktarıldığını göstermektedir. Sembollerin belirttiği olaylar, Hoerbiger'in 1927'de,yani putun bulunmasından beş yıl önce,yayınladığı 'Gezegenler Teorisi'nde sözü edilere olayların aynısıdır. Gezegenler Teorisi, bir gezegenin dünyamızın çekim alanına girdiği ve aradaki uzaklrk azaldıkça, dünyanın dönüş hızının da azaldığı ileri sürülür. Teoriye göre, gezegen sonunda parçalanmış ve ay oluşmuştur.

Putun üzerindeki semboller, bir gezegenin 288 günlük bir yılda dünya çevresinde 425 tur yaptığını belirtir. Bu olağanüstü olay, Hoerbiger' in görüşünü doğrular görünmektedir. Bellamy ve Allan putta, uzayın 27.000 yıl önceki durumunun anlatıldığını belirtmekte ve «Puttaki yazılar ileriki kuşaklara olanları anlatacak bir kayıt izlenimi veriyor,» demektedirler.

Yüksek değeri olan bu antik esere ,'eski bir tanrı heykeli' deyip geçemeyiz. Üzerindeki sembollerin anlamları kesin olarak açıklandığı için karşımıza şöyle bir soru çıkar: «Bu astronomi bilgisini, yapı sanatında bile

pek geri olan ilkel insanlar mı bir araya getirmişti, yoksa bu bilgi dünya-dışı bir kaynaktan mı gelmişti?» Hangisini kabul edersek edelim, gerek putun, gerekse takvimin üzerinde böylesine karmaşık bir bilgi kütlesinin bulunması, tüyler ürperticidir. Tiahuanaco'daki sırlar bunlarla da bitmiyor. Şehir, yerleşme bölgelerinden kilometrelerce uzağa ve 4.000 metre yükseğe kurulmuş. Ulaşmak için Cuzco'dan (Peru) yola çıkmak, günler ce demiryolu ve kayıkla yol almak gerekiyor. Şehrin bulunduğu yüksek plato, bilinmeyen bir gezegenin yüzeyini andırıyor. Atmosfer basıncının deniz düzeyindekinden yarı yarıya az oluşu ve oksijenin da aynı oranda düşük bulunması, insan gücü gerektiren işleri bir işkence haline getiriyor. Ama yerleşmenin kalıntıları bütün bu engellerle alay eder gibi göğe yükseliyor. Elimizde Tiahuanaco ile ilgili gerçek olduğu bilinen bir gelenek yoktur. Bu da bilginlerin, kalıtım yoluyla günümüze gelen tam ve doğru öğretilerine dayanarak, şehrin sakladığı sırları çözmesini engeller. Kalıntıların üzerine, geçmişin esrarengizliği, karanlığı ve bizim bilgisizliğimiz sis gibi çökmüştür. Şehirde duvarlar 100 ton ağırlığında kumtaşı blokları üzerine, 60 tonluk başka bloklar konularak yapılmıştır. Bakır kenetlerle tutturulan kocaman kare biçimi taşlar, pürüzsüz oluklarla birleştirilmişlerdir. Oradaki bütün taş işleri, üstün bir ustalık işidir. 10 ton ağırlığında taş bloklarda, ne işe yaradığı henüz açıklanamayan iki buçuk metre uzunluğunda delikler açılmıştır. Beş metre uzunluğunda aşınmış kaldırım taşları da şehrin sırları arasındadır. 1.80 metre uzunluğunda ve yarım metre genişliğinde su boruları, başlarından korkunç bir felâket geçmiş gibi sağa sola saçılmışlardır. Saydıklarımızın hepsinde çok şaşırtıcı, usta bir işçilik göze çarpmaktadır. Tiahuanacolu atalarımızın, su borularını bugün bile ulaşılamayan bir pürüzsüzlük ve düzgünlüğe getirmekten başka işleri, güçleri yok-muydu? Hem de yeterli aletleri olmadığı halde! Hayatlarının önemli bir bölümünü -o çağın araçlarıyla böyle olması gerekir- nasıl bu işe vermişlerdi?

Arkeologların onardıkları bir avluda, yığınlarla taş büst durmaktadır. Dikkatle incelendiğinde bu büstler değişik ırklara özgü yüz biçimleri göstermektedirler. Bazı yüzler ince, uzun: bazıları kalın, şiş dudaklı; bazıları iri ya da gaga burunludur. Çok değişik kulak biçimlerinin yanı sıra, yüz ifadeleri de bazısında sert, bazısında yumuşaktır. Birtakım büstlerin tepesinde de garip başlıklar durmaktadır. Bize çok yabancı gelen bu büstler,

önyargılarımız ve inatçılığımız yüzünden anlayamadığımız bir haber iletiyor olamazlar mı?

Güney Amerika'nın arkeolojik harikalarından biri de yine Tiahuanaco'daki Güneş Kapısıdır. Tek parça taştan yaratılan bu dev eser, yaklaşık olarak üç metre yükseklikte ve beş metre genişliktedir. Ağırlığı 10 ton kadar tahmin edilmektedir. Kapının üzerinde üç sıra olarak dizilmiş 48 kare biçimi şekil vardır. Şekillerde, uçan tanrıyı temsil eden bir varlık gösterilmektedir. Esrarengiz Tiahuanaco şehrinden söz eden efsaneler, buraya yıldızlardan altın bir geminin geldiğini söylerler. Gemiden, dünyanın Büyük Anası olmak isteyen Oryana adlı bir kadın inmiştir. Oryana'nın yalnız dört perdeli parmağı vardır. Büyük Ana Oryana, 70 çocuk doğurduktan sonra yıldızlara dönmüştür. Gerçekten de Tiahuanaco dolaylarında dört parmaklı varlıkları gösteren çok çok eski resimler bulunmuştur. Kesin yaşı bilinemeyen bu resimlerin ne olduğunu, ya da efsanenin nereden doğduğunu bildirecek hiç bir kayıt yoktur.

Bu şehir ne gibi sırlar saklamaktadır? Bolivya platolarında çözülmeyi bekleyen başka dünyalardan mesajlar nelerdir? Tiahuanaco kültürünün başlangıcı ve sona ermesi hakkında en ufak bir bilgi olmadığı halde, birtakım arkeologlar, buldukları birkaç gülünç kil heykelciğe dayanarak, şehrin 3000 yıl önce kurulduğunu ileri sürerler. Oysa bu parçacıkların, Güneş Kapısıyla hiç bir ortak yanları yoktur. Bilginler, her şeyi kolaylarına gelen biçimde açıklamaya alışmışlardır. Kırık bir çömleği, şuradan buradan buldukları parçalarla birleştirir, düzenlenmiş bütüne bir etiket yapıştırarak akıl almaz kültürleri açıkladıklarını sanırlar. Böylece her şey sevgili mozaiklerine uymuştur! Bu yöntemi uygulamak, geçmişte yüksek teknik yeteneklerin var olabileceğini ve uzaylıların gelerek, tarih öncesi insanını etkilediklerini ileri süren düşünceye bir şans tanımaktan çok daha kolaydır. Zaten, şunun şurasında, geçinip gitmek varken, böyle garip düşünceler ileri sürmenin ne anlamı var?

Güney Amerika'dan söz ederken Sacsayhuaman'i da unutmamalıyız! Ancak burada, Cuzco şehrini çevreleyen görkemli savunma surlarının, 100 ton ağırlığındaki tek parça blokların, turistlerin önünde hatıra fotoğrafı çektiği 450 metre uzunluk ve 15 metre genişlikteki asma bahçelerin

durumunu anlatacak değilim. Anlatmak istediğim, tanınmış İnka kalelerinin bir kilometre kadar ötesinde bulunan, bilinmeyen Sacsayhuaman'dır.

Hayal gücümüz bile, atalarımızın 100 ton ağırlığındaki bir kayayı taş ocağından çıkarmak, oldukça uzak bir yere taşımak ve işlemek için ne gibi teknik yeteneklere sahip olması gerektiğini kavrayamaz. Ancak 20.000 ton ağırlığında başka bir blokla karşılaşınca, yirminci yüzyıl tekniğine alışmış bir insan bile beyninden vurulmuşa döner. Bu dört katlı bir ev büyüklüğündeki taş blok, Sacsayhuaman kalıntılarından az ötede ziyaretçilerin gözü önüne serilmiş yatmaktadır. Üzerinde çok ince ve usta işlemeler, basamaklar, rampalar, delikler ve helezonlar vardır. Her halde İnkalar, bu benzeri görülmemiş dev eseri, boş vakitlerini değerlendirmek için oturup yapmamışlardı. Mutlaka bizce brlinmeyen bir amaca hizmet ediyordu. Ancak işin en korkunç yanı, bu dev eser, bilmeceyi daha da karıştırmak istercesine tepetaklak durmaktadır! Böylece merdivenler tavandan aşağıya doğru inmekte, delikler kumbara çentiği gibi başka başka yönlere bakmakta, iskemleyi andıran resimler havada yüzermiş gibi görünmektedirler. İnsan eli ve insan çabasının bu taşı kazdığını, taşıdığını ve işlediğini düşünebilir miyiz? Düşünsek bile onu hangi akıl almaz gücün alıp tersine çevirdiğini bulabilir miyiz?

Hangi dev güçler burada iş başındaydı?

Ve hangi amaçla?

Ziyaretçi bunları düşüne düşüne ilerlerken, 800 metre ötede, çok yüksek ısılarda kayaların erimesi sonucu ortaya çıkabilecek kaya camlaşmalarıyla karşılaşır. Şaşkınlığı bir kat daha artan ziyaretçiye, bu camlaşmayı buzulların yaptığı söylenir. Her sıvı gibi buzullar da tek yöne doğru akarlar. Camlaşmanın oluştuğu dönemlerde, sıvının bu özelliğini değiştirmiş olabileceğini düşünemeyiz. Daha doğrusu, buzulların, 16.000 metrekarelik bir alanda, sekiz ayrı koldan, sekiz ayrı yöne doğru aktığını mantığımız kabul etmez! Sacsayhuaman ve Tiahuanaco tarih öncesi yüzlerce sır saklar. Bunların bir bölümü, üstünkörü ve inandırıcı olmaktan uzak açıklamalarla geçiştirilmiştir. Ancak Peru'daki kaya camlaşmasının tıpkısı, Gobi gölündeki kumlarda ve Irak'taki kazı bölgelerinde görülmektedir. Bu türden kaya ve kum camlaşmalarının neden Nevada çölünde atom bombası

denemeleri yapıldıktan sonra ortaya çıkan camlaşmalara benzediğini kim açıklayabilir?

Tarih öncesi bilmeceleri çözüp inandırıcı açıklamalar yapmanın zamanı gelmiştir. Gerekli kuruluşların bu konuda araştırmaların başlaması için emir vermeleri gerekmektedir. Şöyle ki, Tiahuanaco'da sunî biçimde oluşmuş birtakım tepeler vardır. 4300 metre karelik bir alana dağılmış duran bu tepelerin 'tavanları hep aynı yüksekliktedir. Bunların altında bina ya da tapınak gibi bir şeyin bulunması gerekir. Ne var ki, bugüne kadar tepeler zincirinde bir tek kazı bile yapılmamış, bir tek kazma darbesi bile vurulmamıştır. Bu işte çalıştırılacak kişilere ödenecek paranın bulunma zorluklarını kabul ediyorum. Ancak, bu bölgelere giden turistler, adım başında hiç bir işi gücü olmayan askerler ve subayları görmektedirler. Hiç olmazsa, bu kişiler, uzmanların önderliğinde çalıştırılamaz mı?

Dünyada bir dolu şey için para çabucak bulunabilmektedir. Özellikle geleceğimizin araştırılması bu şeylerden biridir. Geçmişimiz karanlık kaldığı sürece, geleceğe bakmak hiç bir yarar sağlamayacaktır. Acaba geçmişimiz teknik çözümlere ulaşmamızı sağlayamaz mı? Bugün üzerinde kafa patlattığımız ve bulmaya çalıştığımız yenilikler, çok eski çağlarda var olup sonradan toprak altına girmiş olamaz mı?

Modern araştırmacılar, bütün ısrarlara rağmen, geçmişi incelememekte direnebilirler. Ama hiç olmazsa, modern ölçü araçları geçmişi araştıranların emrine verilemez mi? Bugüne kadar hiç bir bilim adamı, elindeki modern araçlarla Tiahuanaco'da, Sacsayhuaman'da, efsanevî Sodom'da ya da Göbi çölünde ne kadar radyasyon bulunduğunu ölçmemiştir. Çivi yazısı tabletler ve insanlığın bütün eski kitapları, göklerde gemileriyle dolaşan 'tanrılar'dan, yıldızlardan geien, ellerinde korkunç silâhlar bulunan ve yine yıldızlara dönen 'tanrılar'dan söz etmektedirler. Neden bu eski 'tanrıiar'ın kimler ve neler olduklarını araştırmıyoruz? Radyo Astronomlarımız, uzaya hiç durmadan sinyaller göndermekte ve bilinmeyen akıllı yaratıklarla ilişki kurmaya çalışmaktadırlar. Neden çok daha yakınımızda bulunan, dünyaya izlerini bırakmış, akıllı yaratıkları araştırmakla işe başlamıyoruz? O izler hepimizin görebileceği biçimde, dünyanın dört bucağına dağılmış olarak incelenmeyi beklemektedirler.

Günümüzden iki bin yıl önce, Sümerliler, parlak geçmişlerini yazıya dökmeye başlamışlardı. Bu geçmişte anlatılan insanların, nereden geldiklerini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, Sümerlilerin beraberlerinde çok ilerlemiş bir kültür getirdikleridir. Sümerliler tanrılarını hep dağ tepelerinde aramışlardı. Öyle ki oturdukları bölgede dağ bulunmadığı zaman, sunî bir 'dağ' yapma yoluna giderlerdi. Astronomi bilgileri akıl almaz ölçüde ileriydi. Gözlem evleri, ayın dönüşlerini, bugünkü hesaplardan ancak 0.4 saniye farkla bulmuşlardı. İlerde daha uzun söz edeceğimiz Gılgamış Destanından başka, çok çarpıcı bir şey daha bırakmışlardı: Kuyuncik (eski Ninova) tepesi dolaylarında bulunan bir hesabın sonucu! Modern sistemimizle bu sonuç on beş basamaklı bir sayıdır:

195.955.200.000.000

Batı uygarlığının dedesi sayılan Yunanlılar, ise, uygarlıklarının en parlak dönemlerinde bile 10.000'in üstüne çıkamamış ve 10.000'den ötesini kısaca 'sonsuz' diye kestirip atmışlardı.

Çivi yazıları Sümerlilerin çok çok eski bir geçmişi olduğunu ileri sürer. Tabletlerin yazdığına bakılırsa, ilk 10 Sümer kralı 456.000 yıl hüküm sürmüş, Tufandan sonra Sümer ırkının yeniden kuruluşuyla görevlendirilen 23 kral 24.510 yıl, 3 ay, 3,5 gün başta kalmıştır.

Sözü edilen hükümdarların adları damga ve paralarda kazılıdır. Ancak yaşadıkları ileri sürülen çok çok uzun yıllar, düşünce boyutlarımızı aşmaktadır. Öyleyse, bugünkü düşünüş biçimimizi, şartlanmalarımızı bir yana bırakarak, çağdaş bilgil&rin ışığında geçmişe dönelim:

Binlerce yıl önce, yabancı uzay adamlarının, Sümerlileri ziyarete geldiğini düşünelim. Bu yaratıkların, Sümer kültürünü ve uygarlığının temelini attıktan, insanlığın gelişmesine böylece bir uyarımda bulunduktan sonra geldikleri gezegene döndüklerini kabul edelim. Deneylerinin ne gibi sonuçlar verdiğini görmek için de her yüzyılda bir dünyaya uğradıklarını düşünelim. Burada Einstein'ın İzafiyet Teorisi yeniden işin içine giriyor. Eğer bu akıllı yaratıklar ışık hızının hemen altında yolculuk ettilerse, Sümerlilerin her beş yüz yılına karşılık, aşağı yukarı kırk yıl geçirmiş olacaklardı. Elbette Sümerliler de bu arada kuleler, piramitler, konforlu evler yapıyor, kendilerine bu bilgileri veren 'tanrılara' adaklar adıyor ve

dönmelerini bekliyorlardı. Yüzlerce dünya yılı sonra 'tanrılar' döndüler. Bir Sümer tableti bu olayı şöyle anlatıyor: «Ve sonra tufan baş gösterdi. Tufandan sonra da krallık gökyüzünden geri döndü...»

Sümerliler 'tanrılarını' hangi biçimlerde düşünür ve tanımlarlardı? Bu konuda en güvenilir bilgi, Sümer mitolojisiyle Akad tablet ve resimlerinde bulunabilir. Bunlardan anlaşıldığına göre 'tanrılar' insan biçiminde değillerdi. Hepsi sembollerle gösterilir ve resimlerde bir yıldıza iliştirilirlerdi. Üstelik yıldızlar Akad tabletlerinde, aynı bizim çizdiğimiz biçimde görünürdü. Bunda belki olağanüstü bir şey yoktur, ama Akad'lar yıldızların çevresine, türlü büyüklüklerde gezegenler de çizerlerdi. Ellerinde gökleri inceleyecek hiç bir araç bulunmayan insanların gezegenlerin varlığından haberdar olması şaşırtıcı değil mi? Bu 'tanrı' resimleri dışında kafasında yıldızlar taşıyan, kanatlı toplarla gökyüzünde uçan insan resimleri de vardır. Yine Sümerler'den kalma bir resimde, bakar bakmaz bir atom modeline benzeyen bir biçim vardır. Birbirini düzgün aralıklarla izleyen toplardan oluşan bir daire...

İşte aynı bölgede birkaç tuhaf şey daha: Geoy Tepe'de 6000 yıllık helezon resimleri.

Gar Kobeh'te 40.000 yıllık çakmaktaşı madeni.

Baradostian'da 30.000 yıllık benzer kalıntılar.

Tepe Asiab'da 13.000 yıllık mezarlar, heykeller, taş araçlar.

Aynı bölgede, insana ait olup olmadığı kesin olarak bilinmeyen, taşlaşmış dışkı. Kerim Şehir'de araçlar ve taş oymalar. Barda Balka'daki kazılardan çıkan çakmaktaşından silâhlar ve başka araçlar. Şandiar mağarasında bulunan ve C 14 metoduyla 45.000 yıllık oldukları kabul edilen çocuk ve büyük iskeletleri.

Bu liste çok daha genişletilebilir. Ortaya konacak her kalıntı Sümerlilerin yaşadığı bölgede, 40.000 yıl boyunca ilkel insanların yaşadığını ispatlar. Ancak Sümerliler bu ilkelliğin arasından, ansızın kültürleri, uygarlıkları ve astronomi bilgileriyle çıkıvermişlerdir. Bugüne kadar bunun nasıl olabildiğini açıklayan hiç bir doğru dürüst varsayım ileri sürülmemiştir.

Dünyamıza evrenden çıkıp gelmiş, bilinmeyen yaratıkların geçmişte bıraktıkları izlerden çıkarılacak sonuçlar hâlâ tahminidir. 'Tanrıların' gelerek, Mezopotamyalıların bir bölümünü topladıklarını ve bilgilerini onlara geçirdiklerini düşünebiliriz. Müze vitrinlerinden bize bakan heykelciklerin çoğu belirli bir ırk karışımı gösterirler. Fırtlak gözler, kubbe biçimi alınlar, dar dudaklar ve genellikle düz, uzun burunlar. Şematik düşünce sistemlerine ve onların ilkel insan kavramına hiç uymayan görüntü...

Pek eski çağlarda, evrenden gelen ziyaretçiler mi?

Lübnan'da camı andıran ve tektit adı verilen kaya parçacıkları vardır. Amerikalı Dr. Stair bunlarda radyoaktif alüminyum izotopları bulmuştur.

Mısır ve Irak'ta kesilmiş kristal mercekler bulunmuştur. Bunları bugün yapabilmek için, elektro kimyasal işlemler gerektiren caesium oksit kullanılır.

Helwan'da çok güzel dokunmuş bir kumaş parçası bulunmuştur. Aynı dokumanın bugün yapılabilmesi için, bütün bilgi ve tecrübesini seferber eden tam bir fabrikanın çalışması gerekir.

Galvanik ilkelere göre çalışan kuru elektrik pilleri Bağdat Müzesinde sergilenmektedir.

Aynı müzede, bakır elektrot ve bilinmeyen elektrolitlerden oluşan elektrik unsurları vardır.

Kohistan'ın dağlık Asya bölümündeki bir mağarada takım yıldızların 10.000 yıl önceki durumu kesin bir biçimde gösteren resimler vardır. Venüs ve Dünya çizgilerle birleştirilmiştir.

Peru platosunda, platinden yapılma süs eşyalarına rastlanmıştır.

Chu Chu'daki (Çin) bir mezardan, alüminyumdan yapılmış kemer parçaları çıkarılmıştır.

Delhi'de, içinde sülfür ve fosfor bulunmadığı için yüzyıllarca paslanmadan duran bir demir sütun vardır.

Bu 'imkânsızlıklar' listesi, aklı başında olan her insanı meraklandırmalı ve tedirgin etmelidir. Özellikle bilginleri...

İlkel mağara adamları, hangi eğitim, hangi öğretim sonucu takım yıldızları tam yerlerine çizmeyi başarmışlardır? Kristal mercekler hangi yüksek tekniğin dükkânından çıkmadır? 1800 derece santigraddan sonra erimeye başlayan platini kimler eritmiş ve şekil vererek süs eşyası yapmıştır? Boksitten, büyük güçlüklerle elde edilebilen alüminyumu Çinliler hangi bilgilerle çıkarmışlardır?

Kuşkusuz, karşılığı olmayan sorular. Ama bu onları soramayacağımız anlamına gelmez. Bizden önce yüksek bir kültürün, ya da eşit düzeyde bir teknolojinin varlığını kabul edemeyeceğimize göre, bir tek varsayım kalıyor: Uzaydan bir ziyaret! Ancak arkeoloji, bugünkü yöntemlerle yönetilmeye devam ederse, geçmişimizin, gerçekten sanıldığı kadar karanlık mı, yoksa fazlasıyla aydınlık mı olduğu hiç bir zaman anlaşılmayacaktır.

Arkeologların, fizikçilerin, kimyagerlerin, jeologların, metallürjistlerin ve bunlara bağlı dalların bilim adamlarının çabalarını bir tek soruda yoğunlaştıracakları, ütopik bir arkeoloji yılının gerçekleşmesi yakındır. Bu soru, «Atalarımız geçmişte uzaylılar tarafından ziyaret edildiler mi?» sorusudur.

Bu biçimde bir işbirliği akıl almaz sonuçlar doğurabilir. Şöyle ki, bir metallürjist bir arkeologa maden bileşimlerini, bunların nasıl yapıldığını, çabucak anlatabilir. Bir fizikçi, kaya resimlerinde anlatılmak istenen bir formülü hemen tanıyabilir. Bir kimyager, elindeki gelişmiş araçlar yardımıyla, dev taş bloklarının bilinmeyen asitler aracılığıyla koparıldığını ortaya çıkarabilir. Bir jeolog, belirli Buzul Çağı tortullarında dikkati çeken noktaları açıklayabilir. Birtakım dalgıçlar, Sodom ve Gomora'da patlamış olabilecek atom bombasının bıraktığı radyoaktif izleri aramak için Lût gölüne dalabilirler.

Neden dünyanın en eski kitaplıkları gizli kitaplıklardır? İnsanlar gerçekte neden korkarlar? Binlerce yıldır saklanan ve korunan bilgilerin gün ışığına çıkmasından mı?

Araştırma ve ilerlemeyi hiç bir güç durduramaz! Mısırlılar 4000 yıl boyunca tanrılarını gerçek varlıklar olarak düşünmüşlerdi. Bizlerse ortaçağda ideolojik dürtülerle, cadı ve büyücü avına çıkmıştık. Mısırlıların da, ortaçağın da üstünden yüzyıllar geçti. Ama dünya hâlâ milliyetçiliğin en önemli şey olduğuna inananlar yüzünden kana bulaniyor. Eski Yunanlılar da geleceği kaz barsamlarında okuyabileceklerine inanırlardı. Siz de inanıyor musunuz?

Geçmişle ilgili bilgilerimizde, düzeltilmeyi bekleyen binlerce yanlış vardır. Göstermelik bir kendine güven, aslında inatçılığın akıllıca maskelenmiş biçimidir. Ortodoks bilginlerin bir araya geldiği konferans masalarında, bir şeyin 'ciddî' kişiler tarafından ele alınabilmesi için, önce o şeyin ispatlanması gerektiği savunulmaktadır.

Ortaçağda, yepyeni düşünceleri olan bir insan, bunları açıklayacağı zaman, kiliseden ve kilise yardakçılarından gelecek tepki, baskı ve zulümleri göze almak zorundaydı. O günlere bakınca, işlerin daha bir düzeldiği ve kolaylaştığı görülüyor. Öyle ya, artık aforoz korkusu, ateşlere atılma tehdidi falan kalmadı. İnsanlar daha bir 'uygarlaştı'; düşünceler açıklanabilir duruma geldi. Ama bir de madalyonun öteki yüzü var. Evet, gerçi bilim adamları, gerçekleri savunanlar artık engizisyona verilmiyor, ama düşünceleri susturacak yepyeni bir silâh iş başında. Bu silâh, Amerikalıların deyimiyle, «Öldürücü Cümleler...» İşte o öldürücü cümlelerden birkaçı:

«Bu kurallara aykırıdır!» (Her zaman geçerli olanlardan.)

«Yeterince klasik değil!» (Pek etkileyici.)

«Çok devrimci!» (Söyleniş amacına hiç mi hiç uymuyor.)

«Üniversiteler bunu kabul etmez!» (İnandırıcı.)

«Başkaları da bunu denemişlerdi.» (Elıbette, ama başarabilmişler miydi?)

«Bize çok anlamsız göründü!» (Buna diyecek bir şey yok!)

«Bu daha ispatlanmadı!» (Quod erat demonstrandum!)

Beş yüzyıl önce bir bilim adamı, mahkeme salonunda şöyle bağırıyordu: «Sağduyusu olan bir insan, dünyanın top biçiminde olabileceğini kabul edemez. Öyle olsaydı, alt tarafta kalanlar boşluğa düşerlerdi!» Ve yine bir bilim adamı, «İncilin hiç bir yerinde, dünyanın güneş çevresinde döndüğü yazmıyor. O bakımdan böyle bir iddia, kesinlikle şeytan işidir!» diye yırtınıyordu.

Dar kafalılık, yeni düşünceler ortaya çıktığında, insanların yakasına yapışan bir hastalık olsa gerek. Ama yirmi birinci yüzyıla yaklaşırken, araştırmacıların bu hastalıktan kendilerini kurtarmaları ve karşılaşabilecekleri akıl almaz gerçekleri önyargıya kapılmaksızın değerlendirmeleri tek çıkar yoldur. Bu arada, yüzyıllardır dokunulmaz tanınan yasa ve bilgiler yeniden ele alınmalı, incelenmeli ve değerlendirilmelidirler. Bu atılımları durdurmaya çalışacak tepkiciler ordusu, nasıl olsa gerçekler adına savaşanlar tarafından yenilecektir. Çok değil, yirmi yıl önce, bilim çevresinde uydulardan söz edenlere deli gözüyle bakılırdı. Bugün bir sürü yapma uydu dünyanın çevresinde durmadan dönmekte. Birtakım uydular ayın ve Venüs'ün yüzüne yumuşak inişler yapmakta; birtakımı da Merih'in birinci sınıf fotoğraflarını çekerek dünyaya göndermekte... Bu fotoğrafların ilki, 1958 ilkbaharında 0.000.000.000,000.000,01 vat gibi akıl almaz ölçüde küçük bir radyo dalgasıyla gönderilmişti.

Ancak bugün dünya üzerinde akıl almaz d'ye bir şey kalmamıştır. 'İmkânsız' sözünün bilim adamlarınca kullanılması ise, tam anlamıyla 'imkânsızdır.' Bu gerçeği günümüzde kabul etmek istemeyenler, yarın kendi kendilerinden utanacaklardır. Öyleyse biz, binlerce yıl önce uzak gezegenlerden gelen astronotların, atalarımızı ziyaret ettiğini savunan varsayımımıza sıkı sıkıya sarılalım ve onu daha da geliştirmeye devam edelim.

Atalarımız astronotların üstün teknolojisi karşısında ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Onları 'tanrı' kabul etmiş ve tapınmaya koyulmuşlardı. Astronotların bu tepki karşısında sabırla,tapılmaya göz yummaktan başka çareleri yoktu. Bu konuda, yakın bir gelecekte bilinmeyen gezegenlere gidecek olan dünyalı uzay adamlarının da, hazırlıklı olması gerekir!

Dünyamızın bazı bölgelerinde hâlâ makineli tüfeğe şeytanların silâhı olarak bakan ilkel insanlar yaşamaktadır. Öyleyse bir jet uçağı, bu insanlara, pekâlâ melekleri taşıyan bir araç olarak görünebilir. Aynı şekilde bir el radyosundan çıkan sesleri tanrıların sesi sanabilirler. Bu ilkel ve saf insanlar, bizlerin günlük hayatta kullandığımız teknik araçların öyküsünü, efsaneler biçimine sokarak, babadan oğula aktarmaktadırlar. Gökten gelen tanrılarının resimlerini yaşadıkları mağaralara çizmektedirler. Tıpkı binlerce yıl önceki ilkel insanların yaptığı gibi. Bir farkla ki, yirminci yüzyılın ilkel insanı, gördüğü uçakların resmini çizmektedir, oysa binlerce yıl önce yaşayan ilkel insanlar çok başka uçan nesneler görmüşlerdi...

Kohistan, Fransa, Kuzey Amerika, Sahra, Güney Rodezya, Peru ve Şili'de bulunan mağara resimleri, varsayımımıza büyük katkıda bulunmaktadır. Bunlardan Tassili'de (Sahra) olanları, Henri Lhote adlı bir Fransız bilgini ortaya çıkartmıştı. Yüze yakın mağara duvarında rastlanan resimlerin ortak özelliği hepsinde hayvan ve insan şekilleri yanında kısa, şık elbiseler giymiş şekiller olmasıydı. Bu varlıkların ellerinde sopalar, sopaların üstünde de ne olduğu anlaşılmayan çantalar vardı. Bir duvarda, hayvan resimleri yanında Lhote'un isim babalığıyla- Büyük Merih tanrısı adını alan ve dalgıç elbisesine benzeyen elbiseler giyen bir yaratığın resmi bulunmuştu. Resmin beş metre boyunda olması, onu yapan 'vahşî'nin, hiç de sandığımız kadar vahşî olmadığını açıkça gösterir.

Çünkü yerden yüksekliği de göz önünde tutulunca, bu resmin ancak bir yapı iskelesi kurularak yapıldığı ortaya çıkar. Mağara tabanının yüksekliğinde, binlerce yıldır herhangi bir değişme olmamıştır. İnsan, bu Büyük Merih tanrısına bakınca, hayal gücünü hiç zorlamadan bir uzay -ya da dalgıç- elbisesi giydiğini söyleyebilir. Kafasında, güçlü ve geniş omuzlarından başlayan bir başlık vardır. Burun ve ağız yerine birtakım yarıklar göze çarpar. Eğer bu resim tek olsaydı, şans eseri, ya da ressamının çok geniş hayal gücü sonucu çizildiğini düşünebilirdik. Ancak bu garip varlığı gösteren şekiller Tassili'deki birçok mağarada ve az değişikliklerle Kaliforniya'nın (A.B.D.) Tulare bölgesi kaya resimlerinde de vardır.

İlkel insanların, ellerinden bu kadar gelebildiği için çarpık çurpuk şeyler çizdiği ileri sürülemez. Çünkü aynı mağara adamı, hayvan ve normal insan resimlerini üstün bir beceri ve ustalıkla duvara işlemiştir. Bu da onun ne

gördüyse onu çizdiğini gösterir! Inyo Çounty'de (Kaliforniya) bir mağara duvarında, ilk bakışta çift çerçeveli bir hesap cetveli olduğu anlaşılan bir geometrik biçim vardır. Arkeologlar bunun tanrıları gösteren bir resim olduğunu ileri sürerler.

İran'da Siyalk bölgesinde bulunan bir çömleğin üstünde kocaman dik boynuzları olan, bilinmeyen türden bir hayvan resmi vardır. Olabilir, neden olmasın? Ne var ki bu boynuzların her birinde, sağa ve sola doğru uzanan beşer helezon vardır. Arkeologlar bu resme de tanrı sembolü etiketini yapıştırmışlardır. Görüldüğü gibi tanrılar çok işe yaramaktadır. İnsanlar onların bilinmezliği ve olağanüstülüklerinden yararlanarak, açıklanamayan bir dolu şeyi açıklayıverirler. Bulunan her biçim, bir araya getirilen her kırık çömlek, yeniden düzenlenen her kalıntı, bir anda eski bir dine bağlanıverir. Eğer bulunan nesne, var olan dinlerden hiç birine uymuyorsa, silindir şapkadan çıkan tavşan gibi yepyeni, uyduruk bir din yaratılır. Her şey istenen biçime sokulmuştur; insanlar da bilginler de rahattır artık...

Ama, ya Tassili, Amerika ve Fransa mağara adamları, gerçekten gördükleri şeylerin resmini çizmişlerse? Çubuklardaki, boynuzlardaki helezonlar, ilkel insanın gördüğü antenlerse? Var olmaması gereken şeylerin var olduğu bir gerçek değil mi? Daha önce de belirttiğim gibi, ilke! ressamlar gördükleri şeyi kusursuz olarak resimlerine geçirebilme yeteneğine sahiptiler: Güney Afrika'daki «Brandbergli beyaz kadın» resmi, rahatlıkla yirminci yüzyıl resimleriyle yarışabilir. Kadının üstünde kısa kollu bir kazak, bacaklarını iyice saran bir pantolon vardır. Ayrıca eldiven ve terlik giymektedir. Arkasında, elinde dikenli bir sopa tutan, çok karmaşık, maskeli başlık giymiş zayıf bir adam durmaktadır. Resim bir bütün olarak gerçekten çağımızda çizilmiş havası verir. Ancak Güney Afrika'da bir mağara duvarında bulunmuştur!

İsveç ve Norveç mağara resimlerinde görülen tanrıların hepsinin tek tip, tuhaf kafaları vardır. Arkeologlara göre bunlar hayvan kafalarıdır. İlkel insanların hayvanları hem kesip yediği, hem onlara tapındığı gülünç ve saçma bir düşüncedir. Üstelik bu tanrıların yanında kanatlı gemiler ve sık sık çizilmiş tipik antenler de görülmektedir.

Kafası boynuzlu, güzel elbiseli insan resimleri Val Camonica'da da (Brescia, İtalya) mağara duvarlarını süslemektedir. Kafası antenli, uzay elbiseli resimler dünyanın yalnız bir bölgesinde bulunsaydı, onlarla ilgili bir tek söz bile etmezdim. Oysa bu resimler, dünyanın hemen her bölgesinde vardır. Bu durum insanın aklına, «Neden apayrı yerlerde yaşayan insanlar ortak özellikleri olan resimler çizmişlerdir?» sorusunu getirmiyor mu? Hele bu özellikler anten, elbise, başlık v.b.'yse...

Geçmişe yirminci yüzyıl gözüyle baktığımızda ve arada kalan boşlukları teknoloji çağının getirdiği boyutlarla doldurduğumuzda, tarihi örten kara perdenin aralandığını görüyoruz. Bundan sonraki bölüm kutsal kitapların varsayımımız açısından incelenmesiyle ilgilidir. Sanıyorum ortaya çıkacak gerçekler, tarih araştırmacılarının devrimci soruları susturma isteğini engelleyecektir. es I

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TANRI BİR ASTRONOT MUYDU?

TEVRAT SIRLAR VE çelişkilerle doludur. Sözgelişi, yaradılış bölümü dünyanın oluşmasını tam bir jeolojik doğrulukla anlatır. Peki ama bu bölümün yazarları minerallerden bitkilerin, bitkilerden de hayvanların oluştuğunu nereden biliyorlardı?

Yaradılış Bölümü i, 26'da şöyle der: «Ve Tanrı, kendi benzerliğimiz ve görüntümüzde insanı yaratalım, dedi.»

Tek ve eşsiz Tanrı neden çoğul olarak konuşuyor? Neden 'ben' değil 'biz', 'benim' değil 'bizim' diyor? Tann'nm kendi yaptığı işlerden söz ederken tekil şahısta konuşması gerekmez mi?

«Ve insan yeryüzünde çoğalmaya başladı ve kız çocukları doğdu. Tann'nm oğulları, insanın kız çocuklarını beğendiler ve aralarından seçtiklerini eş olarak aldılar.» (Yaradılış Bölümü i, 1-2).

İnsanın kız çocuklarını kendilerine eş olarak alan 'Tann'nm oğulları1 kimlerdi? Tanrı bir tek olduğuna göre 'Tann'nın çocukları' neyin nesiydiler.

«O günlerde dünyada devler yaşıyordu. Daha sonra Tanrı'nın oğulları, insanın kızlarına çocuklar verdiler. OnJar eski ve şanlı insanlardan olma güçlü insanlar oldular.» (Yaradılış Bölümü vi, 4).

Karşımıza yine insanlarla çiftleşen Tanrı'nın oğulları çıkıyor. İlk kez devlerden söz edilmesi de burada. «Devler» hemen bütün eski kitaplarda, doğu ve batı mitolojisinde, Tiahuanaco efsanelerinde, Eskimo destanlarında sayfalarca yer kaplayan bir konudur. Bu bakımdan, bir zamanlar gerçekten var olduklarına inanmamız gerekir. Acaba 'devler' nasıl yaratıklardı? Dev binaları kuran, kocaman taşları oradan oraya sürükleyen atalarımız mı, yoksa teknik yetenekleri olan in uzaylılar mı? Kesin olan bir tek şey var: Tevrat 'devler'den söz ediyor ve onları 'Tanrı'nın oğulları' olarak tanımlıyor. 'Tanrı'nın oğulları' ise insanlarla çiftleşiyor ve çoğalıyorlar!

Yaradılış Bölümü xix. 1-28'de Sodom ve Gomora felâketinin ayrıntılı ve heyecanlı öyküsü anlatılır.

Bir akşam Lût baba şehir kapısı yakınlarında otururken Sodom'a iki melek gelir. Anlaşılan Lût bu melekleri önceden tanımakta ve gelmelerini beklemektedir; çünkü görür görmez geceyi evinde geçirmelerini teklif eder. Tevrat'ta, şehir halkının 'bu yabancıları tanımak' istedikleri yazar. Ancak yabancılar, şehir zamparalarının cinsel isteklerini bir el hareketiyle yok etme yeteneğine sahiptirler. Ayrıca kötülük yapmak isteyenlerin gözlerini kör edebilmektedirler.

Yaradılış Bölümü xix. 12-14'e göre melekler, Lût'a yanına karısını, oğullarını, kızlarını, damatlarını ve gelinlerini alarak, son hızla şehirden ayrılmasını, çünkü bir süre sonra şehrin yok edileceğini söylüyorlar. Aile üyeleri bu garip uyarıya inanmak istemiyor ve Lût'un soğuk şakalarından biri olduğunu ileri sürüyorlar. Buradan sonrasını Yaradılış Bölümünden izleyelim

«Ve sabah oldu; melekler aceleyle Lût'a seslendiler: Kalk; karını, buradaki iki kızını al; yoksa kalanlarla birlikte yanıp gideceksin. Ve o oyalanınca ellerini ellerinin üstüne koydular, karısının ve kızlarının da ellerini tuttular; Tanrı ona merhamet ediyordu: ve onu önlerine kattılar ve şehrin dışına çıkardılar. Daha da ileri lere gidince; Kaçın, yaşamak istiyorsanız kaçın, sakın arkanıza bakmayın, sakın düzlükte kalmayın, dağlara kaçın, yoksa mahvolursunuz., dediler. Çabuk ol, daha uzaklara kaç; çünkü uzaklara kaçmazsan seni kurtaramam.»

Görüldüğü gibi 'melekler'in, yerli halkça bilinmeyen bir gücü vardır. Telkin edilen acele ve Lût ailesinin götürüldüğü hız da ayrıca düşündürücüdür. Lût işi ağırdan alınca, eline yapışıp sürüklemeye başlarlar. Çok geç olmadan kaçmalıdırlar! Lût ailesi dağlara gitmeli ve asla arkasına dönüp bakmamalıdır. Ancak burada dikkati çeken bir nokta vardır: Lût meleklere fazla bir saygı göstermemekte ve ikide birde durarak karşı koymaktadır: «Dağlara kaçamam, varsın kötülük gelsin, öldürsün beni...» Bir süre sonra melekler, kendileriyle gelmezse onu kurtaramayacaklarını yeniden söylerler. Sodom'a gerçekte ne olmuştu? Her şeye kadir olan Tanrı bir tarifeye, bir zaman ölçüsüne mi bağlıydı? Değilse 'meleklerinin' acelesi neydi? Yoksa şehir, saata bağlı bir güç kaynağıyla mı yok edilecekti?

Geriye sayma işlemi mi başlamıştı? Öyleyse patlama anı yaklaştıkça melekler de can kaygusuna düşüyorlardı. Lût ailesini güvenlik altına almak için daha kolay bir yöntem yok muydu? Neden her şeye rağmen dağlara kaçılmasında ısrar ediyorlardı? Ve neden hiç durmadan, asla arkalarına bakmamaları emrediliyordu?

Biliyorum, bu sorular konunun ciddiyetine biçimsiz düşer gibi görünüyor, ama Japonya'ya iki atom bombası atıldı atılalı, bu tür bombaların ne ölçüde zararlar doğurduğunu ve canlı varlıkları nasıl öldürdüğünü -ya da ölüm ölçüsünde hasta ettiğini- çok iyi biliyoruz. Öyleyse sorularımıza karşılık bulmak için, Sodom ve Gomora'nın bir tasarı uyarınca, yani bilerek, nükleer bir patlamayla yok edildiğini düşünelim. Belki de 'melekler' şehirde bulunan tehlikeli 'bölünebilir maddeleri' yok etmek, bu arada bir taşla iki kuş vurarak, davranışları hoşlarına gitmeyen bir insan soyunu ortadan kaldırmak için bu işe girişmişlerdi. Patlama zamanı kararlaştırılmış ve geri sayma işlemi başlamıştı. Lût ailesi gibi kaçması ve kurtulması gerekenler, dağlara götürülmüştü, çünkü kayalar tehlikeli ışınları büyük ölçüde emerek az zararlı duruma getirebilirlerdi. Ve -hepimiz hikâyenin sonunu biliyoruz- Lût'un karısı döndü ve atom patlamasının oluşturduğu, güneşten defalarca parlak ışığa baktı! O anda düşüp ölmüş olması, günümüz insanını, özellikle atom bombasının ne olduğunu bilenleri, hiç şaşırtmayacaktır!

«Sonra Tanrı Sodom ve Gomora üzerine kükürt ve ateş yağdırdı...» Felâketin öyküsü Yaradılış Bölümü xix. 27-28'de şöyle sona bağlanıyor:

«Ve İbrahim sabah erkenden kalkarak Tanrı'nın önünde durduğu yere gitti: Ve Sodom ve Gomora'ya, düzlükteki topraklara baktı. Ve gördü ki, şehrin dumanları, ocak dumanlan gibi göğe yükselmektedir.»

Babalarımız kadar dindar olabiliriz ama, hiç olmazsa onlar kadar saf ve körükörüne inanmış değiliz. En iyi niyetimizle bile, her yerde bulunan, her şeye kadir olan mutlak bir Tanrı'nın, yaptığı işin sonunun nereye varacağını bilmediğini kabul edemeyiz: Tanrı insanı yaratmış /e eyleminden memnun kalmıştı. Ama her halde bir süre sonra pişmanlık duymuş olmalı ki, yarattığı insanları yok etmeye karar verdi. Çağımızın aydını bu çelişkiyle birlikte, bir Şefkatli Babanın nasıl olup da, sayısız oğlunu ölüme yollarken Lût ailesi gibilerini kayırdığı konusunda kuşkuya düşmelidir.

Tevrat'ta Tanrı'nın ve meleklerinin gökten korkunç gürültülerle ve dumanlar saçarak indiği birçok bölümde, değişik kişilerin ağzından, pek etkileyici biçimde anlatılır. Bunların en ilginçlerinden birini peygamber Hezekiel anlatıyor:

(Tevrat, Hezekiel i-iv)

«Ve otuzuncu yılda, dördüncü ayda, ayın beşinci gününde, ben Kebar ırmağı yanında sürgünler arasında iken vaki oldu ki, gökler açıldı... Ve baktım, ve işte, kuzeyden buran yeli, durmadan ateş saçan büyük bir bulut geliyordu, çevresinde parıltılı ve ortasında sanki ateş ortasında ışıldayan maden. Ve onun ortasından dört canlı yaratık benzeri çıktı. Ve onların görünüşü şöyle idi: onlarda insan benzeyişi vardı, ve her birinin dört yüzü vardı ve onlardan her birinin dört kanadı vardı. Ve ayakları doğru ayaklardı; ve ayaklarının tabanı buzağı ayağının tabanı gibiydi ve cilâlı tunç gibi pırıldamakta idiler.»

Görüldüğü gibi Hezekiel aracın yere naşı! indiğini ayrıntılarıyla anlatıyor: Kuzeyden, ışıklar saçan, pırıldayan bir şey, çöl kumlarını havalandırarak yaklaşıyor ve yere konuyor. Tevrat ikide birde Tanrı'nın her yerde bulunduğunu belirtir. Öyleyse Tanrı burada neden belirli bir yönden geliyor? Hem her şeye kadir olan Tanrı'nın istediği yere gitmesi için bu kadar gürültü patırtı çıkarmasına gerek var mıdır?

Durumu biraz daha aydınlatmak için Hezekiel'in tanıklığını izleyelim:

«Ben canlı yaratıklara bakarken, işte, canlı yaratıkların yanında, onların her yüzü için yerde bir tekerlek vardı. Tekerleklerin ve yapılarının görünüşü zümrüt gibi idi; ve dördünün benzeyişi ve de görünüşleri ve de yapıları sanki tekerlek içinde tekerlek. Yürüdükleri zaman dört yanlarına da gidiyorlardı; dönmeyerek yürüyorlardı. Tekerlek çemberleri ise yüksekti, ve korkunçtu; ve dördünün çemberleri çepçevre gözlerle dolu idL Ve canlı yaratıklar yürüdükçe, tekerlekler onların yanında yürüyorlardı; ve canlı yaratıklar yerden yükseldikçe, tekerlekler yükseliyorlardı.»

Anlatımın şaşırtıcı ölçüde güzel olduğu göze çarpıyor. Hezekiel tekerlek içinde tekerlek olduğunu ve tekerleklerin yürürken dönmediklerini söylüyor. Tekerleklerin çok hızlı dönmesi yüzünden oluşan, çok belirgin bir

göz yanılması! Anlaşılan, Hezekiel, Amerikalılar'ın bugün çölde ve bataklık bölgelerde kullandıkları araçların bir benzerini görmüştü. Bu durumda tekerleklerin kanatlı yaratıklarla birlikte havaya yükselmesi de açıklığa kavuşuyor. Çünkü çok amaçlı araçlar, sözgelişi bir amfibik helikopter havalandığı zaman, doğal olarak, tekerleklerini de beraberinde götürür...

Hezekiel'i dinlemeye devanı edelim:

«Ve bana dedi: Âdem oğlu, ayak üzerine dikil de seninle söyleşeyim... Ve arkamdan: Rabbin izzeti kendi yerinden mübarek olsun diye büyük bir gürleme sesi işittim. Ve canlı yaratıkların kanatları birbirine dokundukça onların sesini ve yanlarındaki tekerleklerin gürültüsünü; büyük gürleme sesini işittim.»

Hezekiel aracın kesin tarifini yaptıktan başka, nasıl havalandığını da anlatıyor. Tekerlek ve kanatların 'büyük gürleme sesi' çıkardığını söylemesi, onun bu olaya kesinlikle tanıklık ettiğini gösteriyor. 'Tanrılar' Hezekiel'le konuştuktan ve ülkenin yasalarını düzeltmesini emrettikten sonra onu yanlarına alarak götürüyorlar ve korkmamasını, yurdunu henüz yüz üstü bırakmadıklarını söylüyorlar. Bu olay Hezekiel'i öylesine etkilemiş olmalı ki, aracı değişik bölümlerde bıkmadan usanmadan anlatmaya devam ediyor. Üç yerde daha.

'Dört yöne gidebilen ve giderken dönmeyen tekerleklerden' söz ediyor. Özellikle etkilendiği nokta aracın 'çepçevre gözlerle dolu' oluşu. Tanrılar' ona gözleri olduğu halde görmeyen, kulakları olduğu halde duymayan bir «asi evinin» ortasında oturduğunu söylüyorlar. Yurttaşları hakkında iyice aydınlandığını görünce, bu tür ziyaretlerde hep olduğu gibi, yasalarla ilgili öğütler, emirler ve düzgün bir uygarlık için gereken ipuçları vererek gidiyorlar. Hezekiel görevini benimsiyor ve 'tanrıların' emirlerini yaymaya koyuluyor.

Bir kez daha değişik sorularla karşı karşıyayız.

Hezekiel'le kimler konuşmuştu? Bunlar nasıl yaratıklardı?

Kelimenin geleneksel anlamıyla 'tanrı' olmaları imkânsızdı; çünkü bir yerden ötekine gitmek için araç kullanıyorlardı. Böylesine bir hareket ise, her şeye kadir olan Tanrı ile kesinlikle bağdaşmıyordu.

Bu olaya uygunluğu bakımından, yine Tevrat'ta anlatılan bir teknik buluşu ayrıca inceleyelim:

Exodus (Çıkış) xxv. 10'da Musa, Kanun Sandığının yapımı konusunda Tann'nın verdiği kesin emirleri anlatır. Talimatlar çok açıktır -ölçüler, pervaz ve çemberlerin nereye, nasıl takılacağı, hangi madenlerin kullanılacağı apaçık ve kesin olarak belirtilmiştir. Bunda amaç her şeyin 'Tann'nın' istediği gibi olmasını sağlamaktır. Öyle ki Tanrı birkaç sefer Musa'yı yanlışlık yapmaması konusunda uyarır:

«Bak ve dağda sana gösterilen örneklere göre yap» (Exodus, xxv, 40).

Ayrıca 'Tanrı' Musa'ya kendisiyle, sandığın üzerindeki kefaret örtüsü aracılığıyla konuşabileceğini söyler. Hiç kimse, der, sandığın yanına yaklaşmamalıdır ve sandığın taşınması sırasında giyilmesi gereken şeyleri ve özellikle ayakkabıları ayrıntılarıyla anlatılır. Bütün bu uyarmalara rağmen bir aksilik olur. (2 Samuel vi, 2) Davud, sandığı Uzza ile birlikte bir öküz arabasına bindirir. Ancak yolda giderlerken öküzlerden biri tökezlenir ve sandık düşecek gibi olur. Bunun üzerine Uzza atılarak sandığı tutar ve yıldırım çarpmış gibi birdenbire ölür. Sandık, kuşkusuz, elektrik yüklüydü! Eğer Tevrat'taki talimatlara uyarak sandığı yeniden yaparsak, yüzlerce volt gücünde bir elektrik akımı doğacaktır. Biri pozitif, öteki negatif yüklü olan iki altın tabaka, kondansatör görevi yapacaktır. Kefaret örtüsü üzerine yerleştirilen iki altın kerubinden[-] birinin mıknatıs olması halinde de ortaya güzel bir hoparlör çıkacaktır -belki de kerubinlerin içinde uzay gemisiyle Musa arasında bağlantı sağlayacak bir telsiz aracı vardı. Hatırladığım kadarıyla Exodus'un çeşitli bölümlerinde sandıktan kıvılcımlar çıktığı ve Musa'nın öğüt ve yardıma ihtiyacı olduğu zaman bu 'iletici'den yararlandığını yazar. Musa 'Tanrı'sının sesini duyabilmekte, ancak onu görememektedir. Bir keresinde 'Tanrı'yâ kendisini göstermesini söyler. Tanrı'nın karşılığı şudur:

«Ve dedi: Yüzümü göremezsin; çünkü insan beni görüp de yaşayamaz. Ve Rab dedi: İşte yanımda bir yer var ve kaya üzerinde duracaksın; ve vaki olacak ki, izzetim geçtiği zaman seni bir kayanın kovuğuna koyacağım ve ben geçinceye kadar seni elimle örteceğim; ve elimi kaldıracağım ve arkamı göreceksin; ama yüzüm görülmeyecek.» (Exodus xxxiii, 20-23)

Eski yazılarda bu olayın inanılmaz benzerleri vardır. Örneğin Gılgamış Destanı'nın beşinci tabletinde -ki bu destan Sümer kaynaklıdır ve Tevrat'tan çok önce yazılmıştır- hemen hemen aynı cümleye rastlıyoruz:

«Hiç bir ölümlü, tanrıların yaşadığr kutsal dağa gelemez. Tanrıların yüzünü gören ölmelidir.»

İnsanlık Tarihi'ni anlatan başka eski kitaplarda böyle cümleler vardır. Neden 'tanrılar' kullarıyla yüz yüze gelmekten kaçınıyorlardı? Neden maskelerinin düşmemesi için bu kadar çaba harcıyorlardı? Neden ya da nelerden korkuyorlardı? İnsanın aklına, ister istemez Tevrat'taki bu olayın, doğrudan doğruya Gılgamış Destanından alınmış olabileceği geliyor. Bu düşünüş fazlasıyla mantıklıdır. Çünkü Musa, Mısır saraylarında büyümüş ve Mısır kültürünün temel taşı olan gizli kitaplıklardan bol bol yararlanma imkânı bulmuştu. Bu kitaplıklarda Gılgamış Destanı da elbette yer alıyordu.

Belki Tevrat'ın yaşı hakkında da kuşkuya düşmeliyiz. Çünkü çok daha sonra yaşayan Davud'un altı parmaklı ve altı tırnaklı bir devle savaştığı, 2 Samuel xxi, 18-22'de uzun uzun anlatılmaktadır. Hatta bütün eski tarih, destan ve hikâyelerin bir noktada toplandıktan sonra değişik ülkelere, değişik biçimlerde yayıldığını bile düşünebiliriz.

Lût Gölü yakınlarında son yıllarda bulunan Kumran yazıları, Yaradılış Bölümünde sözü edilen olaylara büyük benzerlik göstermektedirler. Bugüne kadar bilinmeyen birçok yeni buluntu da, göklerdeki savaş arabalarından, tanrı oğullarından, içinde canlı yaratıklar çıkan bulut ve tekerleklerden söz etmektedirler. Musa Apokalips'inde (33. bölüm) Havva'nın göğe baktığı ve dört parlak kartalın çektiği ışıktan bir savaş arabası gördüğü anlatılır. Araba hiç bir dünyalının anlatamayacağı ölçüde görkemlidir ve Âdem'in yanına indiği zaman tekerleklerinin arasından dumanlar çıkar. Aslında bu öykü bize yeni bir şey aniatmamaktadır. Çünkü bütün eski kitap ve yazılarda, Âdem ve Havva'ya kadar uzanan bir süre içinde görünen tekerlekli, dumanlı, ateşli savaş arabaları anlatılmaktadır .

Lamek yazıtlarında akıl almaz bir olay anlatılır. Gerçi tomarların bir bölümü, birtakım cümle ve paragrafların okunmasını imkânsızlaştıracak kadar bozulmuştur ama, geride kalanlar anlatmaya değer ölçüde meraklıdır:

Nuh'un babası Lamek, güzel bir günde evine dönünce, görünüşü bakımından aileye hiç uymayan bir oğlanla karşılaşır. Bunun üzerine karısı Bat-Enoş'u çağırır ve çocuğun kendisine ait olmadığını söyler. Bat-Enoş bildiği bütün kutsal şeyler üzerine yemin ederek tohumun ondan, yani Lamek'ten geldiğini, bu işte ne bir askerin ne bir yabancının, ne de 'tanrı oğullarının' parmağı olduğunu anlatır. (Bu tanrı oğullarının kimler olduğunu sorabilir miyiz?... Bu aile dramının, Tufan'dan önce olduğunu da bu arada belirtelim.) Bununla birlikte Lamek karısına inanmaz ve babası Methuselah'ın öğütlerini almak üzere yola çıkar. Babasının evine varınca olayı olduğu gibi anlatır ve çok üzüldüğünü söyler. Methuselah dinler ve çocuğun nereden geldiğini anlamak için bilge Enok'a baş vuracağını, bunun için de çok uzun ve yorucu bir yolculuk gerektiğini söyler. Ama ailenin bu çocuğa tepkileri öyle büyümektedir ki, sonunda yolculuğa çıkmaya karar verir.

Enok, Methuselah'ın ailede birdenbire ortaya çıkan ve ne saçı, ne gözü, ne de derisi kendilerine benzeyen bu çocuğu anlatmasını dinler ve yaşlı adamı çok üzücü bir haberle birlikte evine yollar: Pek yakında dünya, insanlık ahlâksızlık ve alçaklık suçundan yargılanacaktır. Ailedeki çocuk, büyük evrensel yargılamadan kurtulacak olanların dedesidir. O bakımdan Lamek'e, çocuğa Nuh adını koymasını emretmelidir. Böylece Methuselah evine döner ve oğlu Lamek'e kendilerini bekleyen felâketi anlatır. Lamek'in çocuğu kabul etmekten ve Nuh adını koymaktan başka çaresi yoktur!

Aile öyküsünün en ilginç yanı, Nuh'un ailesinin, hatta büyükbabası Methuselah'ın, daha sonra ateş saçan bir savaş arabasına binerek ebediyen göklerde kaybolan Enok tarafından pek yakın bir felâket konusunda uyarılmış olmalarıdır.

Bu olay da, insan soyunun, uzaydan gelen bilinmeyen yaratıklar eliyle çoğaltıldığı düşüncesini doğrulamıyor mu? Aksi halde, insanların hiç durmadan devler ve tanrı oğulları tarafından döllenmesinin ve başarısız olan türlerin sürekli yok edilmesinin hiç bir anlamı kalmıyor. Bu açıdan bakınca, Tufan'ın, bir iki üstün kişi dışında kalan insanları ortadan kaldırmak için bilerek yapıldığı anlaşılıyor. Böyle olunca da ilâhî bir yargılama niteliği ortadan kalkıyor. Günümüzde daha zeki bir insan türünün sunî olarak

yaratılması gerçekleşmeye doğru giden kuramlar arasında. Tıpkı Tiahuanaco efsanelerinde anlatılan Büyük Ana'nın, güneş kapısına uzay gemisiyle gelmesi ve 70 çocuk doğurması gibi. Tıpkı türlü din kitaplarının, 'Tanrı insanı kendi görüntüsünde yarattı demesi gibi. Birtakım eski din kitapları daha da ileriye giderek, 'tanrı'nın istediği biçimde insanların yaratılabilmesi için, birçok deneyler yapıldığını yazıyor. Bilinmeyen uzaylıların dünyamızı ziyaret ettiğini ileri süren kuramımıza göre, bugün bile bizi biz yapanın bu üstün varlıklar olduğu anlaşılmaktadır.

Bu deliller zincirinin bir halkasını da, tanrıların atalarımızdan istedikleri armağanlar tamamlıyor. Bu istekler, hiç bir zaman güzel kokular ve kurbanlık hayvanlarla sınırlandırılmamıştı. Armağanlar listesinde çoğu zaman çeşitli karışımlardan yapılmış sikkeler de yer alıyordu, gerçekten de Doğu'nun en büyük eritme kuruluşlarından biri, Ezeon Geber'de bulunuyordu. Kazılarda ortaya çıkarılan bu kuruluş, son derece modern bir ocak, türlü hava kanalları ve belirli amaçlar için açılmış deliklerden meydana geliyordu. Günümüz eritme uzmanları bu kuruluştan nasıl bakır elde edilmiş olabileceğini açıklayamryorlar. Ancak burasının bakır elde etmek için kullanıldığı kuşkusuzdur; çünkü Ezeon Geber dolaylarındaki birçok mağara ve galeride geniş bakır sülfat stokları bulunmuştur. Söz konusu bütün buluntular 5000 yıllıktır!

Eğer bir gün bizim uzay adamlarımız da indikleri gezegende ilkel insanlarla karşılaşacak olurlasa, zavallılar üzerinde 'tanrı' ya da 'tanrı oğlu' izlenimi bırakacaklardır. Ama bir de indikleri gezegende korkunç ileri bir uygarlığın insanlarıyla karşılaştıklarını düşünün. Her halde o zaman, 'tanri' olarak değil, zamanın çok gerisinde yaşayan zavallılar olarak karşılanacaklardır!

BEŞİNCİ BÖLÜM

GÖKLERDEN GELEN-ATEŞ SAÇAN SAVAŞ ARABALARI

BU YÜZYILIN BAŞLARINDA, Asur kralı Asursurbanipal'in kitaplığında, on iki kil tablet üzerine yazılmış bir kahramanlık destanı bulundu. Destan Akatça yazılmıştı, ama daha sonra bulunan başka bir kopyası Hammurabi'ye kadar uzanıyordu.

Son araştırmalar, Gılgamış Destanı'n'ın asıl metninin Sümerlilerce yazıldığını, konularının Tevrat'taki Yaradılış Bölümüyle büyük benzerlikler gösterdiğini ortaya koymuştur .

Destanın ilk tabletinde, galip gelen kahraman Gılgamış'ın Uruk şehri çevresine yaptırdığı surlardan söz edilir. 'Göklerin tanrısı', içinde tahıl ambarı bulunan çok büyük bir evde oturmaktadır. Surları koruyan birçok asker vardır. Gılgamış bir'tanrı', insan karışım; yaratıktır -üçte iki 'tanrı', üçte bir insan.- Uruk şehrine gelen hacılar ona ürpererek ve korkuyla bakarlar; çünkü o güne kadar böyle bir güzellik ve güç görmemişlerdir. İşte burada tanrılarla insanların çiftleşmesi düşüncesi yine karşımıza çıkıyor.

İkinci tablette, gökler tanrıçası Aruru'nun. Gılgamış'a rakip olması için Enkidu'yu yarattığını okuyoruz. Enkidu gövdesi kıllarla kaplı, posttan elbiseler giyen, çayırlarda otlayan, sığırlarla aynı yalaktan su içen bir yaratıktır. En büyük eğlencesi çavlanlarda yüzmektir.

Uruk kralı Gılgamış, bu sevimsiz yaratığın sığırlardan ayrılması için güzel bir kadın gerekli olduğunu anlar ve şehrin en güzel kadınlarından birini, Enkidu'yu kendine çekmekle görevlendirir. Saf Enkidu bu oyuna gelir ve altı gün, altı gece kadınla yaşar. Derken Enkidu'yla Gılgamış dost olurlar.

Üçüncü tablet, uzaklardan gelen bir duman bulutunu anlatır. Gökler gümbürder, yer sarsılır, sonunda 'Güneş Tanrısı' gelerek Enkidu'yu güçlü kanatlan ve pençeleriyle kavrar. Enkidu'nun gövdesine kurşun gibi biner ve göğsüne kaya gibi bir ağırlık oturur.

Destan yazarlarının çok gelişmiş bir hayai gücü olduğunu ve destanı çevirenler ve çoğaltanların değişiklikler yaptığını kabul etsek bile, asıl şaşırtıcı yan olduğu gibi kalır: Destan yazarları gövdenin belirli bir hızdan sonra kurşun gibi ağırlaştığını nereden biliyorlardı? Bugün yerçekimi ve hız yasalarını en ince ayrıntılarına kadar biliyoruz. Bir astronotun kalkış sırasında nasıl bir güçle koltuğuna yapıştırıldığını, göğsüne binen basıncın ne ölçüde büyük olduğunu biliyoruz.

Peki Sümerliler bu bilgiyi nereden elde etmişlerdi?

Beşinci tablet, Enkidu'yla Gılgamış'in 'tanrıların' oturduğu yere gidişlerini anlatır. Kahramanlar tanrıça İrninis'in yaşadığı, ışıklar saçan kuleyi çok uzaklardan görürler. İyice yaklaşınca bir ses duyarlar:

«Geri dönün! Hiç bir ölümlü, tanrıların yaşadığı kutsal dağa gelemez. Tanrıların yüzünü gören ölmelidir.»

Exodus'te de: «Sen benim yüzümü göremezsin, beni gören insan yaşayamaz...» diyordu!

Yedinci tablette, Enkidu'nun ağzından bir uzay yolculuğu anlatılır. Enkidu bir kartalın pirinçten pençelerine tutunarak saatlar boyu uçmuştur. İzlenimleri şöyledir:

«Bana dedi ki: «Karalara bak. Neye benziyorlar? Deniz'e bak. Nasıl görünüyor?» Ve kara, bir dağa; deniz de bir göle benziyordu. Dört saat daha uçtuk ve o yine konuştu: «Karalara bak. Neye benziyorlar? Deniz'e bak. Nasıl görünüyor?» Ve kara, bir bahçeye; denizde bahçıvanın su kanallarına benziyordu. Dört saat daha uçtuktan sonra o yine sordu: «Karalara bak. Neye benziyorlar? Denizlere bak nasıl görünüyor?» Ve kara, lapaya, deniz de su birikintilerine benziyordu.»

Bu anlatım, bir canlı yaratığın dünyayı çok yükseklerden gördüğünü açıklamaktadır. Olay tümüyle hayal ürünü olamayacak kadar doğrudur. Eğer yerkürenin çok yükseklerden görünüşü hakkında bir bilgi olmasaydı, kim çıkıp da karaların lapaya, denizlerin de su birikintilerine benzediğini söyleyebilirdi? Çünkü çok yükseklerden çekilen resimlerinde dünya gerçekten orasında burasında su birikintileri olan bir tas lapaya benzemektedir!

Aynı tablette bir kapının konuştuğu yazılmaktadır. Bu garip olayı, bugünkü bilgimizle bir hoparlörün konuşması olarak nitelendiriyoruz. Sekizinci tablette, dünyayı çok yükseklerden gören Enkidu, anlaşılamayan bir hastalıktan ölüyor. Hastalık öyle esrarengiz ki Gıigamış nedeninin göklerdeki canavarın, zehirli soluğu olup olamayacağını soruyor. Gıigamış 'göklerdeki canavarın zehirli soluğunun' öldürücü olabileceğini nereden biliyordu?

Dokuzuncu tablet Gılgamış'ın, dostu Enkidu'nun ölümünden duyduğu üzüntüyü ve aynı hastalıktan öleceği korkusuyla tanrılara ulaşmak için çıktığı yolculuğu anlatır. Gıigamış uzun süre yol aldıktan sonra, göklere destek olan ik! dağın arasına gelir. Dağların tepesi bir kemerle birleştirilmiştir ve buraya 'güneş kapısı' denir. Güneş kapısını bekleyen iki dev önce onu bırakmak istemezler.

Aralarında uzun bir tartışma geçer. Sonunda devler Gılgamış'ın üçte iki tanrı olduğunu göz önünde tutarak geçmesine izin verirler. Gıigamış giderek ardında sonsuz denizin uzandığı tanrıların bahçesine varır. Ancak yolda iki defa tanrılar tarafından uyarılmıştır:

«Gılgamış, acelen nedir? Aradığın hayatı ve ölümsüzlüğü bulamayacaksın. Tanrılar insanı yaratırken ona ölümü de verdiler. Ölümsüzlük yine tanrılarda kaldı.»

Gılgamış'ın bunları dinleyecek hali yoktur.

Her tehlikeyi göze almıştır ve amacı insanların babası Utnapiştim'e ulaşmaktır. Ancak Utnapiştim büyük denizin ötesinde yaşamaktadır ve oraya güaeş tanrısınınkinden başka hiç bir gemi uçamaz. Üstelik yolu da yoktur. Ama Gıigamış bütün tehlikelere göğüs gererek denizi aşar. On birinci tablet, onun Utnapiştim'Ie yaptığı görüşmeyi anlatır.

Gıigamış insanların babasının ne kendinden büyük, ne de küçük olduğunu görür ve ona, birbirlerine baba-oğul gibi benzediklerini söyler. Utnapiştim, geçmişini anlatmaya koyulur. Bu bölüm Utnapiştim'in ağzından, yani birinci tekil şahıstan aktarılmıştır.

Daha da şaşırtıcı olarak, Tufan hakkında çok ayrıntılı bilgiler verilmektedir. Tanrılar Utnapiştim'i uyarmışlar, kadınları, çocukları, yakınlarını ve her işten ustaları, gelecek olan büyük tufandan korumak için

bir gemi yapmasını emretmişlerdi. Şiddetli fırtınanın, karanlığın, yükselen suların, gemiye binemeyenlerin düştüğü umutsuzluğun anlatımı, bugün bile hayranlık duyulacak ölçüde güçlüdür. Üstelik aynı Nuh'ta olduğu gibi, yolculuğun sonunda bir karga ve bir güvercin yollanmış, sular alçalmaya başlayınca da gemi bir dağın tepesine oturmuştur.

Gılgamış Destanı'yla Tevrat arasındaki paralellik ve benzerlik, hiç bir bilginin karşı koyamayacağı ölçüde açıktır. Bu paralelliğin en ilginç yönü, destanla Tevrat'ın uğraştığı tanrıların ve kehanetlerin ayrı ayrı olmasıdır.

Tevrat'ta anlatılan Tufan'ın, destandakinin bir kopyası olduğunu kabul edersek, Utnapiştim' in olayı kendi ağzından anlatması, Gılgamış Destanında Tufan'a tanıklık etmiş, onu gözleriyle görmüş bir kişinin gerçekten var olduğunu ortaya koyar.

Aslında binlerce yıl önce doğuda müthiş bir tufan olduğu kesin olarak anlaşılmıştır. Eski Babil'in çivi yazısı tabletleri, geminin nerede bulunması gerektiğini kesin olarak anlatırlar. Bu bilgiden yararlanan araştırmacılar Ağrı Dağı' nın güney kesiminde, geminin konduğu yeri göstermesi muhtemel olan üç tahta parçası bulmuşlardır. Ancak 6000 yıl önce tahtadan yapılmış ve tufana dayanmış bir geminin kalıntılarını bulmak hemen hemen imkânsız gibidir.

Gılgamış Destanı'nda Tufan'dan başka, yazıldığı çağda yapılamayacak türden olağanüstü şeyler de anlatılmaktadır. Bunları, destanı yüzyıllar boyu elden geçirenlerin eklediğini de düşünemeyiz. Çünkü anlatımlarda gizlenen bilgiler, ancak günümüz bilgileri aracılığıyla anlaşılabilmektedir.

Belki de, birtakım yeni sorular bu karanlığa ışık tutacaktır. Gılgamış Destanı, Sümerlerden değil de Tiahuanaco bölgesinden çıkmış olamaz mı? Gılgamış soyu Güney Amerika'dan gelmiş ve beraberinde destanı da getirmiş olamaz mı? Doğrulayıcı bir karşılık, Güneş Kapısından sözedilmesini, büyük bir denizin aşılmasını, aynı zamanda da Sümerlilerin nasıl birdenbire ortaya çıktıklarını açıklayabilir. Kuşkusuz, Firavunlar

Mısır'ının gelişmiş kültürü, yazılmış, öğretilmiş ve öğrenilmiş eski sırları saklayan büyük kitaplara dayanıyordu. Daha önce de belirtildiği gibi Musa bu ülkede yetişmiş, kitaplıklardan bol bol yararlanma imkânı

bulmuştu. Hangi dilde yazmış olduğu kesin olarak bilinmese bile, beş kitabın yazarının aydın bir kişi olduğu kesindi.

Gılgamış Destanı'nın Asurlular ve Babilliler kanalıyle Mısır'a geldiğini, genç Musa'nın onu okuyarak kendi amaçlarına uyguladığını düşünelim. Bu durumda gerçek Tufan olayı, Tevrat'taki değil, Gılgamış Destanın'dakidir.

Böyle sorular sormamalı mıyız? Bana kalırsa, geçmişi araştırmanın klasik yöntemi çoktan yıkılmıştır. Bu türden araştırma hiç bir zaman, kesin ve dokunulmaz sonuçlara ulaşamaz. Kendi kurduğu bir düşünme biçimine öylesine sıkı sıkıya bağlıdır ki, yaratıcı bir dürtü doğurabilecek yeni görüşlere hiç bir açık kapı bırakmaz.

Eski Doğu'ya yöneltilen araştırmaların çoğu, kutsal kitapların dokunulmazlığı ve kutsallığı karşısında eriyip gitmiştir. İnsanlar soru sormaya ve kuşkularını bu tabu'nun yüzüne haykırmaya cesaret edememişlerdir. Hatta büyük ölçüde aydınlanmış sayılabilecek on dokuz ve yirminci yüzyıl bilginleri bile, sonunda Tevrat'ta anlatılanların doğru olmadığını ileri sürmenin kaçınılmaz olduğunu gördüklerinden, binlerce yılın yanlışından oluşan düşünce zincirlerinden kopmamayı seçmişlerdir. Ancak, en koyu Hıristiyan bile, Tevrat'ta anlatılan birtakım olayların,o büyük Tanrı'yla bağdaşmadığını anlamış olmalıdır. Kutsal kitabın dinsel dogmalarını korumak isteyen kişiler, önce çok eskilerde insanı kimin eğittiğini, toplum hayatı için yasaları kimin koyduğunu, ilk sağlık kurallarını kimin verdiğini ve yoldan çıkmış olanları kimin yok ettiğini açığa çıkarmalıdırlar.

Bu türden sorular sormamız ve bu biçimde düşünmemiz dinsiz olduğumuz anlamına gelmez. Beni ele alalım: geçmişle ilgili tüm sorulara kesin ve inandırıcı karşılıklar verildiği gün bile, daha iyi bir ad koyma isteğiyle TANRI dediğim BİR ŞEYİN var olacağına inanıyorum. Bununla birlikte, söz konusu düşünülmez tanrının, bir yerden ötekine gitmek için, tekerlekli ve kanatlı araçlar kullandığı, ilkel insanlarla çok yakın ilişkiler kurduğu ve maskesinin düşmemesi için hiç bir insanı yanına yaklaştırmadığını ileri süren dinsel varsayım, delillerle desteklenmediği sürece, saldırgan bir iddiadan öteye geçemeyecektir. Din bilginlerinin, Tanrı çok yücedir; onun kendini nasıl gösterdiğini ve kullarıyle nasıl ilişki kurduğunu bizler düşünemeyiz' şeklindeki karşılıkları, ancak

sorularımızdan bir kaçış olabilir ve bu bakımdan doyurucu olmaktan uzaktır. İnsanlar yeni gerçekleri görmek istemezler. Ama gelecek, geçmişimizi günden güne daha çok kemirmektedir. On iki yıl kadar sonra insan Merih'e inecektir. Eğer orada bir tek eski, terk edilmiş bina varsa, akıllı insanların bıraktığı bir tek nesneye rastlanırsa, mağara duvarlarında bir tek resim bulunursa, dinlerimiz temelinden sarsılacak ve geçmişimiz hakkındaki bilgiler karmakarışık olacaktır. Bu türden bir tek buluntu bile insanlık tarihinde devrim ve reformların en büyüğüne yol açacaktır.

Uzay çağıyla birlikte Aydınların Mahkeme Günü de gelecektir. O zaman dinin bulutları dağılacak ve uzaya atılan kararlı bir adımla binlerce, milyonlarca değil, bir tane din ve tanrı olduğu anlaşılacaktır.

Biz bunları bırakıp insanlığın geçmişi üzerine kurduğumuz varsayımı geliştirelim. Şu ana kadar elde ettiğimiz görüntüyü şöyle özetleyebiliriz:

Çağlar önce bilinmeyen bir uzay gemisi dünyamızı bulmuştu. Gemi adamları kısa sürede, gezegenimizin, akıllı yaratıkların gelişebilmesi için çok elverişli olduğunu anlamışlardı. Ancak gelişmesi beklenen «insan», «homosapiens» değil, bir başka türden yaratıktı. Uzay a-damları bu türün dişilerini sunî olarak döllemiş, kadınları, eski destanlarda belirtildiğine göre, derin bir uykuya daldırarak dünyamızdan ayrılmışlardı. Binlerce yıl sonra geri döndüklerinde karşılarına, yeryüzünün orasına burasına dağılmış «homo sapiens» örnekleri çıkmıştı.

İleri uzaylılar dölleme deneylerini, toplum kurallarına uyabilecek yetenekte yaratıklar yetişene kadar sürdürmüşlerdi.

Ancak ortaya çıkan insanlar hâlâ barbardılar. Uzaylılar onların geriye dönerek, yine hayvanlarla yaşayabileceklerini düşünerek birçoğunu yok etmiş, daha az ölçüde başarısız kalanları da başka kıtalara belki de başka gezegenlere taşımışlardı. Geriye kalan başarılı örnekler toplum hayatının ilk ürünlerini vermeye başlamış, mağara duvarlarını süslemeye, çömlekçiliği geliştirmeye, ilkel mimarlık örneklerini ortaya koymaya yönelmişlerdi.

Bu ilk insanların uzay adamlarına sonsuz saygısı vardı. Çünkü onlar, bilinmeyen bir yıldızdan gelmiş, yine oraya dönmüş «tanrılardı.» Esrarengiz nedenlerden dolayı bu «tanrılar» bilgilerini insanlara geçirmeye meraklıydılar. Yarattıkları insanlara özen gösteriyor, onları kötülük ve

ahlâksızlıktan korumaya çalışıyorlardı. Toplumlarının kurucu biçimde gelişmesini istiyorlar, bu yüzden uyumsuzluk gösterenleri ortadan kaldırıyor, kalanların gelişme yeteneğinde bir toplum kurması için gerekli temel kavramları öğretiyorlardı.

Delillerin eksikliği yüzünden bu varsayımda birtakım boşluklar vardır: Gelecek, bu boşluklardan kaçının doldurulabileceğini gösterecektir. Bu kitap birçok tahminden oluşan bir varsayım'ı ortaya koymaktadır ve bu varsayım doğru olmayabilir. Bununla birlikte, tabularının koruyuculuğunda, saldırıya uğramadan yaşayan dinlerin kuruluş ilkelerine bakınca, varsayımımın en az onlar kadar geçerli olabileceğini görmekteyim.

Gerçek hakkında birkaç kelime söylemek belki de yarar sağlayacaktır. Dinine inanan ve kuşku uyandıracak bir saldırıya uğramayan her insan «gerçeği» buldurma da inanır.

Bu yalnız Hıristiyanlar için değil küçük, büyük her dinin tarafları için geçerlidir. Teosofistler[-] , din bilginleri ve filozoflar, öğretileri üzerinde yıllarca kafa patlattıktan sonra «gerçeğe» vardıklarına inanırlar. Doğal olarak her dinin bir tarihi, Tanrı'sının verdiği sözler, Tanrısı'nın koyduğu yasalar ve.....diyen peygamber ve bilge kişileri vardır. «Gerçeğin» ispatlanması, insanın inandığı dinin tam içinden başlar ve dışına doğru işler.

Bunun sonucu olarak, çocukluktan başlayarak bizlere kabul ettirilen tek yönlü bir düşünce biçimi ortaya çıkar.

Böylece bir çok kuşak gerçeği benliğinde topladığına inanarak geçip gider.

Ben, daha alçak gönüllü davranarak, gerçeğe sahip olamayacağımızı, ona ancak inanabileceğimizi ileri sürüyorum. Gerçeği bulmak isteyen bir insan, onu kendi dininin siperleri ve sınırları içinde aramamalıdır. Hem hayatın amacı ve gereği nedir? Gerçeğe inanmak mır yoksa onu aramak mı?

Tevrat'ta yazılı olanların arkeolojik yollarla ispatlandığını düşünecek olsak bile bu durumda, söz konusu inanışlardan oluşan bir din de ispatlanmış sayılamaz. Eski şehirler, köyler sanat eserleri ve yazılı kalıntılar belli bir bölgede toprak üstüne çıkarılınca, o bölgede insanların yaşadığı ve tarihin yazdığı bir uygarlığın gerçekten var oîJuğu ortaya çıkar. Ancak bu

buluntular o bölge insanının inandığı tanrının (uzay yolcusu değil de) tek ve ulaşılmaz bir tanrı olduğunu açığa çıkaramaz.

Bugün dünyanın dört bucağında yapılan kazılar, geleneklerin gerçeklere uygun düştüğünü göstermiştir. Ama bir tek Hıristiyan çıkıp da, Peru'daki kazılar sonucu ortaya çıkan İnka öncesi tanrısını gerçek tanrı olarak kabul eder mi?

Demek istediğim, gerek mitoloji, gerek gerçek deneyler, bir toplumun tarihini oluşturur; bundan öteye geçemez. Ama bence bu bile çok şeydir.

Gerçeği arayanlar, ispatlanmamış yeni ve cesur düşüncelere, yalnızca düşünce (ya da inanış) biçimlerine uymadığı için karşı çıkmamalıdırlar. Yüz yıl önce uzay yolculuğu diye bir şey söz konusu olmadığı için, babalarımız ve büyükbabalarımız, atalarına uzaydan ziyaretçiler gelip gelmediğini düşünemezlerdi. Çok korkunç ama, ne yazık ki her an çıkabilecek bir Hidrojen bombası savaşının günümüz uygarlığını toptan yerle bir ettiğini düşünelim. Beş bin yıl sonra arkeologlar New York'taki Hürriyet Heykeli'nin parçalarını bulacaklar, günümüz düşünce biçimiyle hareket ediyorlarsa, bilinmeyen bir tanrı, belki ateş tanrısı (heykelin elindeki meşale yüzünden) belki güneş tanrısının (heykelin başındaki ışın biçimi uzantılar yüzünden) heykeliyle karşı karşıya olduklarını sanacaklar ve heykelin aslında çok basit bir anlam taşıdığını, hele özgürlüğü temsil ettiğini asla anlayamayacaklardır.

Geçmişin yollarını dogmalarla tıkamaya artık imkân yoktur.

Eğer gerçeği aramaya koyulacaksak, önce bütün cesaretimizi toplayarak bugüne kadar izlediğimiz yollardan ayrılmalı, sonra da doğru ve gerçek kabul ettiğimiz her şeyden kuşku duymaya başlamalıyız. Yeni düşünceler saçmadır diye gözlerimizi ve kulaklarımızı kapayamayız.

Şunun şurasında, elli yıl önce aya iniş düşüncesi de alay konusuydu; saçma ve gülünç bulunuyordu...

ALTINCI BÖLÜM

ESKİ HAYAL VE MASALLAR MI, YOKSA ESKİ GERÇEKLER Mİ?

GEÇMİŞTE VAR OLAN birtakım şeylerin bugün geçerli düşünüş ve inanışlara göre var olmaması gerektiğini daha önce belirtmiştim. Ancak geçmişten günümüze kadar gelebilen akıl almaz şeyler bunlarla da bitmiyor.

Neden mi? Çünkü Eskimoların mitolojisi de, ilk kabilelerin kuzeye pirinç kanatlarla getirildiğini söylüyor!

En eski Kızılderili efsanelerinde ateş ve meyve getiren bir ateş kuşundan söz ediliyor. Son olarak da Maya Efsanesi Popol Vuh; tanrıların; her şeyi, evreni, pusuladaki dört yönü ve dünyanın küre biçiminde olduğunu bildiklerini anlatıyor.

Eskimolar'ın sözünü ettiği bu metal kuşlar nelerdir?

Kızılderililer ateş kuşunu nerede görmüşlerdi? Mayaların ataları dünyanın yuvarlak olduğunu nasıl öğrenmişlerdi?

Aslında Mayalar çok zeki insanlardı ve çok gelişmiş bir kültürleri vardı. Bize yalnız o akıl almaz takvimi bırakmakla kalmamış, çok karmaşık hesaplar da ulaştırmışlardır. Şöyle ki, Mayalar bir Venüs yılının 584 gün olduğunu biliyorlar ve dünya yılının 365, 2420 gün olduğunu tahmin ediyorlardı. (Günümüzde en ileri araçlarla yapılan hesabın sonucu: 365, 2422 gün!) Bıraktıkları hesaplar 64 milyon yıl öteye uzanabiliyordu. Hatta bir takım yazılarda 400 milyon yıla yaklaşan sayılarla uğraşılıyordu. Bir elektronik beyin yardımıyla bulunduğunu akla getiren ünlü Venüs formülününün, bir grup orman insanından çıkmış olması çok şaşırtıcıdır. Formül bir «Tzolkin» yılını 260, bir dünya yılını 365 ve bir Venüs yılını 584 gün olarak almaktadır.

365'in 73'e bölümünün 5 ve 584'ün 73'e bölümünün de 8 vermesinden hareketle şu sonuç çıkmaktadır:

(Ay) 20x13x2x73 = 260x2x73 = 37.960 (Güneş) 8x13x5x73 = 104x5x73 = 37.960 (Venüs) 5x13x8x73 = 65x8x73 = 37.960 Yani bu üç

devir 37.960 gün sonra birleşecektir. Maya mitolojisi o zaman tanrıların büyük dinlenme yerine geleceğini ileri sürer.

İnka öncesi halklarının dinî efsanelerinde, yıldızlarda insanların yaşadığından ve «tanrıların» Pleiades takım yıldızından geldiğinden söz edilir. Ne gariptir ki Sümer, Asur, Babil ve Mısır'da bulunan yazılı tabletlerde de aynı şey anlatılmaktadır: «Tanrılar» yıldızlardan gelmiş ve yine oralara dönmüşlerdir. Göklerde dolaşmak için ateş arabaları ya da gemileri vardır. Ellerinde her zaman korkunç silâhlar bulunmaktadır. Birtakım kişilere ölümsüzlük için söz vermişlerdir.

Bu İlkel insanların, tanrılarını göklerde aramaları ve onları tanımlayıp sanat eserlerine geçirmeleri sırasında bütün hayal güçlerini kullanmaları doğaldır. Bu bakımdan sözünü ettiğimiz efsane ve yazıtların, gerçeği yansıtmaktan çok, abarttığı düşünülebilir. Ama anormallikler bunlarla da kalmıyor ki.

Bir örnek daha verelim: Mahabharata'nın yazarı, bir ülkeyi on iki yıllık kuraklıkla cezalandırabilecek bir silâhın varlığını nereden biliyordu? Hem de doğmamış bebekleri annelerinin karnındayken öldürebilecek güçte bir silâhın varlığını...

En kötümser tahminle 5000 yıl önce yazılan bu Hint Efsanesini, günümüz bilgileri ışığında okumak gerçekten çok ilginç olacaktır.

Ramayana'da Vimanalar'ın, yani uçan makinelerin, cıva ve püsküren rüzgâr yardımıyla çok yükseklerde uçtuğunu yazar. Vimanalar ile ileriye, yukarıya ve aşağıya hareket edebilmektedirler. Geniş çapta manevra yeteneği olan uzay araçları! Aşağıdaki bölüm N. Dutt'un 1891'de yaptığı çeviriden alınmadır: «Rama'nın emriyle görkemli savaş arabası korkunç gürültüyle bir bulut dağına yükseldi... »

Yine uçan bir nesneden söz ediliyor ve üstelik nesnenin havalanırken korkunç gürültü yaptığı belirtiliyor. İşte Mahabharata'dan bir bölüm daha: «Bhima, Vimanasıyla güneş kadar parlak bir ışının üzerinde uçuyordu ve fırtınaların gök gürültüsü gibi bir ses çıkarıyordu.» (C. Roy, 1889) Mahabharata'nın yazarı, roketler hakkında bir şey bilmese ve bu araçların

bir ışın üzerinde, büyük gürültüler çıkararak gittiğini görmese bu satırları yazabilir miydi?

Samsaptakabadha'da, uçan ve uçmayan savaş arabaları diye bir ayırım yapılmaktadır. Mahabharata'nın ilk kitabında da, Kunti adlı evlenmemiş bir kadının, Güneş Tanrısıyla çiftleştiği ve güneş kadar parlak bir oğul doğurduğu anlatılmaktadır. Kunti -o günlerde bile- utanç duygusundan kurtulmak için çocuğu bir sepete koyar, nehire salar. Şuta Kastından, değerli bir kişi olan Adhirata çocuğu bulur ve büyütür.

Musa'nın öyküsüyle akıl almaz bir benzerliği olmasa, anlatmaya değmeyecek bir öykü! Ayrıca, insanların tanrılar tarafından döllendiğine değinen bir başka örnek olması da, dikkati çekiyor. Gılgamış Destanında olduğu gibi Aryuna (Mahabharata'nın kahramanı), tanrıları aramaya ve onlardan silâh istemeye gidiyor. Büyük tehlikelere göğüs gerdikten sonra gök tanrısı Indra'yı karısı Sachi'nin yanında buluyor. Ancak buluşma herhangi bir yerde değil, göklerde uçan bir savaş arabasında oluyor! Üstelik tanrılar, gökyüzünü gezdirmeyi teklif ediyorlar.

Mahabharata'da anlatılan olaylar yazarının .Bu görgü tanıklığı ettiği izlenimi verecek kadar açık ve anlaşılabilir biçimdedir. Bir bölümde, üzerlerinde metal taşıyan bütün savaşçıları öldüren bir silâh anlatılır. Savaşçılar, silâhın etkilerini zamanında öğrenebilirlerse, üzerlerindeki bütün metalleri çıkarmakta ve ırmağa girip gövdelerini ve silâhın değdiği her şeyi yıkamaktadırlar. Yazarın açıklamasına göre, bu boşuna değildir, çünkü tedbir alınmazsa saçlar ve tırnaklar dökülür ve yaşayan her şey rengi solarak zayıflar... Sekizinci kitapta Indra, tanrısal jetiyle yeniden karşımıza çıkar. Bütün insanlar arasında yalnızca Yudhisthira'ya, ölümlü olduğu halde, göklere gelme izni vermiştir. Enok ve Eliyah'ın öyküsünü hatırlamadan edebilir miyiz?

Aynı kitapta, belki de dünyaya atılan ilk Hidrojen bombasının patlaması anlatılmaktadır. Gurkha, yüce Vimanasıyla uçarken, üç katlı şehrin üstüne bir tek gülle düşürür. Buradan sonrasının anlatımında öyle kelimeler kullanılmaktadır ki, insan Bikini'de patlayan ilk Hidrojen bombasını hatırlamadan edemez: «Güneşten bin kere daha parlak, beyaz, sıcak bir bulut, sonsuz ışıklar saçarak, yükseldi ve şehri bir kül yığını yaptı... »

Gurkha yere indiğinde Vimana'sı, son derece parlak bir antimon bloku andırmaktadır.

Ayrıca filozofları ilgilendiren bir bölümü de, bu arada aktarayım: Mahabharata. «Zaman, evrenin tohumudur!» der...

Tibet kitapları Tantyua ve Kantyua da, gökteki inciler adı verilen, tarih öncesi uçan makinelerden söz ederler. İki kitap da, bu bilginin gizli olduğunu ve kitleler için olmadığını özellikle belirtirler. Samarartgana, Sutradhara'da, kuyruklarından ateş ve cıva püskürten hava gemilerine ayrılmış birçok sayfa vardır.

Eski kitaplardaki ateş sözünün yanan ateş olması gerekmez; çünkü elektrik ve manyetik türler de dahil olmak üzere, kırk değişik anlamda ateş sayılmıştır. Eski insanların ağır metallerden enerji elde edebileceğini bildiklerine inanmak güçtür. Bununla birlikte eski Sanskrit kitaplarını basit birer mit olarak reddetmek de imkânsızdır. Eski kitaplardan alınan bölümler, eski insanların uçan tanrılar gördüklerini kuşkuya yer vermeyecek ölçüde ispatlamaktadırlar. Arkeologların hâlâ kullandıkları, «Böyle bir şeyin var olduğu kabul edilemez... bunlar çeviri yanlışlarıdır... yazarlar ya da kopya edenlerin abartmasıdır... » cümleleriyle hiç bir sonuca ulaşamayız. Teknoloji çağının verilerinden yararlanan yeni bir varsayım, geçmişimizin karanlığına ışık tutmak için uygulama alanına konmalıdır. Nasıl geçmişteki uçan gemiler açıklanabiliyorsa, kullanılan korkunç silâhlar da açıklanabilmelidir. İşte Mahabharata'dan bir bölüm daha:

«Elemanlar çözülmüş gibiydi. Güneş durmadan dönüyordu. Silâhın ateş gibi ısısıyla kavrulan dünya, hummaya tutulmuş gibi çemberler çiziyordu. Filler, korkunç sıcaklıktan korunmak için oradan oraya koşuşuyorlardı. Sular kaynıyor, hayvanlar ölüyor, düşmanlar biçilmiş gibi yere yığılıyordu. Ağaçlar korkunç ışığa hedef olarak, orman yangınlarındaki gibi yanarak devriliyorlardı. Filler kulakları sağır eden gürültülerle koşuşuyor ve geniş bir alanda birer birer düşerek ölüyorlardı. Atlar, savaş arabaları yanmışlardı ve savaş alanı yangın yerine dönmüştü. Bir süre sonra denizin üzerine sessizlik çöktü. Rüzgârlar esmeye, dünya parlamaya başladı. Ortaya çıkan görüntü tüyler ürperticiydi. Düşenlerin gövdeleri korkunç ısıyla yanmış, insanlıktan çıkmıştı. Bundan önce böyle bir silâhı ne görmüş, ne de duymuştuk.» (C. Roy, Drona Parva 1889)

Öykü bundan sonra, kaçıp kurtulabilenlerin, vücutlarını, araçlarını ve silâhlarını yıkadıklarını, çünkü her şeyin, tanrıların öldürücü soluğuyla kirlendiğini anlatıyor.

Gılgamış Destanında ne diyordu? Enkidu, yoksa seni tanrısal canavarın zehirli soluğu mu öldürdü?... »

Vatikan Müzesi Mısır Bölümünün eski yöneticisi Alberto Tulli, M.Ö. 1500'lerde yaşamış olan III. Tutmosis'ten kalan bir yazı parçası bulmuştu. Yazıda, gökten bir ateş topunun düştüğü ve çok kötü bir koku yayıldığı anlatılıyor.

Tutmosis ve askerleri olayı izliyorlar ve ateş topu güneye doğru kayarak kayboluyor.

Sözünü ettiğimiz bütün kitaplar ve yazılar, çağımızdan binlerce yıl önce yazılmışlardı.

Yazarları değişik ülkelerde yaşayan, değişik kültür ve dinleri olan kişilerdi. O günlerde önemli olayları dünyaya bildirecek özel ulaklar yoktu ve kıtalararası yolculuklar günlük olaylardan değildi. Bütün bunlara rağmen, şaşırtıcı ölçüde birbirine benzeyen garip olaylar, sayısız kaynaklardan ve dünyanın dört bucağında birbirinden habersiz yaşayan insanlar tarafından bize ulaştırılmıştır. Bütün bu yazarların akıllarından zorları mı vardı? Hepsi de aynı hayali mi görmüştü? Mahabharata'nın, Tevrat'ın, Gılgamış Destanı'nın, Eskimo destanlarının, Kızılderililerin, İskandinavyalıların Tibetlilerin ve birçok başka kaynağın uçan tanrılar, garip tanrısal araçları ve bunlarla ilintili felâketleri, bir şans eseri olarak ve herhangi bir temele dayanmaksızın anlattığını düşünemeyiz.

Hemen hemen birbirinin eşi olan bu yazılar, belirli bir gerçekten doğmuş olmalıdırlar; yani tarihöncesi olaylardan. Onlarda, o çağlarda görülen olayların ve şeylerin bir yansıması vardır. Geçmişteki yazarların hepsi de gerçekleri abartmış olabilirler, ama ana gerçek olduğu gibi kalmıştır. Hepsinin de, birbirlerinden haberleri olmadan, tek türden bir yalan uydurmalarına imkân var mıdır? Bir örnek düşünelim:

Afrika'da bir bölgeye, ilk defa bir helikopter iniyor. Yerlilerin hiç biri, o güne kadar böyle bir araç görmemiştir. Helikopter korkunç gürültülerle çalıların arasında bir boşluğa iniyor ve içinden kafalarında koruyucu

başlıklar, üstlerimde savaş elbiseleri ve ellerinde makineli tüfeklerle askerler çıkıyorlar. Oralarda., geçen bir vahşî, olaya görgü tanıklığı ediyor; büyük bir şaşkınlık ve korkuyla, gökten gelen şeyden çıkan bilinmeyen 'tanrılara' bakıyor. Bir süre sonra helikopter havalanıyor ve gökyüzünde kayboluyor.

Vahşî yalnız başına kalınca olayı düşünmeye ve yorumlamaya koyuluyor.

Köyüne koşarak gökten gelen tanrısal kuşu, çıkardığı korkunç gürültüyü ve içinden ateş kusan silâhlarla çıkan beyaz derili adamları anlatıyor. Mucizevî ziyaret artık yerlilerin destanlarına girmiş, gelecek kuşaklara anlatılmak üzere beyinlerine kazılmıştır. Doğal olarak, babadan oğula geçerken tanrısal kuş daha da büyüyecek, içinden çıkan yaratıklar daha da korkunçlaşacaktır. Öyküye yeni yeni ekler katılacak, olaylar daha da abartılarak anlatılacaktır.

Ancak gerçek olay yine vardır ve değişmemiştir. Yani düzlüğe bir helikopter inmiş, içinden birtakım beyaz adamlar gerçekten çıkmışlardır. Yalnızca gerçek olan biraz süslenmiş ve (bilgisizlikten ötürü abartılmıştır.

Belirli şeyler uydurulamaz. Eğer bu tür olaylar yalnız bir, iki eski kitapta yazılı olsaydı, tarihte uzaylılar ve uzay gemileri aramazdım. Ama neredeyse bütün eski kitaplar aynı hikâyeyi anlatınca, sayfalarına gizlenen gerçekleri gün ışığına çıkarma gereğini duydum. in Bu

«Adem oğlu, kulakları olduğu halde duymayan, gözleri olduğu halde görmeyen bir asi evinin içinde yaşıyorsun...» (Hezekiel xii,2.)

Sümer tanrılarının, belirli yıldızlarla simgelendiğini biliyoruz. Heredot'un anlattıklarına bakılırsa, bu tanrılardan en büyüğü olan Marduk, yani Merih (Mars) için dikilen 800 talent ağırlığında, saf altından bir heykel vardı. (Bu ağırlık ortalama 24.000 kiloya eşittir.) Ninurta, ya'ai Sirius, evrenin yargıcıydı ve ölümlüleri cezalandırırdı. Sümerliler Merih'e, Sirius'a, Pleiades'e hitap eden tabletler yazarlardı. Sümer şarkıları ve ağıtlarında zaman zaman, o günlerin insanına çok anlamsız görünmesi gereken silâhlardan, o silâhların etkilerinden söz edilirdi. Merih için yazılan bir övgüde, onun ateş yağdırdığı ve düşmanlarını şimşek gibi bir parlaklıkla öldürdüğü anlatılmaktaydı.

Birkaç yıl önce, Bağdat'ın 160 km. güneyindeki Nippur kasabası yakınlarında,

60.000 kil tabletten oluşan bir Sümer kitaplığı bulundu. Böylece Tufanı anlatan en eski belge de ele geçmiş oldu. Tablette, tufan öncesi beş şehirden söz ediliyordu. Eridu, Badtibira, Larak, Sitpar ve Şuruppak. Bunların ikisi daha ortaya çıkarılmamıştı. Tufanı anlatan tabletlere göre, Sümerli Nuh'un adı Ziusudra idi. Ziusudra, Şuruppak'ta yaşamış ve gemisini orada yapmıştı. Şu anda elimizde Gılgamış Destanı'ndan da eski bir tufan hikâyesi var, ama kim bilir, belki yeni buluntular daha da eski kayıtları ortaya çıkaracaktır.

Topkapı Sarayı kütüphanesinde, 18.yüzyılda,Piri Reis' in olduğu bilinen çok eski haritalar bulunmuştur.Her iki Amerika kıtasını ve Batı Afrika'yı gösteren bu haritada, 3n alt kısımda Antarktika da yeralmaktadır. Kıta buzullar altında gösterilmiştir. Bilinebilen tarihlerden beri kıta her zaman için buz altında kalmıştır.

Peru'da Nazka düzlüğünde çok şaşırtıcı biçimler bulunmuştur. Bu ibaretler (Arkeologlara göre inkayolları)hiç bir erişme noktasına sahip değillerdir.Alttaki resim düzlükteki işaretleri daha yakından gösteriyor.

Kahire merkez alınarak yapılan A.B. D.Hava Kuvvetlerine ait bu harita, Piri Reis'inkiyle hemen hemen aynıdır.

Meksika, Palenk Yazıtlarının yer aldığı eski Maya Tapınağı. Tapınağın içindeki odalardan birinde,molozlar arasında bir mezar kapağı bulunmuştur.Üzerinde çözülemeyen kabartmalar vardır

Pisko Körfezi üzerinde yer alan çok büyük ölçüdeki işaret, Nazka düzlüğünü göstermektedir.Acaba bu , dini bir işaret mi? Yoksa inij için yol gösteren birbelirtimi?

Meksiko'daki Maya Tapınağında ele geçen mezar kapağı üzerindeki kabartmalar ve kâğıda aktarılmış kopyası . ilkel hayal gücü, uzay gemisi içindeki bir astronotu çizebilecek nitelikte miydi ?Res min altındaki garip çizgiler,uçuş sırasındaki alev ve gaz çıkarmasını işaret ediyor olmalı.

Yüzyıllarca deniz altında kaldıktan sonra ilk bakışta önemli gibi durmayan bu alet,aslında bir planetaryumdur.Yapım tarihi olarak M.Ö 82 yılı iteri sürülür.

Paskalya adasında ele geçen bu yazı o adayu özgüdür ve bugüne kadar çözülememiştir.

Bu antik sütun demirden olup yüzyıllar boyu hiç pas tutmamıştır.

Ölümsüzlük ve yeniden doğma, eski kültürlerin insanlarının kafalarını kurcalayan bir konuydu. Köleler ve hizmetçiler, efendilerinin mezarına gönüllü olarak girerler, canlı canlı gömülürlerdi. Şub-At mezarında yetmişe yakın iskelet, son derece düzgün bir biçimde, yan yana yatar bulunmuştu. Demek ki bu insanlar, hiç bir direnme göstermeden, parlak renkli elbiselerine sarınıp belki de zehir içerek, ölümün gelmesini beklerlerdi. Sarsılmaz bir inançla, mezarın ötesindeki yeni hayatı gözlerlerdi. Peki ama bu ilkel insanların aklına yeniden doğma düşüncesini kim sokmuştu?

Eski Mısır yazıları da, gökleri gemilerle aşan yüce yaratıklardan söz eder. Güneş Tanrısı Ra için yazılan bir yazıdan bir parça:

«Sen, yıldızların ve ayın altında dolaşansın, sen, Aten gemisini, yorulmak bilmeden dönen yıldızlar ve Kuzey Kutbundaki batmayan yıldızlarla, yeryüzü arasında sürensin.»

Bu da bir piramitten alınan bir parça:

«Sen, güneş gemisini milyonlarca yıl yönetensin.»

Mısırlı matematikçilerin çok çok ilerlemiş olduklarını kabul etsek bile, milyonlardan söz etmelerini kolay kolay açıklayamayız. Hele bu sayı yıldızlar ve tanrısal gemilerle bağıntılıysa. Mahabharata ne diyordu? «Zaman, evrenin tohumudur!»

Memfis'te Tanrı Ptah, f;ravuna egemenliğinin yıldönümünü kutlaması için iki kalıp vermiş ve kendisinin altı çarpı yüz bin yıllık yıldönümünü de kutlamasını emretmişti. Bilmem eklememe gerek var mı? Ptah, kalıpları parıldayan bir gök arabasıyla getirmişti. Edfu'daki kapı ve tapınakların üzerinde kanatlı güneş ve sonsuzluk işareti taşıyan şalhin resimleri hâlâ durmaktadır. Dünya üzerinde Mısır'daki kadar çok kanatlı tanrı resminin bulunduğu bir yer daha yoktur.

Bütün turistler Asvan yakınlarındaki Fil adasını bilirler. Adanın en eski kitaplarda bile adı Fil Adası'dır, çünkü eski Mısırlılar adanın file benzediğini kabul ederlerdi. Haklıydılar da. Ada . gerçekten bir file benzemektedir. Ancak eski Mısırlılar bunu nereden biliyorlardı?

Adanın file benzetilmesi için çok yükseklerden görülmesi gerekiyordu. O dolaylarda, benzerliğin ortaya çıkmasını sağlayacak herhangi bir yükselti de yoktu. Mısırlılara adanın file benzediğini kim söylemişti?...

Edfu'daki bir bina üzerinde yeni bulunan bir yazıda, binanın doğaüstü bir kaynağa ait olduğu okunmuştur. Binanın yer planını, tanrısal varlık Im-Hotep'in yaptığını söyler aynı yazı... Kimdi, bu Im-Hotep?

Yine Mısır yazılarından anlaşıldığına göre, çağının Einstein'ıydı. Hem doktor, hem yazar, hem rahip, hem mimar, hem de filozoftu. Yaşadığı günlerde yalnız tahta araçlar ve bakır kullanılırdı ki, bunların hiç biri kocaman granit blokları kesmeye elverişli değildi. Bununla birlikte, üstün insan Im-Hotep, firavunu Coser için, basamaklı Sakkara piramidini yapmıştı. 65 metre yüksekliğindeki bu anıtta görülen ustalık, başka hiç bir Mısır sanatçısında ne görülmüş, ne duyulmuştu. Çevresi 10 metre yüksekliğinde ve 585 metre uzunluğunda bir duvarla çevrilen piramide, Im-Hotep «Sonsuzluk Evi» adını vermiş, tanrılar dönünce kendisini uyandırsınlar diye oraya gömülmüştü.

Bütün piramitlerin, belirli yıldızların durumuna göre yapıldıklarını biliyoruz. Ancak bu bilgi, erken Mısır astronomisi hakkında çok az delil bulunması karşısında biraz sıkıntı verici olmuyor mu?

Sirius, Mısırlıların merak sardıkları birkaç yıldızdan biriydi. Ama Sirius'un Memfis'ten bile ancak sabaha karşı, ufkun hemen üstünde ve Nil taşmalarının başladığı dönemde gözlenebilmesi, bu merakı biraz garipleştiriyor. Dahası da var; Mısırlılar bu yıldızı, günümüzden 4221 yıl önce yaptıkları takvime temel almışlar ve yıldızın, 32.000 yıl sürecek yıllık devirlerini hesaplamışlardı.

Mısır astronomlarının, bütün eski astronomlar gibi, birtakım yıldızların aşağı yukarı 365 gün sonra, gökteki aynı yere geldiklerini anlayacak kadar gözlem yapacak zamanları vardı. Ama gerek kolaylığı, gerek daha doğru sonuçlar verme imkânı olan ay ve güneşi kullanmak dururken, neden Sirius'u takvimlerine temel almışlardı? Sirius takviminin kurulmuş bir sistem ya da ihtimaller kuramı olduğunu düşünebiliriz; çünkü yıldızın görünüş tarihini önceden bildirmesine imkân yoktu. Sirius'un Nil'in taşmaya başladığı zaman, ufukta görünmesi rastlantıdan öteye gidemezdi. Bilindiği

gibi, Nil her yıl taşmaz; taşma günleri de her zaman aynı günde olmazdı. Yoksa Mısır'da da eski bir gelenek mi vardı? Rahiplerce gizlenen, korunan bir vaat, bir yazı mı söz konusuydu? Firavun Udimu'ya ait olduğu sanılan mezarda, altın bir gerdanlıkla, kesinlikle tanınmayan bir hayvanın iskeleti bulunmuştu. Bu hayvan neydi ve nereden gelmişti? Mısırlıların daha birinci sülâle başlarında ondalıklar sistemini kullanmalarını nasıl açıklayabiliriz? Böylesi gelişmiş bir uygarlık, o çağlarda nasıl ortaya çıkmıştı? Mısır kültürünün yeni başladığı çağlardan kalma bakır ve bronz nesnelerin kaynağı neresiydi? Onlara akıl almaz matematik bilgisini ve hazırlanmış bir yazıyı kimler vermişti?

Sayısız sorular doğuran anıtsal binaları incelemeye geçmeden, birkaç eski kitaba daha göz atalım.

Bin bir gece masallarının yazarları, inanılmaz konu zenginliğim neye borçluydular? Sahibi istediği zaman lambadan çıkan bir dev hayal etmek, hangi bilgilere dayanıyordu?

Hangi cüretkâr beyin, Ali Baba ve Kırk Haramiler'deki «Açıl susam açıl!» olayını düşünmüştü?

Elbette böyle düşüncelerin, günümüzde şaşırtıcı bir yanı kalmamıştır; çünkü televizyonun düğmesine basar basmaz konuşan resimler çıkmakta, birçok büyük binanın giriş kapısı foto-hücreler aracılığıyla kendi kendine açılmaktadır. Ancak çok eski hikayecilerde öyle bir hayal gücü vardı ki, günümüzün kurgufoilim yazarları onların yanında bomboş kimseler gibi kalırlardı.

Demek ki bu insanların hayal gücünü ateşleyecek ve yaşanmış birtakım bilgilerden oluşan bir kıvılcım vardı.

Doğal olarak eski Norveç ve İzlanda geleneklerinde de göklerde yolculuk yapan 'tanrılardan' söz edilir. Tanrıça Frigg'in Gna adlı bir kadın hizmetçisi vardır. Tanrıça bunu karaların denizlerin üstünde uçabilen cins bir atla değişik dünyalara gönderir. Atın adı 'Nal atıcı'dır ve bir keresinde ona onunla dolaşırken çok yükseklerde acayip yaratıklara rastlar. «Alwislied»de dünyaya, güneşe ve aya insanların, 'tanrıların', devlerin ve cücelerin görüş açısından olmak üzere birçok değişik ad verilmişti. Ufukları çok sınırlı olan bu insanlar, böyle bir boyutu nereden kazanmışlardı?

Bütün İskandinav ve eski Alman destanları binlerce yıl önce yazılmışlardır ama, dünyanın simgesi olarak disk ya da top kullanırlar. Tanrıların önderi Thor, elinde çekiçle gösterilir. Prof. Kühn, 'çekiç' sözcüğünün 'taş' anlamına geldiğini ve Taş devrine kadar uzandığını; daha sonra da, gelişmelere uyarak, bronz ve demir çekiçlere dönüştüğünü ileri süren bir görüşü destekler. Bu da, Thor'un ve çekiç simgesinin çok eski olduğunu, belki de Taş Devri'ne kadar indiğini gösterir. Üstelik «Thor» sözcüğünün Sanskrit destanlanndaki karşılığı 'gök-gürültüsü çıkaran' anlamına gelen «Tanayitnu»-dur. Kuzeylilerin, tanrılar tanrısı kabul ettikleri Thor, Almanların Wanen'inin en büyük tanrısı olup gökleri tekinsiz kılar.

Geçmişin incelenmesine ışık tutmak için ortaya attığım yeni görüşler tartışılırken, eski kitap ve yazılarda rastlanan uzayla ilgili bölümlerin bir araya getirilip tarihöncesinde uzaylıların dünyamıza geldiğinin ispatlanacağı söylenebilir. Benim amacım kesinlikle bu değildir. Yapmak istediğim, şu anda geçerli varsayımda hiç yer almayan eski kitap ve yazılardaki çok önemli bölümleri, tarih araştırmacılarının gözü önüne sermektir. Bu bölümlerde en belirgin özellik, yazarlarının, çevirmenlerinin, kopya edenlerinin bilimler ve sonuçları hakkında hiç bir şey bilmemeleri gerekirken, bilimsel bilgilerin ürünü olan olayları anlatmalarıdır.

Eğer bu olaylar günümüz bilginleri tarafından belirli bir dine bağlanarak geçiştirilmemiş olsalardı, ben de çevirilerin yanlış olduğunu ve kopyalarının abartmalarla dolu olduğunu kabul ederdim.

Ancak varsayımına ters düşen bir şeyi red ve destekleyen bir şeyi kabul etmek, bilimsel araştırmacıya yakışmayan bir şeydir. Söz konusu bölümlerin, 'uzay boyutu' kullanılarak yapılmış çevirilerin var olduğunu ve o zaman teorimin kazanacağı gücü ve alacağı biçimi bir düşünün!

Tezimizi biraz daha ilerletmek için Lût Gölü yakınlarında bulunan vahiy ve dua kitaplarından birkaç başka örnek verelim. Bunlar içinde tekerlekli, ateş saçan tanrısal arabalardan en çok söz eden yine Musa ve İbrahim'in vahiy kitapları oluyor.

«Varlığın ardında, ateşten tekerlekleri olan,çepeçevre gözlerle dolu bir araba gördüm. Tekerleklerinin üstünde ateş saçarak parıldayan bir taht oturuyordu.» (İbrahim, Vahiy Kitabı, xviii, 11/12}

Profesör Sholem'in açıklamasına göre, Musevî mistiklerinde görülen taht ve araba simgelemesi, Hellenistik ve erken Hıristiyan mistiklerinde görülen «pleroma» (Işık bolluğu) anlatımıyla uygunluk göstermektedir. Saygıdeğer bir açıklama ama, bilimsel olarak ispatlanmış kabul edilebilir mi? Gerçekten birtakım insanların, sürekli olarak anlatılan, korkutucu ateş saçan arabayı gördüklerini kabul etsek, durum ne olacaktır?

Kumran yazıtlarında gizli bir parça sık sık kullanılırdı; dördüncü mağara belgeleri içinde, aynı astrolojik konu üzerinde birleşen ve aynı biçimi alan değişik unsurlar vardır. Yıldızlara ait bir gözlemin üzerinde şu başlık vardır:

«En akıllı olanın, şafağın bütün çocuklarına yolladığı sözler»

Eski kitaplarda gerçek ateş saçan arabaların anlatıldığını ileri süren varsayımıma karşı çıkacak ezici ve inandırıcı bir varsayım var mıdır? Elbette, geçmişte ateş saçan arabaların var olmayacağını söyleyen budalaca iddiadan başka! Sorularımla yeni alternatiflerle yüz yüze getirmek istediğim insanlar, zaten bu karşılığı vermeyeceklerdir. Yine de belirtmek isterim: Pek yakın bir geçmişte, değerli bilginler, gökten taş (yani meteor) düşemeyeceğini, çünkü gökte taş bulunmadığını ileri sürüyorlardı. Hatta on dokuzuncu yüzyıl matematikçileri bir trenin saatta 36 km.'den hızlı gidemeyeceği, çünkü o hızın üstüne çıktığı anda içindeki havanın dışarı çekileceği ve yolcuların boğulacağı sonucuna varmışlardı. Yüzyıldan az bir süre önce havadan ağır nesnelerin asla uçamayacağı ispatlanmıştı.

Geçenlerde, tanınmış bir gazetenin eleştirmeni, Walter Sullivan'ın «Signals from the Universe» (Evrenden sinyaller) adlı kitabını kurgubilim olarak nitelendirmiş; zaman değişimi ve dondurma işlemleri gerçekleşse bile, uzaydaki engellerin aşılıp Epsilon-Eridani ya da Tau-Ceti'ye varılamayacağını ileri sürmüştü.

Geçmişte, çağdaş eleştirilere kulak asmamış hayalperestlerin yaşamış olması çok mutluluk verici bir şeydir. Onlar olmasaydı, bugün 220 kilometre hızla giden trenler de olmayacaktı. (Dikkat: Yolcular, 36 kilometrenin üstüne çıkılınca ölürler!) Onlar olmasaydı, bugün jet uçakları da olmayacaktı. (Dikkat: Havadan ağır nesneler uçamazlar!) Ve yine onlar olmasaydı ay roketleri de olmayacaktı. (Çünkü insan kendi gezegeninden

ayrılamaz!) Bugün de yalnız hayalperestler için var olan o kadar çok şey var ki!

Birtakım bilginler gerçek adı verdikleri şeylere bağlı kalmaktan çok hoşlanırlar. Böyle yapmakla, bugünün gerçeklerinin, dünün hayalperestlerin kurduğu Ütopik düşler olduğunu unuttuklarının farkına varmazlar. Çağımızın gerçek olarak tanıdığı çağ-açan bulguların çoğunu büyük şanslara borçluyuz; sistemli araştırmalara değil. Bunların önemli bir çoğunluğu da, cesur spekülasyonlarla sınırlayıcı önyargıların üstesinden gelmiş «ciddî hayalperestler» yardımıyla ortaya çıkmıştır. Şöyle ki, Heinrich Schliemann, Homer'in Odise'sinin yalnızca bir hikâye, bir masal olmadığını kabul etmiş ve sonuç olarak Truva'yı keşfetmişti.

Geçmişimiz hakkında kesin hükme varabilmek için henüz çok az şey biliyoruz. Yeni buluntular, birçok açıklanamamış sırrı çözebilir. Eski hikâyelerin inceden inceye okunması, kocaman bir gerçekler dünyasını tepetaklak etmeye yetebilir. Ne yazık ki, korunabilenlerden kat kat çok kitap yok edilmiştir. Güney Amerika'da, bir zamanların bütün bilgeliğini anlatan bir kitabın olduğundan söz edilir. Kitap, 63'üncü İnka Kralı Pachacuti tarafından yok edilmiştir.

İskenderiye kitaplığında büyük bilgin kurtarıcı Ptolemaios'a ait olan ve insanlığın bütün geleneklerini yazan 500.000 cilt, önce kısmen Romalılar tarafından yüzyıllar sonra da Halife Ömer tarafından yakılmıştır. Hiç bir zaman yerine yenisi konulamayacak değerdeki eserlerin, İskenderiye'deki halk hamamlarını ısıtmak için kullanıldığını düşünmek insanın tüylerini ürpertiyor! Kudüs'teki Tapınak kitaplığının başına neler gelmişti? 200.000 kitabı koruduğu söylenen Bergama kitaplığına ne olmuştu? Çin İmparatoru Chi-Huang M.Ö.

214'te politik nedenlerle binlerce tarih, astronomi ve felsefe kitabının yok edilmesi emrini verince, hangi sırlar ve hazineler kül olup gitmişti? Yeni kaideler kabul eden Paul, Efes'te kaç kitabı yok etmişti?

Bunlardan başka kaç kitap dinsel fanatizm yüzünden kaybolup gitmişti?

Rahipler ve misyonerler, gözlerini kör eden bir dinsel gayretkeşlik içinde, kaç yüz bin geri gelmesi imkânsız bilgiyi yok etmişlerdi?

Bütün bu saydıklarım yüzlerce, binlerce yıl önce olan şeyler. Acaba o günlerden beri insanlar bir şey öğrenebildi mi? Ne gezer... Daha yirmi, otuz yıl önce Hitler, şehir meydanlarında yüz binlerce kitabı ateşe veriyordu. 1966'da aynı şey Mao'nun Çin'inde oldu. Neyse ki günümüzde kitaplar artık tek tek değil, binlerce kopya olarak basılıyor.

Bunlara rağmen elde kalabilen kitap ve yazılar ise çok uzak geçmişten geniş çapta bilgiler getirebiliyorlar. Her çağın akıllı ve tedbirli adamları, geleceğin savaş, kan, ateş ve devrim getireceğini biliyorlardı. Bu bilgi onları, sırlarını ve geleneklerini kocaman binalara ve yok edilmekten korunabilecekleri emin yerlere gizlemeye götüremez miydi? Olayları piramitlere, tapınaklara, belgelere ve anıtlara «gizlemiş» olamazlar mıydı? Bence bu düşünceyi biraz yoklamamız gerekiyor; çünkü günümüzün ileriyi gören insanları şu anda aynı şeyi gelecek için düşünüyor ve uyguluyorlar.

1965 yılında New York toprağına, bu dünyada olabilecek en korkunç felâkete bile karşı koyacak sağlamlıkta yapılmış, iki zaman kapsülü gömüldü.

Kapsüllerde, geleceğe iletmek istediğimiz ve binlerce yıl sonrası insanının ataları hakkında bilgi edinmesini sağlayacak günlük bilgiler bulunuyordu. Kapsüller çelikten de dayanıklı bir metalden yapılmışlardı ve atom patlamalarında bile yok olmayacaklardı.

«Günlük haberler» dışında şehirlerin, gemilerin, otomobillerin, uçakların, roketlerin, resimleri; metal ve plastik eşya örnekleri; kumaşlar ve elbiseler; günlük yaşamda kullanılan ev araçları, madenî paralar, tuvalet malzemeleri; matematik, fizik, tıp, biyoloji ve astronomi ile ilgili kitapların mikrofilmleri de vardı. Geleceğin bilinmeyen kuşağı için yapılan bu hizmet; tamamlamak için de, ilerinin dillerine çeviri yapılabilmesi için, yazılı örnekleri açıklayan bir anahtar kitap konmuştu.

Gelecek kuşaklara zaman kapsülleri içinde aydınlatıcı bilgi sunma düşüncesi, Westinghouse Electric firmasında çalışan bir grup mühendis tarafından ortaya atılmıştı. Anahtar kitaptaki şifreleri bulan ise John Harrington'du. Bu adamlar deli mi? Hayalperest mi?

Bence bu tasarının gerçekleştirilmiş olması çok yararlıdır. Günümüzde 5.000 yıl ötesini düşünen kimselerin bulunduğunu bilmek çok güzel bir şey!

O günlerin arkeologu için ortaya çıkacak sorunlar, bugününkilerden pek de değişik olmayacaktır. Çünkü bir atom savaşı sonunda dünya kitaplıkları hiç bir işe yaramaz duruma gelecekler, böylece övündüğümüz bütün ilerlemeler, yok oldukları, yok edildikleri ve havaya uçuruldukları için beş kuruş bile etmez olacaklardır.

Aslında, New York'lu mühendislerin ne ölçüde haklı olduklarını göstermek için bir atom savaşının patlamasına gerek yoktur. Dünyanın ekseninde meydana gelecek bir iki derecelik bir değişme, yazılı her kelimeyi ve dikili her binayı yok edecek güçte bir felâkete yol açabilir. Bu durumda, geçmişin bilge kişilerinin de ileri görüşlü New Yorklular gibi bir atılım yapmadıklarını kim iddia edebilir?

Bir atom ya da hidrojen bombası savaşının yöneticileri silâhlarını her halde Zulu köylerine ve zararsız Eskimolara yöneltmeyeceklerdir. İlk ve asıl hedef uygarlık merkezleri olacaktır. Başka bir deyişle radyoaktif kargaşalık, en gelişmiş, en ilerlemiş halkların üstüne çökecektir.

Uygarlık merkezlerinden uzakta yaşayan vahşîler ve ilkel insanlar yok olmaktan kurtulacaklardır. Ancak hiç bir zaman, parçası olamadıkları kültürümüzü geleceğe aktaramayacaklardır.

İleri görüşlü ve hayalperest kişilerin bir yeraltı kitaplığı yaratma çabası da bir işe yaramayacaktır; çünkü yeryüzünün bütün normal kitaplıkları ortadan kalkacak ve sağ kalan vahşîler; yeraltına saklanmış gizli kitaplar hakkında hiç bir şey bilmedikleri için, gelecek kuşaklara o konuda bilgi iletemeyeceklerdir. Dünyanın birçok bölgesi çöl durumuna girecek, yüzyıllarca etkili olabilen radyasyon yüzünden hiç bir bitki yetişmeyecektir. Kendi başına kalan doğa, yıkıntılar arasında ilerleyecek; demir ve çelik pas tutacak, eriyecek, toz olacaktır. Böylece iki bin yıl sonra yirminci yüzyıl uygarlığının o kocaman şehirlerinden eser kalmayacaktır.

Ve her şey yeniden başlayacaktır! İnsan ikinci, belki de üçüncü defa serüvenine atılacaktır. Uygar bir yaratık olması için yine b'nler ce yıl geçecektir. Felâketten 5000 yıl sonra kazı yapan arkeologlar, yirminci yüzyıl insanının demir kullanmayı bilmediğini ileri süreceklerdir; çünkü ne kadar derine inerlerse insinler en ufak bir demir parçası bile bulamayacaklardır.

Rusya cephesinde kilometrelerce uzanan beton tank tuzaklarına rastlayacak ve o buluntuların kuşkusuz astronomi ile ilintili çizgiler olduğunu açıklayacaklardır.

Karşılarına birçok bilmeceyi çözebilecek teyp kasetleri çıktığında şaşırıp kalacaklar, belki de çalınmış ve çalınmamış kasetler arasında bir ayırım yapamayacaklardır.

Yüzlerce metre yükseklikte binaları olan dev şehirlerden söz eden yazılar, böyle şehirler var olamayacağı için bir yana atılacaklardır. Londra metrosunun tünelleri, çağın bilginleri tarafından, geometrik bir merak sonucu olarak nitelendirilecek, ya da hayret verecek kadar iyi düşünülmüş bir lâğım şebekesi oldukları ileri sürülecektir. Hiç durmadan kıtadan kıtaya dev kuşlarla uçan insanlardan, arkasından tuhaf ateşler saçarak gök yüzünde kaybolan gemilerden söz eden kayıtlar bir yana bırakılacak ya da mitoloji olarak kabul edilecektir. Çünkü dev kuşlar, ateş püsküren gemiler var olamaz.

7000 yılının çevirmenleri de türlü zorluklarla karşılaşacaklardır. Yazı parçalarında anlatılan yirminci yüzyıl dünya savaşını nasıl açık layacaklarını şaşıracaklardır.

Ancak Marx ve Lenin'in nutuklarını ellerine geçirince, bu anlaşılmaz çağın dinlerinden birinin iki yüksek papazını bulduklarını sanarak sevineceklerdir. Ne büyük şans!

Yine de insanlar, yeterli ipuçları bulunduğu sürece, birçok şeyi açıklayabileceklerdir. Beş bin yıl uzun bir süredir. Doğa, süslenmiş taş blokların bu süreyi aşınmadan geçirmelerine izin vermektedir. Oysa aynı özeni demire ve demirden yapılmış eşyalara göstermemektedir.

Daha önce de belirttiğim gibi, Delhi'deki bir tapınak avlusunda, 4000 yıldır hava şartlarına göğüs geren, ancak içinde sülfür ve fosfor bulunmadığı için paslanmayan bir demir sütun durmaktadır. Bu bilinmeyen karışım geçmiş çağlardan bir haber iletmek istercesine turistlere bakmaktadır.

Belki de gerçekten, ellerinde büyük bina kurma olanağı olmayan, ancak gelecek kuşaklara kültürlerinin bir delilini bırakmak isteyen ileri görüşlü mühendisler tarafından dikilmişti.

Bugün dünyanın birçok yerinde en ileri teknikle bile benzeri yapılamayacak eski binalar ve tapınaklar vardır.

«Varolmaması gereken varolamaz» kuralına göre bunların; akılcı birer açıklamasının yapılmasına çalışılmaktadır. Öyleyse bizler de gözlüklerimizi çıkartıp bu araştırma ve çalışmalara katılalım...

YEDİNCİ BÖLÜM

ESKİ HARİKALAR MI YOKSA UZAY YOLCULUĞU MERKEZLERİ Mİ?

OAM'ın BİRAZ KUZEYİNDE Baalbek Terası uzanır. Teras, 20 metre uzunluğunda va 2.000 ton ağırlığında taş blokların yan yana getirilmesiyle yapılmıştır. Arkeologlar neden, nasıl ve kimin tarafından yapıldığı konusunda inandırıcı bir açıklamada bulunamamışlardır. Yalnızca Sovyet Profesörü Agrest, terasın, dev bir havaalanının kalıntısı olabileceği üstünde durmaktadır.

Eski Mısır kültürüyle ilgili kişilerin verdiği bilgilere bakılırsa, Eski Mısır herhangi bir değişim dönemi geçirmeden, birbenbire, hazırlanıp bırakılmış duygusu veren bir uygarlıkla ortaya çikivermiştir. Büyük şehirler, görkemli tapınaklar, çok üstün yetenek gösteren dev yapıtlar, büyük işçiliğin göze çarptığı çok güçlü sokaklar, kusursuz lâğım şebekeleri, kayalara oyulmuş mezarlar, akıl almaz boyutlarda yapılmış piramitler ve daha birçok şaheser topraktan fışkırmış gibidir. Tarihöncesi pek bilinmeyen bir ülke için bu apansız ilerleme ve gelişme tam anlamıyla mucize olabilir.

Mısır'da tarıma elverişli alanlar yalnız Nil deltasında nehrin sağ ve sol yakasındaki küçük bölümlerdedir. Bununla birlikte, uzmanlar, Büyük Piramit'in yapıldığı günlerde 50 milyon kişinin yaşadığını ileri sürüyorlar. (Bu sayı M.Ö. 3000'de bütün dünya nüfusunun 20 milyon olduğunu ileri süren görüşle büyük bir çelişkiye düşüyor!)

Böylesine büyük tahminlerde birkaç milyon az olmuş, ya da çok olmuş fark etmez, ancak bütün bu insanların doyurulması gerektiği unutulmamalıdır.

Çünkü eski Mısır'da yalnız yapı işçileri, taş işçileri, mühendisler, denizciler değil; yüz binlerce köle, iyi örgütlenmiş bir ordu, el üstünde tutulan bir rahipler sınıfı, sayısız tüccar, çiftçi ve memur da vardı. Üstelik, ülkenin gelirleriyle bolluk içinde yaşayan bir de Firavun sarayı bulunuyordu. Bütün bu saydığımız insanlar, Nil deltasının kısıtlı tarım ürünleriyle yaşayabilirler miydi?

Piramitlerin yapılmasını açıklayan bilgilerde, taş blokların kütükler üstünde yuvarlanarak taşındığı söylenir,

Ancak Mısırlıların o çağlarda (tıpkı bugün olduğu gibi) güçlükle yetişen birkaç ağacı, özellikle palmiyeleri, kesip kütük yaptıklarına inanmak çok zordur. Çünkü hurmaların sağlayacağı besinden ve ağaç gövdelerinin sağlayacağı gölgeden vazgeçemezlerdi. Bununla birlikte piramitlerin yapılabilmesi içinkütük gerekiyordu; başka hiç bir teknik açıklama olamazdı! Yoksa Mısırlılar kütük mü ithal ediyorlardı?' Kütük ithal edebilmek için çok geniş bir filoları olmalıydı; üstelik kütüklerin İskenderiye'ye indirildikten sonra Kahire'ye kadar Nil üstünde taşınması gerekiyordu.

Büyük Piramitin yapılması sırasında at ve araba bulunmadığına göre, yine kütüklere dönüyoruz! At ve araba on yedinci sülâle zamanında, yani M.Ö. 1600'lerde kullanılmaya başlamıştı. Açıkçası, bu işin içinde bir iş vardır!

Bilginler ise, taşların kütükler üzerinde taşındığını söylerler...

Piramiti kuranların teknolojisi ile ilgili birçok soruna karşılık bir tek ciddî çözüm yoktur.

Mısırlılar kaya mezarlarını nasıl oymuşlardı? Galerileri ve odaları kazmak için ne gibi araçları vardı? Mezar duvarları pürüzsüzdü ve çok güzel kabartmalarla süslenmişti. Kayalık toprakta, mezar odasına kadar, büyük bir ustalıkla kazılmış sütunlar ve çok ilerlemiş bir taş işçiliği gerektiren merdivenler vardı. Bugün de aynen korunan bu akıl almaz mezarların karşısında turist grupları büyük bir hayranlık duyarlar; ama hiç biri mezarların esrarengiz yapılış tekniği hakkında doğru dürüst bir açıklama alamaz. Kesin olan bir şey vardır:

Mısırlılar, en eski çağlarda bile tünel kazma sanatında ustadırlar; çünkü en eski mezarların kazılış biçimi, en yenilerin aynısıdır. Altıncı sülâleden Tety'nin kaya mezarıyla, Birinci Krallıktan I. Ramses'inki arasında hiç bir fark yoktur. Oysa ikisinin yapılış tarihleri arasında en azından 1000 yıllık bir ara vardır. Bundan da anlaşılacağı gibi Mısırlılar eski tekniklerine katkıda bulunacak herhangi yeni bir şey öğrenmemişlerdi. Hatta yeni kaya mezarlarının çoğu, eskilerinin zayıf bir kopyası olmaktan ileri gidemiyordu.

Yolu, Kahire'nin batısındaki Keops Piramitine düşen bir turist, midesinin tam orta yerinde, esrarengiz geçmişin kalıntıları karşısında ortaya çıkan kasılmayı duyar. Rehberi, Firavunun burada gömülü olduğunu söyler. Turist bu büyük bilgeliği (!) sindirdikten ve birkaç çarpıcı fotoğraf çektikten sonra evine döner. İşte bu Keops Piramiti yüzlerce çılgın ve tutarsız düşünceye esin kaynağı olmuştur.

Charles Piazzi Smith 1864'te yayınladığı 600 sayfalık «Our Inheritance in the Great Pyramid» (Büyük Piramit'teki Mirasımız) adlı kitabında, piramitle dünyamız arasında tüyler ürperten bir çok bağıntıyı açıklamıştır.

Kitapta çok eleştirici bir incelemeden sonra bile, bizleri düşünmeye itecek birtakım gerçekler bulunmaktadır.

Eski Mısırlıların güneşle ilgili bir dine bağlı oldukları çok iyi bilinen bir gerçektir. Güneş Tanrıları Ra, göklerde gemisiyle yolculuk yapardı. Eski Krallığa ait Piramit yazıları firavunun, tanrılar ve gemileri aracılığıyla, göklerde tanrısal gezintilere çıktığından söz eder. Yani, Mısırlıların da firavun ve tanrıları uçabilirlerdi... Keops Piramitinin yüksekliğinin bir milyarla çarpımının güneşle dünyamız arasındaki uzaklığı vermesi bir rastlantı mıdır? (93 milyon mil) Piramitin üstünden geçen meridyenin karaları ve denizleri tam eşit iki parçaya bölmesi bir rastlantı mıdır? Taban alanının, yüksekliğinin iki katına bölünmesinin Pi = 3.14159 sayısını vermesi bir rastlantı mıdır? Piramitte dünya a-ğırlığını gösteren hesapların bulunması bir rastlantı mıdır? Piramitin kurulduğu kayalık alanın büyük bir özen ve doğrulukla düzeltilmiş olması bir rastlantı mıdır?

Keops Piramitinin kurucusu Firavun Kufu'-nun, anıtı yaptırmak için neden özellikle o kayalık taraçayı seçtiğini açıklamaya yarayacak bir tek ipucu bile yoktur. Kayada doğal bir yarık olduğu ve firavunun bundan yararlandığı düşünülebilir mi? Bir açıklama da firavunun, piramitin gelişmesini yazlık sarayından izlemek için orayı seçtiğini ileri sürer. Bunların ikisi de sağduyuya aykırıdır: Bir kere, Firavun'un taşıma zorluklarını ortadan kaldırmak için, doğudaki taş ocaklarına yakın bir yeri seçmesi gerekirdi. Sonra yıldan yıla artan gürültü patırtıya bile bile katlanması imkânsızdı. Kitaplardaki açıklamalara karşı söylenebilecek birçok şey olduğuna göre, tanrıların burada da işe burunlarını sokup sokmadıklarını sormak daha akıllıca olmaz mı? Ancak rahipler aracılığıyla,

tanrıların piramitin kuruluş yerini seçtirdiklerini kabul edersek, insanlığın geçmişiyle ilgili kuramıma bir delil daha kazandırmış oluruz. Çünkü piramit yalnız karaları ve denizleri iki eşit parçaya ayırmakla kalmaz, aynı zamanda dünyanın ağırlık merkezinin de tam ortasında bulunur. Şimdiye kadar sözünü ettiğim olgular birer rastlantı değillerse ki böyle olduğuna inanmak pek güçtür; piramitin kurulacağı alanın, dünyanın küre biçimini ve kıtalarla denizlerin dağılımını çok iyi bilen varlıklarca seçildiği ortaya çıkar. Bu arada Pirî Reis'in haritalarını da unutmayalım! Bütün bunların rastlantı olduğunu, peri masalları gibi açıklanabileceğini sananlar yanılmaktadırlar.

Kayalık taraça hangi güçle, hangi makinelerle, hangi teknik kaynaklarla düzeltilmişti? Kaya mezarları hangi imkânlarla ve nasıl kazılmıştı? Nasıl aydınlatılmıştı? Piramitlerde ve Firavunlar vadisindeki kaya mezarlarında meşale ya da benzeri bir aydınlatıcı kullanılmamıştı. Duvarlarda ve tavanlarda ne bir kararma, ne de kararmanın silinip yok edildiğini gösterecek bir iz bulunmuştu. Taş bloklar ocaklardan nasıl ve neyle çıkarılmıştı? Keskin kenarlar ve pürüzsüz yüzeyler nasıl sağlanmıştı? Tonlarca ağırlıktaki bu kayalar nasıl taşınmış ve santimetrenin binde biri gibi bir yakınlıkla nasıl birleştirilmişlerdi? Elbette burada da karşımıza bir sürü açıklama çıkmaktadır:eğimli düzlükler, üstünde taşların itildiği yollar, rampalar v.b. bir de doğal olarak yüz binlerce Mısırlı kölenin emeği: fellahlar, mimarlar ve taş işçileri.

Bu açıklamalardan hiç biri, eleştirici bir yoklamaya dayanacak güçte değildir. Büyük Piramit, hiç bir zaman anlaşılamamış olan bir tekniğin gözle görülür tanıklığını yapmaktadır.

Günümüzde, yani yirminci yüzyılda, hiç bir mühendis, bütün kıtaların teknik kaynaklan emrine verilse bile Keops Piramidinin bir benzerini yapamaz.

2.600.000 dev blok taş ocaklarından çıkarılmış, biçimlendirilmiş, taşınmış ve yapı alanında santimetrenin binde biri gübi bir yakınlıkla birleştirilmişti. Ve ta içerlerde, duvarlar rengârenk boyanmış, resimler çizilmiş ve süslenmişti. Piramitin kurulduğu alan, firavunun kaprisleri sonucu seçilmişti.

Piramit'in boyutlarını mimarı şans eseri bulmuştu.

Birkaç yüz bin işçi on iki ton ağırlığındaki taş blokları, (varolmayan) kütükler üzerinde, (varolmayan) iplerle çekip taşımışlardı.

Bütün bu işçiler (varolmayan) yiyeceklerle beslenmişlerdi.

Firavun'un yazlık sarayı dışına kurdurduğu (varolmayan) kulübelerde uyumuşlardı.

(Varolmayan) ses yükselticilerinden duyulan tempolara uyarak, on iki ton ağırlığındaki taş blokları göğe doğru yükseltivermişlerdi.

Çalışkan işçilerin olağanüstü bir çabayla günde on parçayı üst üste koyduklarını kabul edersek, piramitteki iki buçuk milyon taşın 250.000 gün, yani 664 yılda yerine yerleştirildiği ortaya çıkar. Oysa piramitin 20-30 yılda tamamlandığı ileri sürülmektedir.

Elbette büyük bir ciddiyetle geliştirilen bu düşünceye gülünç deyip geçemeyiz. Ancak piramitin yalnızca bir firavun mezarı olduğuna inanacak kadar saf mıyız? Bundan sonra piramitteki matematik ve astronomi işaretlerini baştan sona şans eseri olarak niteleyebilecek biri çıkabilir mi?

Bugün Büyük Piramitin yaptırıcısı olarak tartışmasız Firavun Kufu bilinir. Neden? Çünkü bütün yazılar ve tabletler Kufu'ya aittir. Bence piramitin bir insan ömrü süresinde bitirilmiş olması imkânsızdır. Bu bakımdan Kufu, ününü sürdürmek için o yazı ve tabletleri hazırlatıp oraya koydurmuş olamaz mı? Bu yolla ün sağlamak geçmişte pek tutulurdu. Sözgelişi, bir diktatör kendisine ün sağlamak istediğinde, aynı işe girişirdi. Eğer burada da durum gerçekten böyleyse, Kufu kartvizitini bırakmadan çok önce piramitin yapılmış olması gerekirdi.

Oxford'daki Bodleian Kitaplığında bulunan bir belgede, Kopt yazarı, Mas-Udi, Büyük Piramiti Mısır Kralı Surid'in yaptırttığını ileri sürer. Ne var ki bu Surid, Mısır'ı Tufandan önce yönetmiştir. Bu bilge Surid, rahiplerine, bütün bilgeliklerini yazmalarını ve Büyük Piramit'e gizlemelerini emretmiştir. Demek ki Kopt geleneğine göre piramit Tufandan önce yapılmıştı.

Herodot, ikinci tarih kitabında bu görüşü doğrulamaktadır.

Teb rahipleri ona 341 dev heykel göstermiş, bunların her birinin 11,340 yıllık Mısır tarihi içinde dikildiğini söylemişlerdi. Şimdi her yüksek rahibin

yaşadığı süre içinde bir heykel diktirttiğini biliyoruz. Herodot bunu kendi gözleriyle görmüştü, çünkü Mısır'da kaldığı süre içinde tanıştığı bütün rahipler, oğulun babayı izlediğini ispatlamak için, kendi diktirttikleri heykelleri göstermişlerdi.

Ayrıca rahipler açıklamalarının çok kesin ve doğru temellere dayandığını, çünkü kuşaklar boyu olanların türlü biçimlerde yazılarak ileriye aktarıldığını belirtmişler; 341 heykelin 341 ayrı kuşağı temsil ettiğini ve bu 341 kuşaktan önce tanrıların insanlar arasında yaşadığını söylemişlerdi. Yine rahiplerin bildirdiğine göre o günlerden sonra hiç bir tanrı Mısırlılara insan biçiminde gözükmemişti.

Mısır'ın tarihsel dönemi genellikle 6.500 yıl olarak bilinir. Öyleyse rahipler gezgin tarihçi Heredot'a geçmişlerinin 11.340 yıl olduğu şeklinde bir yalanı söylemeye neden gerek duymuşlardı. Hem neden 341 kuşak boyunca tanrıların insanlar arasında yaşamadığını belirtmişlerdi? Bu iki noktada göze çarpan kesin ayrıntılar, çok eski çağlarda 'tanrılar' gerçekten insanların arasında yaşamamış olsalardı, çok anlamsız olmazlar mıydı? Daha doğrusu rahipler Herodot'a yalan söylememişlerdi!

Büyük Piramitin nasıl, neden ve ne zaman yapıldığı hakkında hiç bir şey bilmemekteyiz. 164 metre yüksekliğinde ve 31.200.000 ton ağırlığında sunî bir dağ, akıl almaz bir uygarlığın delili olarak karşımıza dikiliyor ve insanlar onun müsrif bir firavunun mezarından başka bir şey olmadığını ileri sürüyorlar! Bu açıklamaya inanabilecek varsa bir şey denemez...

Aynı ölçüde anlaşılmaz olan ve henüz inandırıcı biçimde açıklanmamış bulunan mumyalar da, geçmişin karanlıklarından büyülü bir sır saklarmışcasina bize bakmaktalar. Arkeolojik buluntular, bazı ulusların gövdeyi mumyalama tekniğini bildiklerini ve tarihöncesi insanının ölüm sonrası ikinci bir hayata, yani gövdesel dönüşe inandığını ileri süren görüşü doğrulamaktadırlar. Söz konusu görüşün ispatlanması için, geçmişin dinsel felsefelerinde gövdesel dönüşle ilgili bir tek delil bulunması yeterlidir. Çünkü ilkel atalarımız, yalnızca ruhsal dönüşe inansalardı, gövde üzerinde olağanüstü mumyalama işlemleriyle uğraşmazlardı. Oysa Mısır mezarlarından çıkan mumyaların hepsi de gövdesel dönüş için hazırlanmıştı.

Belgelerin, gözle görülür delillerin söyledikleri şeyler saçma ya da gülünç olamazlar! Mısır'daki resimler ve destanlar, 'tanrıların' yıldızlardan geri gelerek, iyi korunmuş gövdeleri yeni bir hayata uyandıracaklarını söylerler. Mezar odalarından, çıkan mumyalanmış gövdelerin kusursuz biçimde olması ve mezarın ötesindeki bir hayata ulaşma inancı da buradan gelir. Yoksa bir ölünün para, mücevher ve sevdiği eşyalarla ne alış verişi olabilirdi? Üstelik ölen kişinin yanına, canlı canlı gömüldükleri kuşkusuz olan hizmetçiler verilmesi, bütün hazırlıkların eski hayatın yeni bir hayatta devam etmesi için yapıldığını gösterir. Mezarların hepsi de inanılmayacak kadar day''iklı yapılmıştır; hatta bir çoğu bir atom patlamasına bile karşı koyabilecek sağlamlıktadır. İçlerine konan değerli taşlar, özellikle altın, kolay kolay yok edilemeyecek türdendir. Ne var ki beni burada ilgilendiren, mumyalama işleminin daha sonraki istismarı değildir. Beni yalnızca bir tek soru ilgilendirir:

Gövdesel yeniden-doğuşu bu insanların kafasına kim koymuştu? Cesetin binlerce yıl sonra diriltilebilmesi için gövde hücrelerinin çok emin bir yerde ve çok iyi bir biçimde korunması gerektiği düşüncesi nasıl ortaya çıkmıştı? Bugüne kadar bu esrarengiz durum, yalnızca dinsel açıdan değerlendirileıbilmişti. Ancak 'tanrıların' törelerini ve yaşayış biçimlerini bütün Mısırlılardan iyi bilen Firavun, o çağ için çılgınca sayılabilecek bu düşünceyi çok iyi biliyordu: «Kendime binlerce yıl korunabilecek ve çok uzaklardan görünebilecek bir mezar yaptırmalıyım. Tanrılar geri dönüp beni uyandıracaklarına söz verdiler. (Belki de çok ileride yaşayacak doktorlar beni, yeniden yaşatacak bir yol bulurlar.)»

Bu konuda uzay çağı insanı olarak neler söyleyebiliriz? Fizikçi ve astronom Robert C. W. Ettinger, 1965'te yayınladığı «The Prospect of Immortality» (Ölümsüzlük Umudu) adlı kitabında, insan gövdesi hücrelerinin tıp ve biyoloji açısından birkaç milyar kere yavaşlatılarak yaşayabileceği bir dondurma yolu gösteriyor. Bu düşünce günümüz için Ütopik görünebilir, ancak dünya yüzündeki her büyük klinikte insan kemiklerini donmuş olarak yıllarca saklayabilen ve gerektiğinde yeniden kullanılmasını sağlayan bir 'kemik bankası' vardır. Yine dünyanın birçok yerinde, taze kan, eksi 196 derece santigratta sonsuz bir süre saklanabilmektedir. Canlı hücreler de sıvı nitrojen ısısında sonsuza kadar

korunabilmektedirler. Acaba Firavunun pek yakında uygulama alanına konacak olan bu görüşler hakkında bilgisi mi vardı?

Biraz sonra anlatacağım bilimsel araştırma sonuçlarını daha iyi kavrayabilmek için bu cümleleri iki kere okumalısınız: 1963'ün mart ayında Oklahoma Üniversitesi biyoloji uzmanları, Mısır Prensesi Mene'nin deri hücrelerinin yaşamakta olduğunu açıkladılar. Oysa Prenses Mene öleli birkaç bin yıl oluyordu!

Birçok yerde bulunan mumyalar öylesine kusursuz ve düzgün korunmuşlardı ki, görünüşleri bakımından canlı bir insandan ayırmak güçtü. İnkalardan kalan buzul mumyaları ise gömülmelerinden çağlar geçmiş olmasına rağmen, teorik olarak yaşıyorlardı. Ütopya mı? 1965 yazında Rus televizyonu bir hafta süreyle dondurulmuş iki köpek gösterdi. Hayvanlar yedinci gün eritilmiş ve eskisinden daha neşeli olarak yaşamaya devam etmişlerdi!

Amerikalılar -bu bir sır değildir- uzay tasarıları gereğince, astronotları uzak yıldızlara yapılacak yolculuklarda dondurma işiyle, gayet ciddî olarak uğraşmaktadırlar.

Bugün düşünceleriyle alay edilen Profesö" Ettinger, insanın fırınlarda yakılmaktan ve mezarlarda kurtlara yem olmaktan kurtulacağı uzak bir geleceğin kehanetini yapmaktadır. O gelecekte, dondurma mezarlıklarında ya da hücrelerinde tıp biliminin ölüm nedenlerine çare bulması için bekleyen donmuş insanlar yeniden hayata döndürülecektir. Ancak bu Ütopik düşüncenin gerçekleştiğini düşünürsek, gözümüzün önüne dondurulmuş askerlerden oluşan ve bir savaş sırasında eritilerek cepheye sürülecek bir ordu geliyor. Gerçekten korkunç bir düşünce. Peki ama, mumyaların geçmiş çağlardaki uzay yolcularından söz eden kuramımızla r\e ilgisi var? Bu kanıtları boşu boşuna mı sıralıyorum? Hayır: Sorarım: Eski insanlar gövde hücrelerinin belirli bir işlemden sonra milyarlarca kere yavaşlayarak yaşamaya devam ettiğini nereden biliyorlardı?

Sorarım: Akıllarına ölümsüzlük düşüncesi nereden gelip yerleşmişti ve gövdesel uyanış kavramını kimlerden öğrenmişlerdi?

Eski insanların büyük çoğunluğu mumyalama tekniğini biliyorlardı ve zengin kişiler bu işlemi uygulayabiliyorlardı.

Ancak beni ilgilendiren, bu ispatlanması mümkün gerçek değil, yeniden uyanış ve hayata dönüş düşüncesinin kökenidir. Bu düşünce bir kralın ya da prensin kafasında ansızın mı belirlenmişti, yoksa başarılı bir Mısırlı, 'tanrıların' cesetleri üzerinde özenle çalışıp onları bombalara karşı dayanıklı taş lahitlere yerleştirmesini mi izlemişti? Ya da 'tanrılar' (uzaylılar), cesetlerin belirli bir işlem geçirdikten sonra yeniden diriltilebileceği konusundaki bilgilerini akıllı bir prense mi aktarmışlardı?

Bu tahminler, çağdaş kaynaklardan doğrulama beklemektedirler. Birkaç yüzyıl sonra insanlık, uzay yolculukları konusunda bugün düşünemeyeceği kadar büyük bir ustalık kazanmış olacaktır. Seyahat acentaları, gidiş ve dönüş tarihleri kesin, gezegenlerarası gezilerle uğraşacaklardır.

Elbette bu ustalığın sağlanması için, bütün bilim dallarının, uzay yolculuğundaki gelişmelerle atbaşı gitmesi gerekmektedir.

Ancak elektronik ve sibernetik tek başlarına bir yarar sağlayamayacaklardır; tıp ve biyoloji de, insan ömrünün uzatılması için yollar aramakla, bu gelişmeye katkıda bulunacaktır. Günümüz uzay araştırmalarında da bu konunun üzerinde çok durulmaktadır.

Burada kendi kendimize sorabiliriz: Geçmişteki uzay yolcuları, bizlerin bugün bulmaya çabaladığımız şeyleri biliyorlar mıydı? Bilinmeyen akıllı yaratıklar, gövdenin şu kadar bin yıl sonra diriltilebilmesi için neler gerektiğini bulmuşlar mıydı? Belki de 'tanrılar' açıkgözlük ederek, çağının bütün bilgilerini kendinde toplamış birtakım önemli kişilerin, öğretecekleri yöntemlere göre mumyalanmasını ve korunmasını istemişler, öylelikle de bir gün binlerce yıl öncesinin tarihini gözleriyle görmüş insanları sorguya çekebileceklerini ve ayaklı bir tarih kitaplığı elde edebileceklerini düşünmüşlerdi. Kim Lilir? Böyle bir sorgu, geri dönen 'tanrılar' tarafından gerçekten yapılmış olamaz mı? Aslında çok ciddî bir iş olan mumyalama sanatı, ortaya çıkmasından bir süre sonra günün modası durumuna gelmişti. Birdenbire herkes yeniden dirilme sevdasına kapılmış; birdenbire herkes büyükbabasının yaptıklarını yaparsa yeni bir hayata dönebileceğine inanmaya başlamıştı. Bu tür yeniden doğuşlar hakkında gerçekten bir.az bilgisi ©lan yüksek rahipler ise, bu merakın sınıflarına büyük kazanç sağlayacağını görünce, geniş çapta bir istek uyandırmaya girişmişlerdi.

Daha önce de, Sümer krallarının fizik açıdan imkânsız yaşlarına ve kutsal kitapta rastlanan inanılmaz yaşlara değinmiştim. Bu insanların, ışık hızına yaklaşan uzay gemilerindeki zaman değişimi sonunda hayat süreleri uzamış uzaylı yaratıklar olup olamayacaklarını sormuştum.

Kitaplardaki bu kişilerin mumyalanmış, ya da dondurulmuş olduklarını düşünürsek, akı! almaz yaşları hakkında bir ipucu elde etmiş olmuyor muyuz? Bu varsayımdan hareket edince de aynı yaratıkların, geçmişteki önder kişileri dondurup (ya da efsanelerde dendiği gibi derin bir sunî uykuya daldırıp) geri döndüklerinde canlandırarak sorguya çektiklerini düşünemez miyiz? Doğal olarak bu önderin yeniden mumyalanma ve 'tanrılar' dönene kadar dev tapınaklarda korunma görevi rahipler sınıfına düşüyordu.

İmkânsız mı? Gülünç mü? En budalaca itirazları yapanlar, genellikle kendilerini doğa yasalarına kesinlikle bağlı gören kimselerdir. Oysa doğa'nın kendisi 'kışlama' ve yeniden uyanışın örneklerini vermektedir. Tamamen donduktan sonra ılık bir ortamda eriyen ve hiç bir şey olmamış gibi yüzmeye devam eden balık türleri vardır. Çiçekler, larvalar, kurtlar yalnız kışlamakla kalmaz, baharda pek sevimli bir kılıkta yeniden ortaya çıkarlar.

Bir kere de şeytana uyalım: Mısırlılar mumyalamayı doğadan öğrenmiş olamazlar mıydı? Böyle bir durum söz konusu olsaydı, kelebeklere ya da mayıs böceklerine tapmaları gerekirdi. Oysa böyle bir tapınmanın izine bile rastlanmamıştır. Gerçi dev lahitler içnde mumyalanmış hayvanlar bulunmuştur, ama ne bu hayvanların özellikleri, ne de Mısır iklimi, 'kışlama' olayını, dolayısıyla mumyalamayı öğretebilecek türden değildir.

Helvvan'ın 9 kilometre kadar ötesinde, hepsi birinci ve ikinci sülâleye ait olan 5000 kadar irili ufaklı mezar vardır. Bu mezarlar mumyalama sanatının 6000 yıl önce bilindiğini ve uygulandığını gösterirler.

Profesör Emery, 1953 yılında Kuzey Sakkara'daki eski mezarlıkta birinci sülâle firavunlarından birine (Vadyis olduğu kuvvetle sanılmaktadır] ait olan geniş bir mezar bulmuştu. Ana mezardan ayrı olarak üç sıra halinde dizilmiş 72 mezar daha vardı. Bunlarda, krallarına yeni hayatında hizmet etmek isteyen hizmetçiler gömülüydü. 64 genç adam ve 8 genç kadının

gövdeleri üzerinde en ufak bir şiddet izi yoktu. Yani bu insanlar çevrelerine duvar örülmesine hiç bir şekilde karşı çıkmamışlardı. Neden?

Bu durumun en tanınmış ve basit açıklaması, mezarın ötesindeki ikinci bir hayata inandıklarıdır. Firavun'un yanına altın ve mücevherler den başka, ikinci bir hayata hazırlık olarak yemek, yağ ve baharat konulması bu inancın gücünü göstermektedir. Eski Mısır'da mezarlar, soyguncuların dışında daha sonraki firavunlar tarafından da açılırdı. Böyle durumlarda, ikinci hayat için konulan yiyeceklerin dokunulmamış olduğu görülürdü. Başka bir deyişle, ölü, onları ne yemiş, ne de başka bir dünyaya götürmüş olurdu. Bunun üzerine firavunlar mezarı yine kapattırır ve eskileri alarak yeni yiyecekler koyarlardı. Daha sonra da hırsızlara karşı türlü tuzaklar kurulurdu. Bütün bunlar eski Mısırlıların ölülerin hemen değil, uzak bir gelecekte dirile çeklerine inandıklarını göstermektedir.

1954 haziranında, yine Sakkara'da hiç dokunulmamış bir mezar bulunmuştu. Mezar odasında, bir kutu içinde altın ve mücevherler kondukları gibi duruyorlardı. 9 haziran günü Dr. Goneim lahiti törenle açtı. Lahit'te hiç bir şey yoktu! Kesinlikle hiç bir şey... Mumya bütün mücevherleri dururken çürüyüp gitmiş miydi?..

Moğolistan sınırının doksan kilometre kadar ötesinde Sovyet bilim adamı Rodenko, Kurgan V adıyla bilinen mezarı bulmuştu.

Mezar, içi tahta kaplı, kayalık bir tepe biçimindeydi. İçerisi tamamen buzla doluydu; böylece mezar odalarındaki her şey donmuş bir halde korunmuştu. Odalardan birinde mumyalanmış bir kadın ve erkek cesedi vardı. İkisinin de yanına gelecekteki hayatlarında ihtiyaç duyabilecekleri şeyler konulmuştu: Kaplar içinde yiyecekler, elbiseler, mücevherler ve müzik aletleri. Buzlar çıplak mumyalar dahil her şeyi kusursuz biçimde korumuşlardı. Bilginler b\f başka odada geniş bir dikdörtgene rastladılar. Dikdörtgenin içinde her birinin ortası resimlerle süslü altışar karelik dört sıra vardı. Dikdörtgen bir bütün olarak, Ninova'daki Asur sarayında bulunan taş oymanın kopyası gibiydi!

Karelerin ortasına çizilmiş resimler, kafaları, karmakarışık boynuzlu, sırtları kanatlı yaratıkların göğe doğru yükselişlerini gösteriyordu...

Moğolistan'daki kalıntıları ruhsal dönüşle bağdaştırmak imkânsızdır. Mezarlardaki dondurma odaları -duvarların tahtayla kaplanmış olması ve içerdeki buz yığınları bu nitelemeyi gerektiriyor- ruhun ve dünyanın ötesindedir; başka amaçlar için hazırlanmıştır. Eski insanların, bu biçimde hazırlanmış cesetlerin, ileride dirilmelerini mümkün kılacak duruma geleceklerini nereden öğrendikleri sorusu akla takılmıyor mu?

Çin'de Wu Çuan köyünde içinde 17 erkek ve 24 kadın iskeleti bulunan, 15 metreye 13 metre boyutlarında dikdörtgen bir mezar vardır. Buradaki iskeletler üzerinde de herhangi bir şiddet izi görülmemektedir. And Dağlarında buzul mezarları, Sibirya'da buz mezarları, Çin'de, Mezopotamya'da ve Mısır'da topluluklar ve bireyler için mezarlar vardır. Kuzey Avrupa'dan Güney Afrika'ya kadar olan bölgelerde mumyalar bulunmuştur. Bütün ölüler'in yanına ilerideki hayatlarında gerekecek şeyler konmuş ve mezarlar binlerce yıl dayanabilecek biçimde yapılmışlardır.

Bütün bunlar yalnızca bir rastlantı mıdır? Bütün bunlar kişisel meraklar ve kaprisler sonucu mu ortaya çıkmıştır? Yoksa gövdesel dönüş üzerinde, bizce bilinmeyen çok eski bir vaat mı vardır? Öyleyse bu vaat kimlerden gelmiştir? Jericho'daki[-] kazılarda 10.000 yıllık mezarlar ve alçıdan yapılmış 8.000 yıllık büstler bulunmuştur. Bu da şaşılacak bir durumdur, çünkü bölge halkı görünüşte çömlekçilik tekniğini bilmemektedir. Jericho'nun bir başka bölgesinde ise tavanları kubbe biçimli silindirik evler ortaya çıkarılmıştır. Karbon izotopu C 14 yöntemi, bu kalıntıların 10.400 yıl öncesine ait olduklarını göstermiştir. Bu bilimsel tariih, Mısır rahiplerinin Herodot'a aktardıkları tarihle apaçık bir uyum göstermektedir. Rahipler atalarının 11.000 yıl boyunca görev yaptıklarını söylemişlerdi. Bu da yalnızca bir rastlantı mıdır?

Lussac'taki (Poitou, Fransa) tarihöncesi taşlar da özellikle dikkat çeken kalıntılar arasındadır. Üstlerinde, şapkaları, ceketleri ve kısa pantolonlarıyla gösterilmiş modern insan resimleri çizilidir. Abbe Breuil bu resimlerin gerçek olduklarını söylemiş, böylece bütün tarih öncesini karmakarışık etmiştir. Taşları kimler kazmıştı? Postlara bürünmüş bir mağara adamının duvarlara yirminci yüzyıl insanının resmini çizdiği düşünülebilir mi?

1940'ta Güney Fransa'daki Lascaux Mağaralarında gerçekten çok güzel Taş Çağı resimleri bulunmuştu. Resimlerin bugün yapılmış gibi canlı ve

kusursuz olmaları akla hemen iki soru getiriyor. Mağara emek ve özen isteyen bu resimler için nasıl aydınlatılmıştı ve duvarlar neden bu hayret verici resimlerle süslüydü?

Bu soruları budalaca bulanlar, apaçık ortada olan çelişkileri açıklayabiliyorlarsa açıklasınlar! Eğer Taş Çağı mağara adamlarını ilkel ve vahşî kabul edersek, mağara duvarlarındaki kusursuz resimleri bunlar yapmış olamazlardı. Çünkü ilkel kişiler böyleresim yapma yeteneğine sahip olsalardı, barınmak için kulübeler kurmazlar mıydı? Bilginler, hayvanların milyonlarca yıl öncesinden beri yuva ve barınak kurma yeteneğinde olduklarını açıklamaktadırlar. Ne var ki «Homo sapiens»in aynı yeteneğini o kadar eskilere uzatmak, geçerlikte olan görüşler açısından imkânsızdır.

Gobi çölündeki Kara Kota harabelerinin çok altında, (bu harabeler, ancak çok yüksek ısı etkileriyle oluşabilen o garip kum camlaşmalarının görüldüğü bölge dolaylarındadır) Profesör Koslov M.Ö. 12.000 yılına ait bir mezar buldu Mezardaki lahitlerde iki zengin adamın cesetleri vardı ve lahit kapaklarına dikey bir çizgiyle ikiye ayrılmış daire resimleri çizilmişti.

Borneo'nun batı kıyılarındaki Subis dağlarında, Katedral benzen oyulmuş mağaralar bulunmuştu. Ortaya çıkarılan kalıntılar arasında öyle güzel ve kusursuz dokumalar vardı ki, en iyimser insan bile bunların ilkel mağara adamlarının elinden çıktığını kabul edemezdi. Sorular, sorular...

Arkeolojinin kalıplaşmış görüşleri hakkındaki kuşkular artmaktadır. Ancak son iki bin yıllık tarihimiz hakkında herhangi bir kuşkum olmadığını öncelikle belirteyim; kitabımda yeni sorular sorarak aydınlatmaya çalıştığım tarih, en uzak geçmişteki kapkaranlık zaman bölümleridir.

Aynı şekilde, evrenden gelen, bilinmeyen akıllı yaratıkların ziyaretlerinin bizim genç zekâları ne zaman etkilemeye başladığını gösterecek bir tarih de veremem. Bununla birlikte bu ziyaretlerin Erken Paleolitik Çağda, yani M.Ö. 10.000 ile 40.000 yılları arasında yer almış olabileceğini savunuyorum. Günümüzde var olan ve herkesi pek mutlu eden tanınmış C 14 yöntemi, 45.600 yıldan sonrasını kesin olarak tarihleyememektedir. İncelenen nesne ne kadar eskiyse, yöntem de o kadar güvenilmez olmaktadır. En tanınmış bilginler bile C 14 yönteminin,30.000 ile 50.000 yıllık organik nesnelerin kesin yaşını ölçemediğini, ancak bu iki

tarih arasında tahminî bir yaş gösterdiğini, bu bakımdan güvenilir olmadığını söylemişlerdir.

Bu eleştirici sözler belirli sınırlar içinde kabul edilmelidir; ancak C 14 yöntemine paralel olan ve en yeni ölçü aygıtlarıyla donatılmış bir tarihlerine yöntemine gerek duyulduğu kesindir.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PASKALYA ADASI — KUŞ ADAMLARIN ÜLKESİ

SEKİZİNCİ YÜZYILIN başlarında Paskalya adasına ayak basan Avrupalı denizciler, âdeta gözlerine inanamamışlardı.. Şili kıyılarının 3050 kilometre açığındaki bu küçücük kara parçasının her yanına yüzlerce dev heykel saçılmış duruyordu. Çelik kadar dayanıklı volkanik kayalar, tereyağı keser gibi kesilmiş;

10.000 tonluk kayalar dağlardan koparılmıştı. Yükseklikleri 10 ilâ 20 metre arasında değişen 50 tonluk heykeller, hareket ettirilmeyi bekleyen robotlar gibi durmaktaydı.

Araştırmalar, heykellerin ilk yapıldıklarında şapkalı olduklarını göstermiştir; ama şapkalar bile heykellerin kökenini bulmaya yetmemektedir. Şapkaların yapımında kullanılan on tonluk taşlar, gövdelerinden ayrı bir yerde bulunuyordu; üstelik gövdelere oturtulabilmeleri için metrelerce yukarıya kaldırılmaları gerekiyordu.

O günlerde her heykelde, üzerinde garip bir hiyeroglif yazı olan tahta tabletler bulunuyordu. Ancak günümüzde bu tabletlerin yalnızca on tanesi dünya müzelerindedir ve üzerlerindeki yazıyı henüz kimse çözememiştir.

Thor Heyerdahl'ın bu esrarengiz devler üzerindeki incelemeleri, ortaya, en eskisi en kusursuz olan üç kültür dönemi çıkartmıştır. Heyerdahl, bulduğu kömür kalıntılarının M.S. 400'e ait olduğunu ispatlamış, bununla birlikte, bulunan ocakların ve kemiklerin, heykellerle herhangi bir bağıntısı olup olmadığı anlaşılamamıştır. HeyerdahI ayrıca, kaya yüzleri yakınında ve kraterler dolaylarında yüzlerce bitirilmemiş heykel bulmuştur. Sağa sola dağılmış duran binlerce taş araç ve balta, heykel yapma işinin ansızın bırakıldığı izlenimini vermektedir.

Paskalya adası, herhangi bir kıta, ya da uygarlıktan çok uzaktadır. Adalılar güneş ve yıldızlarla, başka ülkelerde olduğundan daha ilgilidirler. Volkanik bir ülke olduğu için adada ağaç yetişmez. Taş dev heykellerin kütükler üzerinde taşındığını ileri süren alışılmış açıklama yolu, o bakımdan

burada hepten geçersizdir. Üstelik ada, ancak 2000 kişiyi besleyebilecek güçtedir. (Paskalya adasında bugün birkaç yüz yerli yaşar.) Bir geminin taş işçilerine yiyecek ve giyim eşyası getirmesi o çağlarda imkânsızdır. Öyleyse taşları dağlardan söken, heykelleri yapan ve bugün durdukları yerlere taşıyanlar kimlerdi? Heykeller nasıl işlenmiş, cilalanmış ve dikilmişlerdi? Taşı başka ocaklardan çıkarılan şapkalar, nasıl yerleştirilmişlerdi?

Çok canlı hayal gücü olan insanlar, Mısır prramitlerinin büyük bir işçi ordusu tarafından yapıldığını ileri sürseler bile, hiç kimse aynı yöntemin burada uygulandığını düşünemez; çünkü yeterli insan gücü yoktur. Adada yaşayabilecek 2000 insanın, ilkel araçlarıyla gece gündüz çalışmış olsalar bile, çelik sertliğindeki volkanik kayaları yerlerinden söküp işlemeleri imkânsızdır. Hem nüfusun bir bölümü çorak toprakları sürmek, bir bölümü de balık avlamak ve ip örmek zorundadır.

Hayır! 2000 kişinin, yardım görmeden, bu dev heykelleri yapmış olmaları kesinlikle mantık dışıdır. Paskalya adasında daha fazla insanın yaşaması da imkânsızdır. Öyleyse heykeller kimin işiydi? Nasıl becermişlerdi? Heykeller neden adanın içlerinde, taş ocaklarına yakın değil de, kıyı şeridinde duruyorlardı? Hangi tapınmanın hizmetindeydiler?

Ne yazık ki, bu küçük kara parçasına gelen ilk misyonerler, adanın karanlık geçmişinin karanlık kalmasına sebep olmuşlardı. Ellerine geçen hiyeroglifli tabletleri yakmışlar, eski ta pınma biçimlerini yasaklamışlar, her türlü geleneği yok etmişlerdi. Ancak bütün çabalarına rağmen adalıların, tıpkı bugün olduğu gibi, adalarına «Kuş adamların ülkesi» demelerini önleyememişlerdi. Sözlü olarak aktarılan bir efsane, çok eski zamanlarda, uçan adamların geldiğini ve ateşler yaktığını belirtmektedir. Kocaman gözlü uçan yaratıkların resimleri efsaneyi doğrulamaktadır.

Paskalya adasıyla, Tiahuanaco arasındaki benzerlikler ilk bakışta göze çarpar. Orada da, burada olduğu gibi, aynı biçimde yapılmış taştan devler vardır. Oradaki heykellerin de yüzlerinde gururlu, kaygısız bir anlam vardır. Francisso Pizarro, 1532'de, İnkaları Tiahuanaco hakkında sorguya çektiğinde hiç kimsenin şehri harabe olmazdan önce görmediği, çünkü Tiöhuanaco'nun insanlığın gecesi sırasında kurulduğu karşılığını almıştı. Gelenekler Paskalya adasına «dünyanın merkezi» adını verirler. Tiahuanaco

ile Paskalya adası arasındaki uzaklık 5600 kilometreden fazladır. Kültürlerden biri ötekini nasıl etkilemiş olabilir?

Belki İnka öncesi mitolojisi burada bize bir ipucu verebilir. Mitolojinin yaratıcı tanrısı, eski ve ilkel bir ilâh olan Viracocha'dır. Geleneğe göre Viracocha dünyayı, henüz karanlıktayken ve güneş yokken yaratmıştı. Taştan bir devler soyu yaratmış ve devler hoşuna gitmeyince hepsini birden derin bir sele gömmüştü. Sonra Titikaka gölü üzerindeki güneşi ve ayı doğurmuş, böylece dünya ışığa kavuşmuştu. Evet -burayı dikkatle okuyunuz- sonra da Tiahuanaco'da kilden insan ve hayvanlar yaratarak onlara hayat üflemişti. Daha sonra yarattığı bu insanlara dilleri, gelenek ve görenekleri ve sanatları öğretmiş, bir bölümünü başka kıtalara uçurarak orada yaşamalarını sağlamıştı. Bu işin ardından Viracocha ve iki yardımcısı, ülkeden ülkeye dolaşarak emirlerinin yerine getirilip getirilmediğini ve yaptıkları işin ne gibi sonuçlar verdiğini denetlemişlerdi.

Viracocha genellikle yaşlı bir adam kılığına girer, And dağlarıyla, kıyı şeridinde dolaşırdı.

Ancak çok kez insanlar tarafından iyi karşılanmazdı. Bir keresinde Cacha'da gezinirken insanların kendisine karşı takındıkları tavırlara çok kızmış ve bir tepeyi ateşe vererek bütün ülkeyi alevlere boğmuştu. Bunun üzerine nankör insanlar bağışlanmalarını dilemişler, Viracocha da bir el işaretiyle ateşi söndürüvermişti.

Ardından yine yollara düşmüş, önüne çıkan insanlara öğüt ve emirler vererek onları eğitmişti. İnsanlar artık onun için tapınaklar yapmaktaydılar. Sonunda Viracocha, Manta kıyılarında bütün insanlara elveda demiş, geri gelmek istediğini söyleyerek okyanusun dalgaları üstünde kaybolup gitmişti.

Güney ve Orta Amerika'yı ele geçiren İspanyol fatihleri, buralarda Viracocha efsaneleriyle karşılaşmışlardı. Bundan önce hiç biri, göklerden gelen dev bir beyaz adamdan söz edildiğini işitmemişlerdi. Hayretler içinde kalarak, güneşin oğullarının insanları nasıl eğittiklerini ve her türlü sanatı öğrettikten sonra nasıl kaybolup gittiklerini öğrenmişlerdi. İspanyolların dinledikleri bütün efsaneler, güneşin oğullanın bir gün geri döneceklerini söylemekteydi.

Amerika kıtası, eski kültürlerin beşiği olmasına rağmen, Amerika'nın geçmişi hakkında bildiklerimiz 1000 yıldan öteye gitmez. İnkaların M.Ö. 3000'de Peru'da, iplik tezgâhları olmadığı halde neden pamuk yetiştirdikleri bizler için kesin bir sırdır. Mayalar yollar yapar, ancak tanıdıkları halde tekerlek kullanmazlardı. Guatemala'daki Tikal piramitinde yeşim taşından, beş kenarlı bir gerdanlık bulunması bir mucizedir. Mucizedir, çünkü yeşim taşı Çin'de çıkarılır. Ölmeklerin taş işleri akıl almaz şeylerdir: Dev kafaların üzerine yerleştirilmiş nefis başlıklarıyla ancak bulundukları yerde görülüp hayranlık duyulabilirler. Çünkü ülkedeki hiç bir köprü, söz konusu taş heykel ve blokların ağırlığını çekebilecek kadar sağlam değildir. Yakın tarihlere kadar, kaldırma araçlarıyla 50 ton ağırlığındaki tek parça taşları taşıyabiliyorduk. Bugün çok geliştirilmiş vinçler yüzlerce tonlukları kaldırabilmektedir. Ne var ki atalarımız binlerce yıl önce bu taşları taşımış, kaldırmış ve yerleştirmişlerdi! Nasıl?

Görünüşe bakılırsa eski insanlar dev taşları tepelere çıkarıp indirerek çok uzaklara taşımaktan özel bir zevk almaktaydılar! Mısırlılar piramit yapımında kullandıkları taşları Assuan'dan getirirlerdi. Stonehenge mimarları kocaman taş blokları güneybatı Galler'den ve Marlborough'tan taşırlardı, Paskalya adasının taş işçileri, ısmarlama dev heykellerinde kullandıkları taşları, işlendikleri yerin çok uzağındaki taş ocaklarından çıkarır ve taşırlardı. Tiahuanaco'daki bazı tek parça kayaların nereden geldiklerini ise bilmemekteyiz. Her halde uzak atalarımız pek tuhaf insanlar olmalıydılar; çünkü işlerini bile bile güçleştirirler ve heykellerini, tapınaklarını, mezarlarını en olmadık yerlere kurmaktan hoşlanırlardı. Bütün bunlar yalnızca zorlu bir hayatı sevdikleri için miydi?

Çok uzun geçmişimizin sanatçılarının bu kadar budala olduklarını kabul edemem. Eğer eski bir gelenek heykellerin kesinlikle nereye dikileceklerini, piramitlerin nerede yapılacaklarını belirtmemiş olsaydı, bütün bu sanat eserleri, taş ocaklarının hemen yakınında yapılmış olurdu. Sacsayhuaman'daki İnka kalesinin, Çuzco'nun tepesine şans eseri değil; bir gelenek orayı kutsal nokta olarak belirlediği içjn yapıldığına inanıyorum.

Aynı şekilde insanlığın en eski anıtlarının kurulduğu yerlerde, en ilginç ve önemli kalıntıların dokunulmamış biçimde durduklarına ve bu

kalıntıların günümüz uzay yolculuklarının gelişmesine çok büyük katkıda bulunabileceklerine de inanıyorum.

Binlerce yıl önce gezegenimizi ziyaret eden bilinmeyen uzay yolcularının, en az bizler kadar ileriyi görebilmeleri gerekirdi. Bir gün dünyalının da kendi yetenekleriyle uzaya açılacağını her halde düşünmüşlerdi.

Dünyalıların da uzayda hemcinslerinin bulunabileceği ve onlarla ilişki kurulabileceği konusunda inançları olduğu bilinen bir tarih gerçeğidir. Günümüzde antenler ve vericiler ilk radyo dalgalarını, bilinmeyen akıllı yaratıklara ulaşması için uzaya yollamışlardır. Ne zaman karşılık alacağımızı ise bilmiyoruz. Belki on, belki on beş, belki de yüz yıl sonra. Hatta mesajlarımızı hangi yıldızlara yönelteceğimiz konusunda da bir fikrimiz yok, çünkü hangi yıldızın bizi daha çok ilgilendireceğini bilmiyoruz. İnsana benzeyen akıllı yaratıklar mesajlarımızı alabilecekler mi? Bilmiyoruz. Bununla birlikte, bizleri amacımıza, ulaştıracak bilgilerin, dünyamızda bulunduğu inancını destekleyecek o kadar çok şey var ki. Bugün yerçekimini etkisiz kılmaya çalışıyor, ilkel parçacıklar ve anti-madde üzerinde deneyler yapıyoruz. Peki dünyamızda gizli duran gerçekleri bulmak, böylece hiç olmazsa ana vatanımızı öğrenmek için yeterli çalışmalar yapıyor muyuz?

Tarihle ilgili şeyleri tam olarak değerlendirebilirsek, bir zamanlar geçmişimizin mozaik levhasına çok güç uyan şeylerin, akla yakın duruma geldiğini görürüz: bunlar yalnız eski kitaplardaki ipuçları değil, yerkürenin her yanında eleştirici araştırmalarımızı bekleyen «güç gerçeklerdir de.

İnsanın yapacağı son aşama, bugüne kadar süre gelen varlığını haklı gösterme ve gelişmek için gösterdiği çabaların, gerçekte, uzaydaki varoluşla ilişki kurmak için geçmişinden ders almak olduğunu, anlamak olacaktır. Bu aşamaya varılınca da, en kurnaz, en katı düşünceli kişiler bile, insanın görevinin, evreni kolonize etmek ve rutısal ödevinin, bütün güç ve deneylerden edinilmiş bilgilerini bu yola yöneltmek olduğunu kabul edecektir.

Var olan bütün güçler ve zekâlar, uzay araştımalarının emrine verilir verilmez, dünya üzerindeki savaşların saçmalığı apaçık ortaya çıkaçaktır.

Her ırktan insanlar, halklar, uluslar, uluslar-üstü bir birleşmeyle,, uzak gezegenlere yolculuk işiyle uğraşmaya başlayınca, dünya bütün küçük sorunlarıyla birlikte evrenin doğal akışı karşısında hak ettiği yeri alacaktır.

Okültistler[-] artık lambalarını söndürebilir, simyacılar potalarını yok edebilir, gizli kardeşlik örgütleri kukuletalarını çıkarabilirler. İnsanlığa binlerce yıldır büyük bir kurnazlıkla yutturulan saçmalıklara artık bu dünyada yer yoktur. Evren kapılarını açar açmaz, daha iyi bir geleceğe ulaşılacaktır.

Uzak geçmişimizin anlaşılmasındaki büyük kuşkuculuğumu, bugün elimizde olan bilgilere dayandırıyorum. Kuşkuculuğu yalnız Thomas Mann'm 1920'lerdeki bir konuşmasında belirttiği biçimde anlıyorum:

«Kuşku duyanın olumlu yönü, her şeyi mümkün kabul etmesidir!»

DOKUZUNCU BÖLÜM

BAŞKA GARİPLİKLER GÜNEY AMERİKA'NIN DERİN SIRLARI BE BAŞKA GARİPLİKLER

İNSANLIK TARİHİNİN son iki bin yıllık döneminden kuşkuyla söz etmeye niyetim olmadığını belirtmiştim, ancak Yunan ve Roma tanrıları ile birçok efsane ve destan üzerinde, çok uzak geçmişin etki ve izleri olduğuna inanıyorum. İnsanlık ortaya çıktığından beri türlü gelenekler var olagelmişti. Daha yeni kültürlerde de bu eski geleneklerin, dolayısıyle çok uzak geçmişin izleri görülür.

Guatemala ve Yucatan ormanlarındaki kalıntılar, Mısır'ın dev binalarıyla karşılaştırılabilir. Meksika başkentinin 60 mil güneyindeki Cholula piramitinin taban alanı, Keops piramitininkinden daha geniştir. Mexico City'nin 30 mil kuzeyindeki Teotrhuacan piramiti ise ek binalarıyla birlikte 12 kilometre karelik bir alanı kaplar. Bütün binalar yıldızlara göre sıralanmıştır. Teotihuacan'dan söz eden en eski kitaplar, tanrıların burada toplandıklarını ve insanlık hakkında, daha «homo sapiens» ortaya çıkmadan karar aldıklarını anlatır.

Dünyanın en doğru takvimi olan Maya takviminden ve Mayaların Venüs formülünden daha önce söz etmiştim. Bugün, Chichen Itza, Tikal,Copan ve Palenque'deki bütün binaların bu akıl almaz takvime bağlı olarak yapıldıkları ispatlanmıştır. Mayalar, piramitleri ihtiyaçları olduğu için yapmamışlardı; tapınakları ihtiyaçları olduğu için kurmamışlardı. Bütün bu görkemli binalar, takvim her elli iki yılda, belirli sayıda basamaklar yapılmasını emrettiği için yapılmışlardı. Yani her taş, takvimle bağlantılıydı ve bitirilen her bina belirli astronomik gereklere kesinlikle uyuyordu.

Ancak M.S. 600 yıllarında tam anlamıyla akıl almaz bir şey oldu! Ansızın ve gözle görülür bir nedene dayanmaksızın bu insanlar büyük güç ve sabırla yaptıkları şehirleri, zengin tapınakları, birer sanat eseri olan piramitleri, heykellerle çevrili alanları ve çok geniş stadyumları terk ederek gittiler. Binalar, caddeler ve bütün taş işleri ormana karışarak yıkıntı haline geldiler. Hiç bir yerli bir daha o bölgeye dönmedi. .

Bu çok büyük ulusal göçün eski Mısır'da da olduğunu düşünelim. Kuşaklar boyu tapınaklar, piramitler, şehirler, su kanalları ve yollar yapan, bu yüksek binaları süslemek için ilkel araçlarıyla taşları kazıyan halk, binlerce yıl süren bu görevleri bitince, her şeylerini bırakıp çorak kuzeye göç etmiş olsunlar. Böyle bir tutum, yakından tanıdığımız tarihsel olaylar incelenince hemen anlamsızlaşır, çünkü gülünçtür. Zaten bir tutum ne kadar anlaşılmaz durumdaysa, onu açıklamaya çalışan düşünceler de o kadar çok sayıda olur. Bunun en güzel örneğini Maya göçünün açıklanmaya çalışılmasında görüyoruz: Öne sürülen ilk düşünce, Mayaların yabancılar tarafından şehirlerinden atıldığıdır. Ancak kültür ve uygarlıklarının doruğunda bulunan Mayaları kim yenebilirdi? Üstelik bölgede hiç bir askerî çatışma izine rastlanmamıştı. Göçü doğuran nedenin iklimdeki büyük bir değişiklik olduğu düşüncesi göz önüne alınabilir. Ancak bu görüşü de destekleyecek herhangi bir iz yoktur. Olamaz da, çünkü Mayaların eski ülkelerinin sınırıyla, yeni krallıklarının arasındaki uzaklık topu topu 352 kilometredir ve bu uzaklık, iklimdeki felâket derecesinde bir değişimden kaçmak için kesinlikle yeterli değildir. Mayaların bir salgın hastalık yüzünden göç ettiklerini ileri süren düşünce de araştırmalar yapıimca çürüyüp gitmektedir. Bu görüşlerin ardından karşımıza şu sorular çıkar: Kuşaklar arasında bir savaş mı olmuştu? Gençler yaşlılara karşı mı ayaklanmışlardı? Sivil bir savaş mı kopmuştu? Yoksa bir ihtilâl mi? Bütün bu sorulara bir çırpıda karşılık verilebilir: Eğer durum böyle olsaydı, nüfusun belli bir bölümü, özellikle yenikler, ülkeyi terk ederler, galip gelenlerse oldukları yerde kalırlardı. Oysa arkeolojik araştırmalar bir tek Maya'nın bile bu bölgede kalmadığını göstermiştir. Bütün halk, kutsal yerlerini ormanda savunmasız bırakarak göç etmişti.

Bu konuda benim de birtakım varsayımlarım var; ancak bunlar da ötekiler gibi, ispatlanmış değil. Saydığım açıklamaların ihtimal hesaplarını düşünmeden, kendi görüşlerimi cesaretle ortaya koyacağım.

Çok eski dönemlerde Mayaların atalarını, uzaylı yaratıklar olduğunu sandığım, tanrılar ziyaret etmişlerdi. Birtakım delillerin eski Amerikan kültürünü kuranların, eski Doğu'dan göç ettiklerini ileri süren teoriyi destekler görünmesine rağmen, Maya dünyasında doğunun hiç bilmediği ve özenle korunan bazı kutsal astronomi, matematik ve takvim bilgileri ve gelenekleri bulunmaktaydı!

Rahipler bu geleneksel bilgiyi bütün güçleriyle korumaktaydılar, çünkü «tanrılar» bir gün dönmeye söz vermişlerdi. Böylece çok büyük bir din olan Kukulkan, ya da «Tüylü Yılan» dini kurulmuştu.

Rahipler geleneğine göre «tanrılar», takvim uyarınca yapılan büyük binalar bitirilince göklerden geri döneceklerdi. Bu bakımdan insanlar kutsal ritme uyarak tapınakları ve piramitleri bir an önce bitirmeye uğraşıyorlardı. Çünkü her şeyin tamamlandığı yıl, birleşme yılı olacaktı. O zaman tanrı Kukulkan yıldızlardan gelecek, binaların ve şehirlerin yönetimini eline alarak insanlığın arasında yaşayacaktı.

Sonunda bütün işler tamamlandı ve tanrıların dönüş yılı geldi. Ancak hiç bir şey olmuyordu. İnsanlar bütün bir yıl boyunca şarkılar söyleyerek, dualar okuyarak beklediler. Köleler, mücevherler, yiyecekler ve yağ sunuldu. Ama göklerde hiç bir hareket yoktu. Ne bir tanrısal araba göründü, ne de tanrıların gökgürültüleri duyuldu. Hiç bir şey kesinlikle hiç bir şey olmadı.

Rahipler ve insanlar korkunç bir hayal kırıklığına uğradılar. Yüzyılların çabası boşa gitmişti. Kuşkular doğmaya başladı. Takvim hesaplarında bir yanlışlık mı vardı? «Tanrılar» bir başka yere mi inmişlerdi? Hepsi birden korkunç bir yanlışlık mı yapmışlardı?

Sırası gelmişken Maya takviminin başlangıç yılı olan M.Ö. 3111 yılından da söz edeyim. Bu tarihi ispatlanmış kabul edersek, Mısır kültürünün başlangıcıyla arasında yalnızca birkaç yüzyıllık bir ara olduğunu görürüz.

Aslında birçok Maya yazısında bu destansal yıldan söz edilir ve üstün doğruluktaki Maya Takvimi sürekli olarak bu yılı tekrarlar. Bu durumda beni kuşkuculuğa iten konular ikiye çıkıyor. Ama kuşkulara yol açacak konular bunlarla da bitmiyor .

1935 yılında Palanque'de (Eski Krallık), büyük bir ihtimalle tanrı Kukumatz'ı (Yucatan'da Kukulkan) gösteren bir taş kabartma bulundu. Kabartmadaki resme önyargılardan uzak bir bakış, en kuşkulu kişiyi bile durup düşündürecek güçteydi.

Resmin ortasında, gövdesinin üst bölümü motosiklet yarışçısı gibi eğilmiş bir insan vardı. Kullandığı aracı çocuklar bile roket olarak

tanımlayabilirlerdi. Ön bölümü ince bir uzantı meydana getiriyor, biraz aşağıya inince kenarları çentikleniyor ve en altına doğru daha da genişleyerek, alevler püskürten bir roket biçimi alıyordu. Büzülmüş adam, elleriyle ne olduğu anlaşılamayan birtakım kontrol kollarını yönetiyor, sol ayağıyla da pedalımsı bir şeye basıyordu. Giyimi çok düzgündü: geniş kemerin tuttuğu bir kısa pantolonu, yakası Japon stili açılan bir ceketi ve kollarla bileklere sıkı sıkıya yapışan bantları vardı. Buna benzer modern astronot resimleri hakkındaki bilgimiz yüzünden, adamın kafasında başlık eksik olsaydı çok şaşırırdık doğrusu. Ama o da vardı; bilinen çentikleri, tüpleri ve tepesinde antenimsi bir çıkıntıyla birlikte... Uzay yolcumuz (adam açıkça bu şekilde tasvir edilmiştir) öne doğru eğilmekle kalmıyor, aynı zamanda gözlerini tepesinden sarkan bir alete dikmiş, dikkatle bakıyordu. Astronot koltuğu, üstünde simetrik biçimde düzenlenmiş kutular, daireler, noktalar ve helezonlar bulunan kıç bölümünden desteklerle ayrılmıştı.

Bu kabartma bize ne anlatmak istiyor? Hiç bir şey mi? Herkesin kolaylıkla uzay gemisiyle bağdaştırabileceği bir resim, budalaca bir hayal gücünün ürünü olabilir mi?

Palenque'deki taş kabartma da deliller zincirinden çıkarılacak olursa, bilginlerin göze çarpan buluntular üzerinde yürüttükleri incelemelerin içtenlik dışı olduğu ortaya çıkacaktır. Şunun şurasında gerçek nesneleri inceliyoruz: hayalet görmüş gibi korkmaya ne gerek var?

Karşılıksız kalan sorularımızı sormaya devam edelim.

Mayalar neden en eski şehirlerini deniz ya da nehir kenarlarına değil de, ormanın ortasında kurmuşlardı?

Tikal, Honduras körfezinden kuş uçuşu 153,5 Km. Campeche koyundan kuş uçuşu 243 Km. ve Büyük okyanustan kuş uçuşu 354 Km. uzaktadır. Midye, istiridye ve deniz minarelerinden yapılma eşyaların bolluğu, Mayaların denizle ilişkileri olduğunu gösterir. Öyleyse ormanlara yapılan bu «uçuşun» sebebi neydi? Su kıyılarına yerleşmek dururken su depoları yapmanın ne anlamı vardı? Yalnız Tikal'de 193.150 metre küp kapasiteli 13 su deposu bulunmuştu. Neden bu insanlar daha «mantıklı» yerler varken, özellikle buraları seçmişlerdi?

Uzun çalışmalardan sonra hayal kırıklığına uğrayan Mayalar, daha kuzeye göç ederek yeni bir krallık kurmuşlardı. Takvimin öngördüğü tarihlere uygun piramitler, tapınaklar ve şehirler bir kere daha yapılmaya başlamıştı.

Maya takviminin doğruluğu hakkında bir fikir vermek için kullandığı zaman dönemlerini sıralayalım:

20 kin = 1 uinal, ya da 20 gün 18 uinal = 1 tun, ya da 360 gün 20 tun = 1 katun,

ya da 7.200 gün 20 katun = 1 baktun, ya da 144.000 gün 20 baktuR = 1 piktun,

ya da 21.880.000 gün 20 piktun = 1 kalabtun, ya da 571.600.000 gün

20 kalabtun = 1 kinçiltun, ya da 121.521.000.000 gün 20 kinçiltun = 1 atautun, ya da 232.0401. 000.000 gün

Ormanın yeşil tavanını delerek göğe yükselenler yalnız takvim uyarınca yapılmış taş basamaklar değildi; çünkü Mayalar gözlem evleri de kurmuşlardı.

Ghichen'deki gözlemevi, Mayaların ilk yuvarlak binasıdır. Restore edilmiş bina bugün bile bir gözlemevine benzemektedir. Üç taraça üzerinde kurulmuş daire biçimi yapının içinde, en üstteki gözlem direğine kadar çıkan helezonî bir merdiven vardır. Kubbenin üstünde yıldızlara yöneltilmiş delikler ve yağmur tanrısının maskeleriyle, kanatlı bir insan resmi görülmektedir.

Mayaların astronomiye olan ilgileri, başka gezegenlerdeki akıllı yaratıklarla ilgili varsayımımıza yeterli olmayabilir. Ancak bu astronomi merakının doğurduğu birtakım karşılıksız kalmış sorular oldukça hayret vericidir:

Mayalar, Uranüs ve Neptün'ün varlığını nereden biliyorlardı? Neden Ghiohen'deki gözlemevinin delikleri en parlak yıldızlara yöneltilmemişti? Palenque'deki roket kullanan tanrı kabartmasının anlamı neydi? 400 milyon yıllık hesapları olan Maya takvimi hangi amaçla hazırlanmıştı? Güneş ve Venüs yıllarını en küçük basamaklarına kadar hesaplamak için gereken bilgi nereden elde edilmişti? Bu akıl almaz astronomi bilgisini kimler aktarmıştı?

Bütün bu olaylar Maya zekâsının şans ürünleri miydi? Yoksa her gerçek, ya da birleştirilmiş bütün gerçekler, çok uzak bir geleceğe yöneltilmiş, devrim yaratacak bir mesaj mı gizliyorlardı?

Olayları bir araya toplayıp elekten geçirecek olursak, araştırmacıları, hiç olmazsa bir bölümünü çözmek için, geniş çapta uğraşılara sokacak sürüyle tutarsızlık ve saçmalık kalacaktır. Çünkü çağımız araştırmacıların, imkânsızlık denilen şeylerle karşılaştıklarında yılmamaları gerekir.

Anlatacak bir hikâyem daha var; Chichen Itza'daki Kutsal Kuyu'nun hikâyesi. Edward Herbert Thompson bu kuyunun çamurları içinden mücevherler ve sanat eserleri yanında, genç erkek ve genç kız iskeletleri de çıkartmıştı. Diego de Landa, eski kaynaklara dayanarak. Maya rahiplerinin kuraklık zamanlarında bu kuyu başında ciddî törenler düzenlediklerini ve yağmur tanrısına öfkesini yatıştırmak için erkek ve kız çocukları kuyuya atarak kurban ettiklerini ileri sürmüştü.

Thompson'un bulguları, de Landa'nın iddialarını ispatladı. Ancak bu korkunç hikâye kuyunun dibinden yeni soruların çıkmasına yol açtı. Kuyu nasıl meydana gelmişti? Neden kutsal olarak tanınmıştı? Tıpkı buna benzeyen birçok başka kuyu olduğu halde, neden özellikle bu seçilmişti?

Chiohen Itza kutsal kuyusunun tam bir benzeri, Maya gözlemevinin yetmiş metre kadar ötesinde, ormanın içinde saklı durmaktadır. Yılanların, zehirli kırkayakların ve korkunç böceklerin savunması altındaki deliğin boyutları «gerçek» kuyunun boyutlarıyla tamamen aynıdır; dikey duvarları ormanın türlü etkileriyle çürümüş,bozulmuş ve bataklaşmıştır. Kısacası iki kuyu arasında inanılmaz bir benzerlik vardır. İkisindeki suyun derinliği de aynıdır; rengi yeşilden, kahverengiye, kimi zaman da kan kırmızısına çalar. Kuşkusuz iki kuyu da aynı çağdan kalmadır; belki de oluşumlarını göktaşlarına borçludurlar. Ne var ki çağdaş bilginler yalnızca Chichen Itza'nın kutsal kuyusundan söz eder. büyük benzerlik gösteren ikinci kuyudan, ileri sürdükleri düşüncelere uymadığı için hiç söz etmezler. Ayrıca iki kuyunun da Castillo piramitinden uzaklıkları 815 metredir. Bu piramit, tanrı Kukulkan «Tüylü Yılan» için yapılmıştı ve dolayların en büyük piramitiydi.

Yılan, hemen hemen bütün Maya yapılarının simgesidir. Çevresi çok zengin bir bitki örtüsüyle kaplı olan Mayaların, çiçek kabartmaları yerine, adım başında yılan resimleri yapmış olması pek şaşırtıcıdır. Hele ilk çağlardan beri kötülüğü temsil eden ve yaratıldığından beri toz toprak içinde sürünen yılanın, tanrı sembolü olarak seçilmesi, hem de uçan bir tanrı sembolü biçiminde düşünülmesi daha da şaşırtıcıdır. Ama, Mayalar arasında durum böyledir.

Tanrı Kukulkan'ın (Kukumatz) daha sonraki tanrı Ouetzlcoatl ile bir ilgisi olabilir. Maya efsanesi bu Quetzlcoatl'i şöyle anlatıyor:

Ouetzlcoatl, doğan güneşin bilinmeyen ülkesinden gelmişti; beyaz bir elbisesi vardı ve sakallıydı, insanlara bilimleri, sanatları ve töreleri öğretmiş, çok bilge yasalar koymuştu. OnuN denetiminde mısır koçanları bir adam boyunda olur, pamuk renkli yetişirdi. Görevini tamamlayınca denize dönmüş, yolculuğu sırasında insanları eğitmeye devam etmiş ve deniz kıyısında kendisini sabah yıldızına götürecek gemiye binerek dünyadan ayrılmıştı.

Quetzlcoatl'in da dönmeye söz verdiğini belirtmek, bilmem gerekiyor mu?

Doğal olarak, bu yaşlı bilgenin ortaya çıkışıyla ilgili bir dolu açıklama vardır. Sakallı bir kişiye o dolaylarda pek az rastlandığından onun bir Mesih olduğu ileri sürülmüştür. Hatta bir görüş daha ileriye giderek, Ouetzlcoatl'ın çok eski bir İsa olduğunu savunmaktadır! Bu iddialara inanmıyorum. Eski dünyadan gelip Mayaların arasına giren bir kişinin, insan ve eşya taşımak için tekerleği bilmesi gerekirdi. Ouetzlcoatl gibi bir misyoner, kanun koyucu, doktor ve birçok uygulama alanında öğüt verici bir tanrının ilk yapacağı şeylerden biri zavallı Mayalara tekerlek ve araba kullanmasını öğretmek olurdu. Oysa Mayalar hiç bir zaman tekerlek kullanmamışlardı.

Tarihteki karışıklıklar zincirini, bulanık geçmişteki başka garipliklerin bir özetiyle tamamlayalım.

1900 yılında Yunan sünger avcıları, Antikitera'dan yüklenmiş mermer ve bronz heykellerle dolu batık bir gemi buldular. Gemideki bütün sanat eserleri kurtarıldı ve yapılan araştırmalar, geminin İsa döneminde battığını ortaya koydu.

Ele geçen eserler incelenince, bütün heykellerin toplamından daha değerli, şekilsiz bir parça bulundu. Bilginler parçayı inceleyince bunun, üstünde daireler, yazılar ve çarklar bulunan bir bronz plaka olduğunu gördüler ve çok geçmeden yazıların astronomiyle ilgili olduğunu anladılar. Ayrı parçalar temizlenince ortaya hareket edebilen göstergeleri, karmaşık ölçüleri ve üzerleri yazılı metal plakaları olan garip bir alet çıktı. Makinenin her parçası birleştirilince, yirmiden çok küçük çarkı, bir tür değiştirme donatımı ve büyük bir ana çarkı olduğu görüldü. Bir yüzünde, çevrilince bütün çarkları değişik hızlarda döndüren bir mil vardı. Göstergeler, üstleri uzun yazılarla dolu bronz kaplarla korunuyordu. Bilmem «Antrikitera makinesi», eski çağlarda birinci sınıf bir mekanik ustalığın varlığı hakkında en küçük bir kuşku bile bırakıyor mu? Üstelik makinenin çok karışık olması, türünün ilk örneği olmadığını göstermiyor mu? Amerikalı Profesör Solla Price, aracın ay, güneş ve belki öteki gezegenlerin hareketlerini belirtmeye yarayacak bir hesap makinesi olduğu görüşünde.

Makinenin yapılış tarihi olarak M.Ö. 82 yılını vermesi o kadar önemli değildir.

Bu küçük çaptaki planetaryumun ilk örneğini kimlerin yaptığını bulmak çok daha ilginç olacaktır!

Hohenstaufen İmparatoru II. Frederik, 1229' da Beşinci Haçlı Seferinden olağanüstü bir çadırla dönmüştü. Çadırın ortasında saat gibi çalışan bir motor vardı ve halk kubbe biçimi tavandan, takım yıldızları, hareket halinde izleyebiliyordu. Açıkçası, çadır doğudan gelme bir planetaryumdu. 1200'lerde, gerekli mekanik yetenekler bulunduğu için varlığını yadırgamıyoruz; ancak Yunan planetaryumu, İsa döneminde, dünyanın dönüşünü göz önünde tutan bir uzay kavramı olmadığı için biraz düşündürücü oluyor. Eski çağların bilgili Arap ve Çin astronomları bile bu kavramdan yoksundular; Galileo ise Yunan planetaryumunun yapılmasından 1500 yıl sonra doğmuştu. Atina'ya gidecek olursanız «Antikitera makinesini» mutlaka gidip görünüz; Ulusal Arkeoloji Müzesinde sergileniyor. II. Frederik'in çadır planetaryumu ise yalnızca yazılı belgelerden tanınıyor.

İşte geçmişten miras kalan garipliklerden birkaçı daha:

Denizden 3200 metre yükseklikteki Marcahuasi çöl platosundaki kayalarda,

10.000 yil önce Güney Amerika'da kesinlikle yaşamamış olan aslan ve deve gibi hayvanların kaba çizgilerle verilmiş resimleri bulunmuştu.

Türkistan'da, mühendisler bir tür camdan yapılma yarım daire biçiminde nesneler bulmuşlardı. Arkeologlar bunların kökeni ve özellikleri hakkında hiç bir açıklama yapamamışlardı.

Nevada çölündeki Ölüm vadisinde, büyük bir felâket sonucu yıkılmış olması gereken eski bir şehir yıkıntısı vardır. Bugün bile erimiş fcaya ve kumların izleri görülebilir. Bir yanardağ püskürmesinin doğuracağı ısı, kayaları eritmeye yeterli olamazdı, üstelik önce binalar kavrulurdu. Bugün ancak lazer ışınları bu yeterli ısıyı çıkarabilmektedir. İşin garip yanı, bu bölgede bir tek ot bile yetişmemektedir.

Lübnan'daki Hacer el Kıble (Güneyin Taşı) bir milyon kilo ağırlığındadır. Gerçi taş işlenmiştir, ama insan gücüyle hareket ettirilmiş olması imkânsızdır.

Avustralya, Peru ve Yukarı İtalya'da, erişilmesi çok güç olan kaya yüzlerinde, henüz açıklanamayan çok ustaca yapılmış işaretler vardır.

Ur'da bulunan altın plakalar, göklerden gelen ve insana benzeyen «tanrıların» plakaları rahiplere sunduğundan söz ederler.

Avustralya, Fransa, Hindistan, Lübnan, Güney Afrika ve Şili'de, içlerinde bol miktarda alüminyum ve berilyum bulunan garip kara «taşlar» vardır. En son incelemeler bu taşların çok uzak bir geçmişte ağır bir radyoaktif bombardıman ve yüksek ısıya hedef olduklarını göstermiştir.

Sümer çivi yazısı tabletleri, çevresinde gezegenleri olan yıldızları gösterirler. Rusya'da arkeologlar, iki yandan kalın kolonlarla desteklenen dik açılı bir çerçeve üzerine yan yana dizilmiş on toptan oluşan bir hava gemisi kabartmasına rastladılar. Toplar kolonlara yaslanıyordu. Başka Rus buluntuları arasında, elbisesi yakada bir başlıkla sımsıkı kapalı olan, insanımsı bir yaratığın küçük bronz heykeli vardı. Ayakkabılar ve eldivenler de aynı şekilde sımsıkı elbiseye tutturulmuştu.

British Museum'daki bir Babil tableti üzerinde geçmiş ve gelecek ay tutulmaları verilmektedir.

Çin vilâyetlerinden Yunnan'ın başkenti Kumming'de göğe doğru tırmanan silindir biçimi, roket benzeri makinelerin oyma resimleri bulunmuştu. Oymaların bulunduğu piramit, bir deprem sırasında Kumming gölünün tabanından ansızın ortaya çıkmıştı.

Bunları ve daha birçok bilmeceyi kim çözecek? İnsanlar eski geleneklerin yanlış, hatalarla dolu, anlamsız ve konu dışı olduklarını ileri sürerken, yalnızca davadan kaçıp kurtulmaya çalıştıklarını fark etmiyorlar. Aynı şekilde bütün çevirilerin yanlış olduğunu söyleyerek birtakım görüşleri çürüttükleri halde, işlerine gelince onlardan yararlanmakta bir sakınca görmüyorlar. Gözleri ve kulakları gerçeklere, hatta varsayımlara kapatmanın, korkakça bir davranış olduğuna inanıyorum. Çünkü yeni sonuçlar, insanları alışılagelmiş düşünme biçimlerinden uzaklaştırabilme gücündedir.

Dünya yüzünde her gün, hatta her saat başı değişiklikler olmaktadır. Bugünkü modern ulaşım ve haberleşme araçları yeni buluşları bir anda dünyaya yaymaktadırlar. Bu arada bilginlere düşen görev, geçmişin kayıtlarını, çağdaş araştırmalarda kullandıkları yaratıcı coşkuyla incelemek olmalıdır. Geçmişin keşfi serüveni, ilk aşamasını tamamlamıştır. Şimdi de insanlık tarihinin ikinci hayranlık uyandıran serüveni, insanoğlunun uzaya açılmasıyla başlamaktadır.

ONUNCU BÖLÜM

DÜNYANIN UZAY DENEMELERİ

UZAY YOLCULUĞUNUN herhangi bir anlamı olup olmadığı konusundaki tartışma henüz susturulmamıştır. Dünyada çözüme bağlanmamış bir sürü sorun dururken, insanoğlunun evrene burnunu sokmaması gerektiğini ileri süren basit bir iddia, uzay araştırmalarının, kısmen ya da bütünüyle anlamsız olduğunu ispatladığı kanısındadır.

Halkın hoşuna gitmeyecek bilimsel tartışmalara girmek istemediğim için, uzay araştırmalarının mutlak gerekliliğini gösterecek birkaç kesin ve geçerli nedene değineceğim.

Merak ve bilgiye susamışlık, çok eski çağlardan beri insanı araştırmaya yönelten itici bir güç olmuştur. Bir şeyin NİÇİN ve NASIL olduğu soruları, gelişme, ilerleme için birer mahmuz görevi yapmışlardır. Günümüz yaşama koşullarını, onların yarattıkları sürekli hareket ortamına borçluyuz. Konforlu ulaşım araçları, büyükbabalarımızın katlanmak zorunda olduğu ulaşım güçlüklerini ortadan kaldırmıştır; el gücünün doğurduğu zorluklar, makineler tarafından gözle görülür ölçüde azaltılmıştır; yeni enerji kaynakları, kimyasal karışımlar, soğutucular ve türlü ev araçları, eskiden insan elinin yapmak zorunda olduğu işleri üstlerine almışlardır. Bilimin yarattığı şeyler insanlığın laneti değil, mutluluğu olmuştur. Hatta, yarattığı en korkunç şey olan atom bombası bile, bir gün insanlık yararına kullanılacaktır.

Bugün bilim, hedeflerine koşar adımlarla yaklaşmaktadır. İlk fotoğrafın temiz bir resim olarak gelişmesi için 112 yıl gerekmişti. Telefonun kullanılma alanına konması 56 yılda gerçekleşmiş, iyi bir alıcı radyo 35 yıllık bilimsel araştırma sonucu yapılmıştı. Ancak radarın kusursuz hale gelmesine 15 yıl yetmişti. Çağ açan buluş ve gelişmeler, gitgide daha kıs?, bir süre içinde ortaya çıkıyorlardı. 12 yıllık araştırma siyah beyaz televizyonu gerçekleştirmiş, ilk atom bombasının yapılması topu topu altı yıl almıştı. Bunlar 50 yıllık teknik ilerlemeden seçilmiş yüce, biraz da ürkütücü örneklerdir. Gelişmeler hedeflerine her geçen gün daha da hızlı

varmaya başlayacaklardır. Önümüzdeki yüzyıl, insanlığın sonsuz düşlerinin büyük çoğunluğunun gerçekleştiği bir yüzyıl olacaktır.

İnsan ruhu karşı çıkmalar ve uyarmalar arasında kendine bir yol açmasını bilmişti. Karşısına dikilen duvardaki, havanın kuşlara, suların da balıklara özgü olduğunu söyleyen yazılara aldırmadan, kendisi için uygun görülmeyen alanları fethetmeyi başarmıştı. Bugün insan, doğa yasaları denilen şeylere karşı çıkarak uçabilmekte, nükleer güçlü denizaltılarla aylarca suyun altında kalabilmektedir. Zekâsını kullanarak, yaratıcısının kendine uygun görmediği kanat ve yüzgeçleri yapmayı başarmıştır.

Charles Lindberg destansı uçuşuna başlarken hedefi Paris'ti; ancak kafasını Paris'e ulaşmaktan çok, insanın tek başına ve zarar görmeden Atlantiği geçebileceğini göstermek için kurcalıyordu. Uzay yolculuğunun da ilk hedefi aydır. Ancak bu yeni bilimsel ve teknik tasarının da gerçek amacı, insanoğlunun uzayda söz sahibi olabileceğini göstermektir.

Öyleyse, neden uzay yolculuğu mu?

Dünyamız birkaç yüzyıl sonra korkunç bir nüfusa sahip olacaktır. İstatistikler 2050 yılında dünya nüfusunun 8.7 milyar olacağını göstermektedir. 200 yıl kadar sonra da bu sayı 50 milyara yükselecek, böylece kilometre kareye düşen insan sayısı 335 olacaktır. Düşünmek bile güç! Denizden yiyecek elde edileceğini ve deniz tabanına şehirler kurulacağını ileri süren sakinleştirici teoriler, nüfus patlaması karşısında iyimser savunucularının düşündüğünden çok önce, yetersiz çareler durumuna düşeceklerdir. 1966 yılının ilk altı ayı içinde, Endonezya'nın Lombok adasında salyangoz ve ot yiyerek sağ kalmaya çalışan 10.000'den çok insan açlıktan ölmüştü. Birleşmiş Milletler eski genel sekreteri U Thant, Hindistan'da açlıktan ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olan 20 milyon çocuk bulunduğunu açıklamıştı. Bu sayı, Zürihli Profesör Mohler'in açlığın dünyayı egemenliği altına alacağı iddialarını, desteklemektedir.

Dünya yiyecek üretiminin, bütün teknik yardımlara ve kimyasal gübrelemeye rağmen, nüfus artışıyla atbaşı gidemediği açıklanmıştır. Sağ olsun, kimya doğum kontrol haplarını insanlık emrine vermiştir. Ama az gelişmiş ülkelerdeki kadınlar hapları kullanmayı reddederlerse kimya ne yapsın? Oysa yiyecek üretiminin, nüfus artışıyla aynı düzeye gelebilmesi

için doğum oranının on yıl içinde yarı yarıya azaltılması gerekmektedir. Bu akılcı çözüm yolunun gerçekleşebileceğine ne yazık ki inanamıyorum. Çünkü ahlâk dürtülerinin ve dinsel yasaların yarattığı önyargının «ses duvarı», nüfus artışına uygun bir hızla asılamayacaktır. Her yıl milyonlarca insanı ölüme göndermek mi, yoksa onları hiç doğurmamak mı daha insanca, hatta tanrısaldır?

Aslında doğum kontrolü verdiği savaşı kazansa; tarım yapılabilir alanlar genişletilse; henüz bilinmeyen yollarla üretim iki katına çıkarılsa; balıkçılık daha fazla yiyecek sağlasa; okyanus yataklarmdaki algalardan yararlanılsa ve daha bir dolu şey yapılsa bile, bütün çabalar korkunç sonu geciktirmekten, yüz yıl ileriye atmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

İnsanın bir gün Merih'e yerleşeceğine ve tıpkı Mısır'a taşınacak Eskimolar'ın sıcak iklime uyum göstermesi gibi, Merih'teki koşullara uyacağına inanıyorum. Dev uzay gemileriyle gidilecek gezegenler torunlarımız tarafından tıpkı yakın çağlarda Amerika ve Avustralya'da olduğu gibi, kolonize edilerek oturulur hale getirileceklerdir. Bunun için uzay araştırmalarına ağırlık vermeliyiz.

Torunlarımıza yaşama şansı tanımak zorundayız. Bu görevini yerine getirmeyen her kuşak, insanlığı gelecekte açlıktan ölümle karşı karşıya bırakmaktadır.

Bu yalnız bilim adamını ilgilendiren soyut bir sorun değildir. Kendini gelecek için sorumlu tutmayanlara, uzay araştırmalarının insanlığı üçüncü dünya savaşından koruduğunu belirtmek isterim. Toptan yok olma tehdidi, büyük güçleri, büyük bir savaşın eşiğinden döndürmemiş midir? Bugün bütün A.B.D.'ni çöl haline getirmek için hiç bir Rus askerinin Amerika'ya ayak basmasına gerek olmadığı gibi, hiç bir Amerikan askerinin de Rus topraklarında ölmesine gerek yoktur; çünkü tek bir atom bombası, radyoaktif etkileri koskocaman ülkeleri yaşanmaz duruma sokmaya yetmektedir. Saçma görünebilir ama ilk kıtalararası füzeler, barışı bir yere kadar garanti altına almışlardır.

Uzay araştırmalarına harcanan milyarların, ülkelerin gelişmesine harcanmasının daha doğru olacağı görüşü ikide birde öne sürülmektedir. Bu görüş hatalıdır; çünkü endüstriyel uluslar az gelişmiş ülkelere yalnız politik

amaçlarla değil, kendi endüstrilerine yeni pazarlar açmak için de yardım yapmaktadırlar. Bu bakımdan az gelişmiş ülkelere yapılacak daha geniş yardımlar daha uzun süreli görüş açısından söz konusu olamazlar.

1966 yılında Hindistan'da, her biri yılda 5 kilo yiyecek tüketen 1,6 milyar fare yaşıyordu. Devlet, sofu Hintliler fareleri koruduğu için bu felâketi önleyecek hiç bir harekette bulunamıyordu. Yine Hindistan'da ne süt veren, ne koşum hayvanı olarak kullanılabilen, ne de kesilip yenebilen 80 milyon inek yaşamaktadır. Kalkınmanın birtakım dinsel tabularla engellendiği böyle geri kalmış ülkelerde, gelecekteki hayatı tehlikeye sokan örf, âdet ve inanışları* silmek için birçok kuşağın gelip geçmesi gerekecektir

Burada da uzay çağının gazete, radyo ve televizyon gibi haberleşme araçlarına insanları aydınlatma ve ilerletme görevi düşmektedir. Dünya küçülmüştür. Herkes birbiri hakkında daha çok şey bilmekte ve öğrenmektedir. Ulusa1 sınırlamaların geçmişte kalan bir kavram olduklarını anlamak için uzay yolculuklarına ihtiyaç vardır. Bunların sonucu olarak meydana gelen teknolojik ilerlemeler ise, insanların ve kıtaların, evrenin boyutları karşısındaki önemsizliğinin, uzay araştırmalarında halkların birleşmesi için yerinde bir dürtü ve teşvik olduğu anlayışını yaymakla yükümlüdürler. Her çağda insanlığı canlandıracak ve bilinen sorunları aşarak erişilmez görünen gerçeklere varmasını sağlayacak bir parolaya gerek duyulmuştur.

Uzay araştırmalarının endüstri çağında yerini sağlamlaştıracak bir başka etken de, bu araştırmaların yarattığı endüstri kollarının çeşitli nedenlerle işlerini kaybetmiş yüz binlerce insanın hayatlarını kazanabilecekleri yeni bir iş alanı açmış olmasıdır. «Uzay endüstrisi», otomobil ve çelik endüstrilerini çoktan geride bırakmıştır. 4000'den fazla yeni buluş, varlığını uzay araştırmalarına borçludur. Bunların hepsi de yüksek bir hedef için yapılan araştırmaların yan ürünleridir ve kimse kökenlerini düşünmediği halde, günlük hayata girmişlerdir. Elektronik hesap makineleri, mini alıcılar, mini vericiler, radyo ve televizyon transistorları yemeğin yağ olmadığı zaman bile yapışmadığı tavalar hep uzay araştırmaları sonucunda ortaya çıkmıştır. Uçaklardaki güvenlik araçları, tamamen otomatik yer kontrol sistemleri, otomatik pilotlar ve çok gelişmiş elektronik beyinler de

bilmeden, kişilerin özel hayatlarını etkileyen bir gelişme tasarısının ürünleridir. Bunların dışında, halkın hiç bilmediği, mutlak boşluk içinde çalışan kaynak ve yağlama sistemleri, foto-elektrik hücreler ve sonsuz uzaklıkları fetheden ufak enerji kaynakları da uzay araştırmalarının getirdiği buluşlardandır.

Uzay araştırmalarına akan vergi selleri, vergi ödeyenlere inceleme sonuçlarını taşıyan bir ırmak halinde geri dönmektedirler. Herhangi bir biçimde uzay araştırmalarına katılmayan uluslar bu teknik devrim karşısında ezileceklerdir. Telstar, Echo, Relay, Trios, Mariner, Ranger ve Syncom gibi ad ve kavramlar, karşı durulmaz araştırmalara giden yoldaki işaretlerdir.

Dünyanın enerji kaynakları kısıtlı olduğu için, yakın bir gelecekte uzay yolculuğu çok büyük bir önem kazanacaktır. Çünkü insan, şehirlerini aydınlatmak, evlerini ısıtmak ve araçlarını çalıştırmak için Merih ya da başka gezegenlerden bölünebilir madde elde etmek zorunda kalacaktır. Atom gücü istasyonları, daha bugünden en ucuz enerjiyi ürettiklerine göre, endüstriyel kütle üretimi yakın bir gelecekte bu istasyonlara bağımlı olacaktır. Dünya bu istasyonlara gerekli bölünebilir maddeleri sağlayamadığı gün de, başka gezegenlere baş vurmaktan başka çare kalmayacaktır. Araştırmaların taze sonuçları bizleri her gün sıkıştırmaktadır. Gerekli bilgilerin yavaş yavaş babadan oğula geçirilmesi, çoktan tarihe karışmıştır. Yalnızca bir düğmeye basarak çalıştırılan radyoyu onaran teknisyen, genellikle plastik bir tabaka üzerine yerleştirilen karmaşık devreler ve transistor teknolojisi hakkında her şeyi bilmek zorundadır. Kısa bir süre sonra bu bilgisine, mikroelektroniğin ufacık parçaları konusunu da katmak durumunda kalacaktır. Gündelikçi işçiler bile çıraklarına öğrettikleri bilgilere yenilerini katmaktadırlar. Büyükbabalarımız zamanında belirli bir dalda usta olan kişiye, elde ettiği bilgiler bir ömür boyu yeterdi. Ancak bugünün ve yarının ustaları eski bilgilerine hiç durmadan yenilerini eklemek zorundadırlar. Dün geçerli olan şey, yarın geçersiz olacaktır.

Milyonlarca yıl sonra da olsa, güneş bir gün ölüp gidecektir. Ancak bir devlet adamı, kafası kızıp da atomik yok etme aracını harekete geçirecek olursa, beklenen felâket çok önceden dünya üzerine çökecektir. Ayrıca bilinmeyen ve önceden kestirilemeyen bir uzay olayı da dünyanın sonunu

getirebilir. İnsan bu düşünceye hiç bir zaman inanmak istememiştir; birçok dinde, ruhun ölümden sonra yaşayacağı umudunun gerçek nedeni bu olabilir.

Açıkçası uzay araştırmaları insanın özgür iradesinin ürünü değil, bir iç zorlama sonucu, geleceğinin umudunu uzayda arama isteğidir. Nasıl geçmişte uzaylıların dünyamızı ziyaret ettiklerine inanıyorsam, bugün de uzayda birçok akıllı yaratığın yaşadığına inanıyorum. Hatta bunların bir bölümünün, bizden daha eski ve gelişmiş olduğunu sanıyorum. Ancak bunların kendi çaplarında uzay araştırmaları yaptığını ileri sürdüğüm anda, kurgu bilim dünyasına girmiş olurum; bu da benim için kafamı arı kovanına sokmaktan farksızdır!

En azından yirmi yıldır dünyanın birçok bölgesinde «uçan daireler» görülmektedir. Bu konudaki edebiyat onlara U.F.O. adını takmıştır. ' (İngilizcede Unidentified Flying Objects «kimliği bilinmeyen uçan nesneler» sözlerinin kısaltılmışı) Ancak U.F.O'ların heyecanlı hikâyesine değinmeden, uzay araştırmalarının yararlılığı konusunda birkaç örnek daha vermek isterim.

Uzay yolculukları için araştırma yapmanın kazançsız bir iş olduğu, ne kadar zengin olursa olsun, hiç bir ülkenin bu araştırmaya gerekecek parayı sağlayamayacağı söylenir. Doğrudur, tek başına araştırma hiç bir zaman kazançlı olmamıştır; kazanç getiren, araştırmanın ürünleridir. Aslında uzay yolculuğu araştırmalarından bu günkü aşamasında kazanç ya da kendi kendini ödeme beklemek yanlış olur. Üstelik uzay araştırmalarının 4000 yan ürününün yatırımlara ne ölçüde karşılık verdiğini gösterecek herhangi bir terazileme yapılmış değildir. Bence, başka araştırma dallarında çok az görülen bir karşılık verdiği kuşkusuzdur. Gerçek hedefine varınca da yalnız kazanç getirmekle kalmayacak, aynı zamanda insanlığı korkunç sondan kurtaracaktır. Bu arada, bütün COMSAT uydu dizisinin, şimdiden ticarî nitelik kazandığını belirtmek isterim.

1967 kasımında Der Stern şöyle diyordu:

«Tıpta kullanılan hayat kurtarıcı makinelerin büyük çoğunluğu Amerika'dan gelmektedir. Bunlar atom araştırmaları, uzay yolculukları ve askerî teknoloji sonuçlarının, sistemli bir değerlendirmesiyle ortaya çıkan

ürünlerdir. Hemen hepsi, endüstri devleriyle, tıbbı her gün yeni zaferlere sürükleyen Amerikan hastaneleri arasındaki soylu işbirliğinden doğmuştur.

Şöyle ki, Starfighter'lart yapan Lockheed Company, tanınmış Mayo Clinic'le işbirliğine girerek, elektronik beyinleri temel alan yeni bir hastabakıcılık tekniğini geliştirme yolundadır. North Amerikan Aviation yetkilileri, tıp alanın dan gelen önerileri göz önüne alarak, ciğerin den rahatsız olanlara kolaylıkla soluk aldırabilecek bir «Amfizem kuşağı» üzerinde çalışmaktadırlar. NASA'nın önerisiyle, uzay gemilerinde mikro-göktaşlarının etkisini ölçmek için kullanılan bir makine, belirli sinir hastalıklarında çok küçük kas kasılmalarını gösteren bir alete dönüştürülmüştür.

Amerikan elektronik beyin teknolojisinin bir başka hayat kurtaran yan ürünü de «kalp makinesidir» Bugün 2000'den fazla Alman göğüslerinde bu aletle yaşamaktadırlar.

Bu alet, pille çalışan bir mini jeneratörden oluşmakta ve deri altına yerleştirilmektedir. Doktorlar bundan çıkan bir kabloyu, vena cavadan geçirmekte ve sağ kulakçıkla birleştirmektedirler. Böylece sürekli gelen akımla kalp ritmik hareketlerle çarpmaktadır. Hayat makinesinin pilleri üç yıl sonunda tükenince basit bir işlemle yenilenebilmektedir.

Amerikan firması General Electric, tıp teknolojisinin bu küçük mucizesini geçen yıl çıkarttığı çift hızlı bir modelle daha da geliştirmiştir. Makineyi taşıyan kişi tenis oynamak ya da trene yetişmek için koşmak istediğinde küçük bir mıknatısı, makinenin yerleştirildiği nokta üzerinde bir an dolaştırmakta, böylece kalbi daha hızlı çalışmaktadır.»

Der Stern'in raporundaki uzay araştırmalarının yan ürünlerini görenler artık bu araştırmaların yararsız olduğunu ileri sürebilirler mi?

Die Zeit'ın 47 numaralı kasım 1967 sayısında, «Ay Roketlerinden Uyarma» başlığı altında şunlar söyleniyordu:

«Aya yumuşak iniş yapacak araçlar için geliştirilen donatımlar, araba fabrikatörleri tarafından büyük ilgiyle karşılanmıştır. Her ne kadar yolcuları bütün çarpışmalardan koruyacak türden değillerse de, kazalarda ölüm ve yaralanma oranını büyük ölçüde azaltmaktadırlar. Uçak yapımında gitgide daha çok kullanılan «bal peteği» yastıkları, ufak bir ağırlıkla, büyük gerilim

gücü yaratmaktadırlar. Bunlar otomobil endüstrisinde de denenmektedirler: Gaz türbiniyle çalışan Rover deneme arabasının tabanı «bal petekleri »nden yapılmıştır.

Araştırmanın bugünkü durumunu ve hızlı gelişimini bilen bir kimse, «Bir yıldızdan ötekine gitmek hiç bir zaman mümkün olamayacaktır» biçimindeki sözleri hoşgörüyle karşılayamaz. Günümüzün genç kuşağı, «bu imkânsızlığın» gerçekleştiğini görecektir. Rusların, 1967' de insansız iki uzay aracını stratosferde birleştirerek ispatladıkları gibi, çok güçlü motorları olan dev uzay gemileri yapılacaktır. Uzay araştırmalarının bir kesimi daha şimdiden, uzay gemilerinin önüne yerleştirilerek ufak gök cisimlerini etkisiz kılacak elektrik kemeri gibi bir koruyucu perde üzerinde çalışmaktadır. Bir grup seçkin fizikçi ise, tachyon adıyla bilinen şeyleri bulup çıkarma çabasındadırlar .Bu teorik parçacıklar, ışıktan hızlı uçabilmektedirler ve en düşük hız sınırları ışık hızıdır. Bilim adamları tachyonların var olduğunu bilmektedirler; geriye yalnız varlıklarının fiziksel delilini bulmak kalıyor. Bu türden deliller neutrinolar ve anti-maddeler için bulunmuştur bile! Uzay yolculuğuna karşı olanlara soralım: Binlerce insan, belki de çağımızın en akıllı adamlarının değerli zamanlarını ve güçlerini basit Ütopya ya da hedef için harcadıklarına inanıyorlar mı?

Şimdi de ciddîye alınmama tehlikesine aldırmadan UFO'lardan söz edeyim. UFO'lar Amerika'da, Filipinler'de Batı Almanya'da ve Meksika'da görülmüşlerdi. UFO gördüğünü ileri sürenlerin %98'inin meteoroloji balonu, şimşek, garip bulut oluşumları, yeni tür uçaklar, hatta şafakta görülen garip ışık ve gölge oyunları gördüklerini kabul edelim. Kuşkusuz bunların bir bölümü de toplu heyecanın kurbanlarıydı. Ortada olmayan bir şeyi gördüklerini ileri sürüyorlardı. Bu arada kendinden söz ettirmeye meraklı olanlar da boş durmayarak, basında türlü türlü haberler çıkarttırıyorlardı. Bütün bu kafadan çatlakları, yalancıları, isterikleri, ün düşkünlerini dikkate almazsak, geriye, içlerinde görevleri gereği gök olaylarına alışık kişiler bulunan geniş bir gözlemciler grubu kalıyor. Basit bir ev kadını, bir çiftçinin düştüğü yanılmaya düşebilir ama, tecrübeli bir uçak pilotu UFO görürse, işin içinde bir iş olduğu ortaya çıkar. Çünkü bir uçak pilotu seraplara, şimşeklere, meteoroloji balonlarına v.b. alışıktır. Bütün duyularının tepkileri, özellikle kusursuî gözleri, her an denetlenir; uçuştan birkaç saat öncesinden, uçuş sonuna kadar alkol almasına izin

verilmez. Üstelik bir pilot hiç bir zaman saçma sapan şeyler söylemeye yanaşmaz, çünkü çok iyi ücret aldığı işini çok kolaylıkla kaybedebilir. Bu durumda birçok pilot (hava kuvvetlerinde görevliler dahil) aynı hikâyeyi anlatırsa, dinleme zorunluluğu doğar.

Ben, UFO'ların ne olduklarını bilmiyorum. Bunların bilinmeyen akıllı yaratıklara ait uçan nesneler olduklarını da söylemiyorum. Ancak bu görüşe karşı çıkılabileceğini sanmıyorum. Dünyanın dört bir yanına yaptığım geziler sırasında, ne yazık ki hiç bir UFO'ya rastlamadım. Bununla birlikte, belgeleri olan, doğrulanmış olayları aktarabilirim:

5 şubat 1965 günü Amerika Savunma Bakanlığı, iki radar görevlisinin raporunu incelemek üzere bir Özel UFO Bölümü kurulduğunu açıkladı. 29 ocak 1965 günü bu iki görevli, Maryland Askerî Havaalanının radarında kimliği bilinmeyen iki uçan nesne görmüşlerdi. Bu nesneler havaalanına saatta 4350 mil gibi korkunç bir hızla güney yönünden yaklaşmışlar, alanın 30 mil yukarısında keskin bir dönüş yaparak radar menzilinden çıkmış ve kaybolmuşlardı.

3 mayıs 1964'te içlerinde üç de meteoroloji uzmanı bulunan birçok Canberralı (Avustralya) sabahın erken bir saatında, gökyüzünü kuzeydoğu yönünde aşan büyük ve parlak bir uçan nesne gözlemişlerdi. Görgü tanıkları daha sonra, NASA yetkililerine «şey»in nasıl taklalar attığını ve küçük bir nesnenin nasıl ona yaklaştığını anlatmışlardı. Küçük nesne parlak kırmızı bir ışık çıkararak gözden kaybolmuş, büyük «şey» ise kuzeydoğu yönünde uzaklaşmıştı. Meteoroloji uzmanlarından biri, «Bugüne kadar bu UFO hikayeleriyle hep alay etmiştim. Ne söyleyeceğim şimdi?» demişti.

23 kasım 1953'te Michigan'daki Kinross Hava Üssü'nün radarında kimliği belirlenemeyen bir uçan nesne görülmüş; ve o sırada F-86 uçağıyla talim uçuşu yapan Uçuş Teğmeni R. Wilson'a nesneyi izleme izni verilmişti. Radar merkezindeki bütün görevliler Wilson'un kimliği belirlenemeyen nesneyi 160 mil kadar kovalamasını gözlemişlerdi. Birden iki uçan gövde, ekranda içice gelmiş ve Teğmen Wilson'a yapılan bütün radyo çağrıları karşılıksız kalmıştı. Olayı izleyen günlerde, olayın geçtiği her yer arama birliklerince karış karış taranmış, Superior gölünde yağ izleri bulmak umuduyla aralıksız araştırmalar yapılmıştı. Ancak hiç bir şey

bulunamamıştı. Uçuş Teğmeni R. Wilson ve uçağından kesinlikle hiç bir iz yoktu!

13 eylül 1965 gecesi saat bir dolaylarında Polis Çavuşu Eugene Bertrand, Exeter (New Hampshire, A.B.D.) yakınlarındaki bir geçitte, arabasının direksiyonu başında çıldırmış gibi oturan bir kadına rastladı. Kadın daha ileriye gitmeyeceğini, çünkü kırmızı ışıklar saçan dev gibi bir şeyin kendisini 101 numaralı yola kadar kovaladığını, sonra da ormana dalıp kaybolduğunu söylüyordu.

Orta yaşlı polis memuru, kadının biraz deli olduğunu düşündü ve üstünde durmadı. Az sonra arabasının telsizinden derhal merkeze gelmesi bildirildi. Merkezde meslektaşı Gene Tolland. genç bir adamın parlak kırmızı ışıklar saçan bir nesneden kaçtığını söylediğini anlattı.

İki arkadaş, birkaç polis memuru daha alarak arabayla devriye gezisine çıktılar. Bu aptalca hikâyenin mantıklı bir açıklamasını buluruz umuduyla iki saat kadar çevreyi araştırdılar; herhangi bir olağanüstülüğe rastlamayınca dönmeye karar verdiler. Altı atın durduğu bir çayırlıktan geçerlerken, birden atlar çıldırmışçasına kaçmaya başladılar. Hemen ardından ortalığı kıpkırmızı bir ışık kapladı. Genç bir polis memuru kendini tutamayarak; «Orada! Oraya bakın!» diye bağırdı. Gerçekten de ateş saçan kırmızı bir nesne, ağır ağır ve gürültü çıkarmadan arabanın üstüne doğru geliyordu. Hem de ağaçların üstünden, yani uçarak! Bertrand hemen telsize sarılarak merkezi aradı ve Tolland'a nesneyi kendi gözleriyle gördüğünü söyledi. O arada yol kenarındaki çiftlik ve komşu tepeler de kıpkırmızı bir ışıkla kaplanmıştı. Yanlarında ikinci bir polis arabası durdu. İçinden çıkan memur;

«Allah kahretsin!» diye bağırdı, «Tolland'a bağırmanı işittim telsizde. Delirdiğinizi sandım, fakat şuna bak!»

Esrarengiz olayın soruşturması sırasında elli sekiz kişinin ifadesi alındı. Aralarında meteoroloji uzmanları ve Kıyı Koruma görevlileri, başka bir deyişle bir meteoroloji balonunu helikopterden ya da bir uyduyu bir uçağın ışıklarından ayırabilecek güvenilir gözlemciler de vardı. Ortaya çıkan raporda birtakım beyanlar vardı, ama kimliği belirlenemeyen uçan nesne hakkında hiç bir açıklama yoktu.

5 mayıs 1967'de Marliens (Cote d'Or) Belediye Başkanı Ban Malliotte, yoldan 650 metre içerdeki bir yonca tarlasında, garip bir deliğe rastladı. Delik beş metre çapında, 30 santim derinliğinde bir daireydi. Dairenin her yanından 10 santim derinliğinde ince yollar çıkıyordu. Yolların bittiği yerlerde ise 35 santim derinliğinde delikler göze çarpıyordu. Toprağa ağ.r bir metal parmaklık bastırılmış gibiydi. Bunlardan da şaşırtıcı olarak, gerek deliklerde, gerekse yollarda morumsu beyaz bir toz vardı. Marliens dolaylarındaki bu tarlayı kendi gözlerimle gördüm. O izleri hayaletler bırakmış olamazdı!

Bu olaydan ne gibi sonuçlar çıkarmalıyız? Birçok insanın -bazen büyük gizli toplumların-apaçık gördükleri olaylar karşısında, gerçekçiliğe sığmayan tutumlara girmeleri üzücüdür. Bu insanların birtakım önyargıları yüzünden, ciddî bilginler, gülünç olma korkusuyla gerçekleri incelemekten kaçınmaktadırlar.

6 kasım 1967 günü Alman Televizyonu 2. programında yer alan «Uzaydan saldırılar mı?» konulu konuşmada, bir Lufthansa uçağının kaptan pilotu, kendisinin ve dört arkadaşının görgü tanığı oldukları bir olayı anlattı. 15 şubat 1967 günü, San Francisco'ya inişten on, on beş dakika önce, uçaklarının çok yakınında 10 metre çapında, çok parlak ışıklar saçan bir nesne görülmüş ve bir süre birlikte uçmuşlardı. Gözlemlerini Colorado Üniversitesine göndermişler, ancak üniversite yetkilileri başkaca bir açıklama bulamadıklarından, pilotların gördüğü uçan nesnenin, atılan bir uydudan kopan bir parça olduğunu açıklamışlardı. Kaptan pilot, bir milyon millik uçuş tecrübesinden sonra ne kendisinin, ne de meslektaşlarının, düşmekte olan metal'in çeyrek saat havada asılı kalabileceğine, öylesine büyük boyutlarda olabileceğine ve uçağın hızına uyarak uçabileceğine inanamadıklarını belirtti. Üstelik yanlarında uçmuş olan UFO yer den de üç çeyrek saat gözlenebilmişti. Kaptan pilot hiç de hayalperest bir adam izlenimi vermiyordu...

21 ve 23 kasım 1967 tarihli Die Suddeutsche Zeitung'lardan iki haber:

«Belgrat (Özel muhabirimizden)

Son birkaç gün içinde güneydoğu Avrupa'nın değişik bölgelerinde, kimliği bilinmeyen uçan nesneler (UFO'lar) görülmüştür. Hafta sonunda Agramlı bir amatör astronom bu parlak gök nesnelerinden üçünün resmini çekmeyi başarmıştır. Ancak uzmanlar, Yugoslav gazetelerinin baş sayfalarını kaplayan bu fotoğraflar hakkındaki görüşlerini açıklayadursunlar, Montenegro'nun dağlık bölgelerinden yeni UFO'ların görüldüğü bildirilmiştir. O dolaylarda çıkan orman yangınlarına UFO'ların yol açtığı ileri sürülmektedir. Özellikle İvangrad köyü sakinleri, son birkaç gündür her akşam ışıklar saçan çok garip uçan nesneler görüldüğünü söylemektedirler. Yetkililer o dolaylarda gerçekten birkaç orman yangınının baş gösterdiğini, ancak bunlardan hiç birine neyin yol açtığının anlaşılmadığını açıklamışlardır.» «Sofya (UPI)

Bulgaristan'ın başkenti Sofya üzerinde bir UFO görülmüştür. Bulgar Haber Ajansı BTA'nın bildirdiğine göre, UFO çıplak gözle de görülmüştür. BTA, uçan gövdenin önce güneş yuvarlağından büyük olduğunu, sonra trapez biçimi aldığını belirtmektedir. Sofya'da teleskoplarla da gözlenen nesnenin güçlü ışınlar yaydığı bildirilmektedir. Bulgar Hidroloji ve Meteoroloji Enstitüsü, uçan gövdenin kendi gücü ile hareket ettiğini ve yerden 29 kilometre yukarıda uçtuğunu açıklamıştır.»

1967 sonbaharında yapılan 7. Uluslararası UFO Araştırmacıları Dünya Kongresinde, «Uzay yolculuğunun babası» olarak bilinen Wernher von Braun'ın öğretmeni, Profesör Hermann Oberth, UFO'ların hâlâ bilim dışı bir sorun olduklarını, ancak bunların «bilinmeyen dünyaların uzay gemileri» olabileceklerini söyledi: «Kuşkusuz bu gemileri kullanan ve yapanlar bizden kültürel açıdan çok ileri kimselerdir. Olayları yeterince değerlendirecek olursak onlardan çok şey öğrenebiliriz.»

Dünya'daki roket gelişmelerinde büyük katkısı olan Oberth, güneş sisteminde bile, bizim anladığımız biçimde hayat için, gerekli koşulların var olduğu gezegenler bulunabileceğini söylemektedir. Kendisi de bilim araştırmacısı olan Oberth, ciddî bilim adamlarının da, başlangıçta hayalî gibi görünen sorunlarla uğraşmalarını istemektedir. «Bilginler doymuş kaz gibidirler; yeni düşünceleri hemen budalaca diye niteleyerek kafalarına sokmazlar.»

17 aralık 1967'de 'İkinci Düşünceler' başlığı altında Die Zeit şöyle diyordu: «Ruslar yıllardır batıdaki uçan daire heyecanıyla alay edip durmuşlardı. Bu yakınlarda Pravda'da böyle garip gök araçlarının var olamayacağını belirten resmî bir yalanlama çıkmıştı. Şimdiyse Hava Kuvvetleri Generallerinden Anatolyi Stolyakov, bütün UFO raporlarını inceleyecek bir komiteye başkan atanmıştır. Bu durumla ilgili olarak Times gazetesi şunları yazmaktadır: 'UFO'lar ister toplu hayallerin ürünü olsun, ister Venüslü ziyaretçiler oldukları ileri sürülsün, isterse tanrısal bir uyarma olarak kabul edilsinler; haklarında mutlaka bir açıklama olmalıdır; yoksa Ruslar hiç bir zaman bir Soruşturma Komisyonu kurmazlardı.'»

30 haziran 1908 sabahı saat 7.17'de Sibirya'da görülen olay, 'uzaydan gelen nesneler' konusunda en ilginç olanıdır. Trans-Siberian Demiryolu'nun yolcuları güneyden kuzeye doğru kayan bir ateş topu görmüşlerdi. Bu parlak kütlenin stepte kaybolmasından az sonra gök-gürültüsünü andıran korkunç bir ses treni sarsmış, ardından kesintisiz patlamalar duyulmaya başlamıştı. Dünya üzerindeki bütün sismograf istasyonları hatırı sayılır bir yer sarsıntısı kaydetmişler, olayın merkezinden 885 kilometre uzaktaki Irkutsk'taki sismografın iğnesi bir saat boyunca durmadan titremişti. Gürültü ise yarıçapı 1000 kilometreyi aşkın bir alanda duyulmuştu. Sürülerle ren geyiği ölmüş, göçebeler çadırlarıyla birlikte göğe uçmuşlardı.

Görgü tanıklarının ifadelerinin toplanmasına ancak 1921'de o da Profesör Kulik'in ön ayak olmasıyla başlandı. Kulik ayrıca Taiga'nın bu seyrek nüfuslu bölgesine yapılacak bir araştırma gezisi için de para toplamayı başardı.

1927'de Tunguska'ya varan bilim adamları dev bir göktaşının yarattığı bir kraterle karşılaşacaklarına inanıyorlardı. Ancak olayın geçtiği bölgeye varınca yanıldıklarını anladılar. Patlamanın merkezinden 60 kilometre kadar uzaktan başlamak üzere hiç bir ağacın tepesi yoktu. Merkeze yaklaştıkça çevre daha da çoraklaşıyordu. Merkezde ise bütün ağaçlar, telgraf direkleri gibi yontulmuş, en iri ağaçlar dışa doğru parçalanmışlardı. Daha kuzeye ilerleyen bilim adamları, her yanda geniş çapta bir yangının izlerine rastlayınca, bölgede korkunç bir patlama olduğu kanısına vardılar. Bataklık toprakta, türlü boylarda deliklerle karşılaşınca, göktaşlarından kuşkulanarak toprağı kazdılar. Ancak hiç bir kalıntı yoktu; ne bir demir, ne bir nikel ne de

bir taş parçası. Araştırmaya iki yıl sonra daha büyük delme araçları ve geliştirilmiş teknik araçlarla devam edildi. Ancak 35 metre derinliğe kadar kazıldrysa da, hiç bir göktaşı kalıntısı bulunamadı.

1961 ve 1963 yıllarında Sovyet Bilimler Akademisi Tunguska'ya iki araştırma ekibi daha gönderdi. 1963'teki ekibe jeofizikçi Solotov önderlik ediyordu. Bu sefer en modern teknik araçlarla donatılmış bilim adamları, Sibirya patlamasının nükleer bir patlama olduğu sonucuna vardılar.

Bir patlamaya yol açan belirli fiziksel büyüklük oranları bilinirse, o patlamanın türü de ortaya çıkar. Tunguska patlamasında çok büyük ışın enerjisi saçıldığı biliniyordu. Bilim adamları patlama merkezinden 17.5 kilometre ötede bile radyasyon etkisiyle kavrulmuş ağaçlar bulmuşlardı. Ancak yaş bir ağacın ateş alabilmesi için santimetre karesine 70 ile 100 kalori arasında ışın enerjisi düşmesi gerekiyordu. Zaten patlamanın şimşeği öylesine parlaktı ki, uzun süre, 199.5 kilometre uzakta bile ikinci gölgeler yaratmaya devam etmişti!

Bu ölçümlerden yararlanılarak patlamada ortaya çıkan ışın enerjisinin 2.8X1023 erg dolaylarında olduğu hesaplandı. (Açıklayayım: Bilimlerde erg, 'işin ölçüsüdür. 1 gram kütlesi olan bir böcek, 1 santimetre yüksekliğinde bir duvara tırmanırken 981 erg değerinde güç ortaya koyar.)

Araştırmacılar 17,5 kilometrelik alan içindeki ağaçların küçüklü büyüklü dallarının karbonize olduğunu görmüşlerdi. Bu da anî bir ısınmanın söz konusu olduğunu gösteriyordu. Yani dallardaki karbonlaşma, bir orman yangını değil, bir patlama sonucu ortaya çıkmıştı! Üstelik karbonlaşmanın görüldüğü ağaçlar, ışığın süzü! meşine engel olacak gölgelerin bulunmadığı yerlerdeydi. Böylece ağaçların radyasyona hedef oldukları kesinlik kazandı. Bütün bu etkilerin bir araya toplanması, 1023 erglik bir enerji oluşturuyordu. Bu enerji 10 megatonluk bir atom bombasının yok edici gücüne eşitti .Yani:

100.000.000.000.000. 000.000.000 erg!

Bütün incelemeler bir nükleer patlamanın söz konusu olduğunu gösteriyor, kuyruklu yıldız çarpması, ya da göktaşı düşmesi gibi iddiaları temelden çürütüyordu.

1908 nükleer patlaması için ne gibi açıklamalar yapılmıştı?

1964 martında Leningrad gazetelerinden Svesda'da, Cygnus takım yıldızındaki gezegenlerden birinde yaşayan akıllı yaratıkların, dünyayla ilişki kurmak istedikleri ileri sürüldü. İddiayı savunan Genrich Altov ve Valentina Şuraleva, Siberya'daki patlamanın, 1853 yılında Hint okyanusundaki Krakatoa Yanardağının indifası sırasında uzaya dağılan, çok güçlü ve yoğun radyo dalgalarına bir karşılık olduğunu belirtiyorlardı. Uzak yıldızlardaki varlıklar, bu radyo dalgalarını uzaydan gelen sinyaller olarak değerlendirmişler ve gerektiğinden çok güçlü bir Laser ışınını dünyaya yöneltmişlerdi. Işın S'ıbirya üstlerinde atmosfere çarpınca maddeye dönüşmüştü. Bu açıklamayı, biraz zorlanarak hazırlanmış izlenimi verdiği için kabul edemiyorum.

Olayı anti-maddenin toprağa çarpmasıyla açıklamak isteyen teoriyi de kabul edemiyorum. Uzayın derinliklerinde anti-madde bulunduğuna kesinlikle inanıyorsam da, Tunguska'da izine rastlanabileceğini sanmıyorum; çünkü maddeyle anti-maddenin çarpışması, ikisinin de yok olmasıyla sonuçlanır. Üstelik bir anti-madde parçasının dünyaya kadar maddeyle çarpışmadan gelebilmesi çok uzak bir ihtimaldir.

Ben, nükleer patlamanın, bilinmeyen bir uzay gemisinin enerji pilinin patlaması sonucu ortaya çıktığını ileri sürenlerin görüşüne katılıyorum. Garip bir görüş mü? Belki, ama hiç olmazsa imkânsız değil.

Tunguska göktaşı hakkında raflar dolusu kitap vardır. Ancak en önemli bilgilerden biri, patlama merkezindeki radyoaktivitenin, bugün bile, başka yerlerde olduğundan iki kere fazla olduğudur. Ağaçların ve yaş çemberlerinin dikkatlice incelenmesi, radyoaktivitenin 1908'den sonra gözle görülür biçimde arttığını doğrulamaktadır.

Bu olay -ve başkaları- hakkında tek ve kesin bir bilimsel delil ortaya konuncaya kadar hiç kimsenin, hem de neden göstermeksizin birtakım açıklamaları reddetmeye hakkı yoktur. Güneş sistemimizdeki gezegenler hakkında bildiklerimiz çok kolay anlaşılır türdendir: Bizim anladığımız biçimde hayat, o da kısıtlı miktarlarda; yalnızca Merih'te gelişebilir. İnsan, hayatı kendi aklının yarattığı teorik bir sınıra hapsetmiştir. Bu sınırın adı ekosferdir. Güneş sistemimizde yalnız Dünya, Venüs ve Merih ekosferin sınırına girerler. Bununla birlikte hayatın, yalnız bizim anladığımız biçimde olmayacağını, bilinmeyen hayat türlerinin gelişmek için bambaşka koşullar arayabileceğini unutmayalım.

1962 yılına kadar Venüs'te hayat olduğuna inanılıyordu. Mariner M'nin Venüs'e 33.789 kilometre yaklaşarak yolladığı bilgiler bu gezegeni de kural dışı bıraktı. Mariner ll'den gelen raporlar, Venüs'ün aydınlık ve karanlık yanlarındaki yüzey ısısının 420 derece santigrad olduğunu bildiriyordu. Böyle bir ısıda su bulunması imkânsızdı; ancak erimiş metallerden oluşan gölcükler bulunabilirdi. Böylece Venüs'ü Dünya'nın ikiz kardeşi olarak niteleyen düşünce de, kökten yıkılmış oldu. Bununla birlikte, yüzeyde bulunan karbonla karışık hidrojenin her türlü bakteri için yetişme ortamı olabileceği inancı yerleşti.

Yakın zamanlara kadar bilginler Merih'te hayat olmasının düşünülemeyeceğini ileri sürüyorlardı. Ne var ki bir süredir bu iddia 'zorlukla düşünülebilir' biçimini almıştır, çünkü Mariner IV'ün başarılı Merih seferi, istesek de istemesek de Merih'te hayat olabileceğini ortaya koymuştu. Hatta komşumuz Merih'in sayısız bin yıl önce bir uygarlık barındırmış olması bile mümkündür. Her durumda da Merih'in ayı olan

Phobos özel bir dikkat ve inceleme gerektirir. Merih'in iki ayı vardır: Phobos ve Deimos (Yunanca anlamları Korku ve Dehşet)tir. Bunlar, Amerikan astronomi uzmanı Asaph Hail tarafından 1877'de keşfedilmeden önce de biliniyorlardı. 1610 yıllarında Johannes Kepler, Merih'in yanında iki uydu bulunduğundan kuşku duyuyordu. Capucine rahibi Schyrl, Merih aylarını bir iki yıl daha önce gördüğünü ileri sürmüştü, ancak yanılmış olmalıydı, çünkü çağının optik araçlarıyla Merih'in çok ufak uydularını görmesine imkân yoktu. Jonathan Swift, «Gülliver'in Seyahatleri »nin üçüncü bölümünü oluşturan «Laputa ve Japonya'ya bir Seyahat» adlı kitabında, Merih aylarını akıl almaz biçimde anlatır, üstelik büyüklüklerini ve yörüngelerini de verir. Bu parça üçüncü bölümden alınmadır: (Laputa astronomları) zamanlarının büyük kısmını bizimkinden kat kat üstün teleskoplar yadımıyle gök cisimlerini incelemekle geçiriyorlar. En büyük teleskoplarının boyu bir metreyi aşmıyorsa da, bizim metrelerce uzunluktaki teleskoplarımızdan daha çok büyütüyor ve yıldızları daha temiz gösteriyor. Bu avantaj onlara Avrupalı astronomlardan daha çok şey keşfetmelerini sağlıyor. 10.000 yıldızlık bir katalog yapmışlar ,oysa bizim en büyük katalogumuzda en çok bu sayının üçte biri kadar yıldız kayıtlı. Aynı şekilde Merih'in çevresinde dönen iki uydu keşfetmişler. Bunlardan içeride olanı, asıl gezegenin merkezinden üç çap, dışarıda olanı ise beş çap uzaklıkta. Birincisi Merih çevresindeki turunu on, ikincisi yirmi bir buçuk saatte tamamlıyor; öyle ki dönme sürelerinin karesi, Merih'in merkezinden olan uzaklıklarının küpüyle orantılı oluyor, Bu da onların, öteki gök cisimlerinde görülen yerçekimi yasalarının tıpkısına sahip olduklarını gösteriyor.»

Swift, kendisinden tam 150 yıl sonra keşfedilmiş olan Merih uydularını nasıl anlatabilir? Birtakım astronomlar, Swift'ten de önce Merih'in uyduları olabileceğini tahmin ediyorlardı. Ancak tahmin bu ölçüde kesin bilgiler vermek için yeterli olamaz. Swift'in bu bilgiyi nereden elde ettiğini bilmiyoruz.

Gerçekten de bu uydular, güneş sistemimizdeki uyduların en küçük ve en garibidirler. İkisi de Ekvator'un üstünde, hemen hemen daire biçimi bir yörünge izlerler. Eğer bizim ayımız kadar ışık yansıtıyorlarsa, Phobos'un 16 kilometre, Deimos'un da yalnızca 8 kilometrelik bir çapı olmalıdır. Ama eğer yapmaysalar ve daha da çok ışık yansıtıyorlarsa, bu ölçülerden de

küçük olmalıdırlar. Güneş sistemimizde, ana gezegenden daha hızlı dönen tek uydular bunlardır. Merih'in dönüşüne göre, Phobos bir Merih gününde iki tur yaparken, Deimos gezegenden biraz daha hızlı döner.

Birçok astronom Merih aylarının, Merih'in çekim alanına kapılan başıboş uzay parçaları labileceğini düşündüğü için, planetoidler teorisi doğdu. Ancak iki uydunun da ekvator üzerinde ve aynı yörüngede uçmaları, bu teoriyi savunulamaz duruma düşürür. Uzaydan gelen bir parça, bir rastlantı sonucu bu durumu alabilir, ama ikisi birden almış olamaz. Son ölçümler modern uydu teorisini ortaya koydu:

Ünlü Amerikan astronomi bilgini Cari Sağan ve Rus bilim adamı Şlovski, 1966'da yayımladıkları «Uzaydaki Akıllı Hayat» adlı kitapta, uydu Phobos'un yapma bir uydu olduğunu kabul ederler. Sağan bir dizi ölçüm yaparak Phobos'un içi oyuk bir uydu olduğu sonucuna varmıştır ve içi oyuk bir uydu doğal olamaz.

Gerçekten de Phobos'un yörüngesindeki gariplik, görünüşteki kütlesiyle hiç bir benzerlik göstermemekte; tersine, içi oyuk gövdelerin yörüngesine benzemektedir. Moskova Stenberg Enstitüsü Radyo - Astronomi Bölümü yöneticisi Şlovski, Phobos'taki normal olmayan, garip bir hızlanma gözledikten sonra aynı sonuca varmıştır. Bu hızlanma, bizim yapma uydularımızda görülen hızlanmaya çok benzemektedir.

Günümüzde Sağan ve Şlovski'nin kuramları, birçok insan tarafından ciddîye alınmaktadır. Amerikalılar, Merih uydularını dünyaya taşıyacak yeni roketler tasarlamaktadırlar. Ruslar da önümüzdeki yularda Merih uydularını birçok gözlemevinden inceleyeceklerdir.

Doğu ve batıdaki birçok bilim adamının desteklediği, bir zamanlar Merih'te gelişmiş bir uygarlık olduğu görüşü doğruysa, aynı uygarlığın bugün neden var olmadığı sorusu ortaya çıkar. Merih'teki akıllı yaratıklar yeni bir ortam aramak zorunda mı kalmışlardı? Gün geçtikçe daha çok oksijen kaybeden gezegenleri onları yerleşecek yeni dünyalar aramaya mı zorlamıştı? Uygarlıkların yıkılmasına bir uzay felâketi mi neden olmuştu? Son olarak da, Merihlilerin bir bölümü komşu gezegenlerden birine kaçmayı başarmışlar mıydı? Dr. Emanuel Velikovski, 1950 de yayınlanan ve bilim çevrelerinde hâlâ tartışılan «Çarpışan Dünyalar» adlı kitabında,

dev bir kuyruklu yıldızın Merih'e çarptığını ve bu çarpışma sonunda Venüs'ün ortaya çıktığını öne sürmüştü. Venüs'te yüksek bir yüzey ısısı, karbonla karışık hidrojenden oluşmuş bulutlar ve düzensiz bir dönüş bulunduğu takdirde, teorisi ispatlanacaktı. Az önce sözünü ettiğim Mariner ll'den gelen bilgiler, Velikovski'nin teorisini doğrulamaktaydı. Venüs, «Tersine» dönen tek gezegendi; yani Merkür, Dünya, Merih, Jupiter, Satürn, Uranüs ve Neptün'ün uyduğu güneş sistemi kurallarına uymuyordu.

Eğer Merih gezegenindeki uygarlığın yok olmasına, uzayla ilgili bir felâket yol açtıysa, dünyamızın geçmişte uzaydan birtakım ziyaretçileri ağırladığını ileri süren teorime değerli malzemeler sağlanır. O durumda, Merihli devlerin dünyaya kaçıp, orada rastladıkları yarı -akıllı yaratıklarla çiftleşerek 'homo sapiens'i ortaya çıkartmaları imkân dahiline girer. Merih'teki yerçekimi dünyadaki kadar güçlü olmadığı için Merihlilerin bizlerden daha ağır ve iri yaratıklar olmaları gerekir. Böyle olunca da, destanlarda, kutsal kitaplarda sözü edilen gökten gelen devlerin, kocaman taşları oradan oraya taşıyanların, dünyada henüz bilinmeyen sanatları öğretenlerin gerçek yüzü ortaya çıkmış olur.

Bir dolu şey hakkında çok az şey biliyoruz. Çözümlenebilecek bütün bilmecelere bir karşılık bulunana kadar, «İnsan ve Bilinmeyen akıllılar» konusu, araştırmacıların defterinde kalacaktır.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DOĞRUDAN HABERLEŞME İÇİN ARAŞTIRMALAR

16 NİSAN 1960'DA West Virginia'nın sakin vadilerinden birinde, bir deney başlatıldı. Green Bank'taki büyük radyo teleskop, 11.8 ışık yılı uzaklıktaki Tau-Ceti yıldızına yöneltilmişti. Genç ve ünlü Amerikan astronomi bilgini Dr. Frank Drake, uzaydaki bilinmeyen akıllılarla ilişki kurabilmek için radyo sinyallerinden yararlanmayı amaçlayan bu tasarının önderliğini yapıyordu. İlk deneyler dizisi 150 saat sürdü ve başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen, tarihe OZMA tasarısı olarak geçti. Deneylerin kesilme nedeni, deneyde görev alan bilim adamlarından bir bölümünün, uzayda radyo iletimi olmadığını ileri sürmesinden çok, o günlerde istenen hedefe ulaşacak güçte aletlerin bulunmamasıydı. OZMA, türünün tek denemesi olarak kalmayacaktır. Pek yakında ayın yüzeyine, yıldızlar arasında büyük uzaklıkları tarayarak radyo sinyalleri yakalamaya çalışacak radyo teleskoplar dikilecektir.

Uzayda radyo sinyalleri aramaktansa, uzaya radyo sinyali göndermek daha yararlı olmaz mı? Bununla birlikte bilinmeyen akıllı yaratıkların Rusça, İspanyolca, ya da İngilizce anlamalarını bekleyemeyiz.

Bu durumda varlığımızı bildirebilmek için öç yol kalıyor: Matematik semboller, Laser ışınları ve resimler. Bunlardan birincisi en çok başarılı olma eğiliminde. Ancak uzaya bu çeşit semboller göndermek için galaksiler arası dalga uzunlukları bulmamız gerekiyor. Hidrojen atomlarının çarpışmasından doğan 1420 megahertzlik frekans bu iş için en uygun olanıdır. Çünkü hidrojen bir elemandır ve uzayda tanınma şansı çok yüksektir. Üstelik 1420 megahertz, dünya atmosferindeki kalabalık radyo dalgalarının di şında kalır; böylece yanlışlık ve karışma ihtimalleri ortadan kalkmış olur. Bu yolla da, uzaylı yaratıklara kadar rahatlıkla ulaşabilecek ve onlarca tanınabilecek bir sinyal elde edilir

Bu konuyla ilgili olarak, 22.12.1967 tarihi, Die Zeit'da «Ay, ışınlarla bombardıman edilecek!» başlığı altında çıkan haber çok ilginçtir:

«Ayın dünyaya olan uzaklığı hemen hemen kesin olarak bilinmekteyse de, astronomi uzmanları tatmin olmamaktadırlar. Bundan dolayı aya inecek ilk astronotlar yanlarında aynalar götürecek ve bunları ayın yüzeyine yerleştireceklerdir. Bu aynalar birbirine dik açılı olan üç yansıtıcıdan oluşacaklar ve kendilerine yöneltilen her ışığı, kaynağına yansıtabileceklerdir. Bu ayna sistemi saniyenin yüz milyonda biri kadarlık sürelerle çakan bir Laser şimşeğiyle bombardıman edeceklerdir. Laser ışını 1.50 metrelik bir açıklığı olan bir teleskopla birlikte kullanılacak, aydan geri dönen ışınlar bu teleskop tarafından alınarak bir fotokopi aracına iletileceklerdir.

Böylece ışınların gidip gelme süresinden yararlanılarak ayın uzaklığı çok yakın bir biçimde bulunacaktır.»

Aynı türden bir şey tersine düşünülebilir, yani birtakım uzaylı yaratıklar varlıklarını başkalarına bildirme çabalarına girişmiş olabilirler. Şöyle ki, CTA 102'nin radyasyon enerjisi, 1964 sonbaharında ansızın artmıştı. Bunun üzerine Rus astronomi bilginleri, dünyanın belki de çok gelişmiş bir uygarlıktan sinyaller aldığını açıklamışlardı. CTA 102 yıldızı, California Institute of Technology'nin radyo astronomları tarafından 102 numarayla kayıtlandığı için bu adı almıştı.

Astronomi bilgini Şolomitski, 13 nisan 1965 günü Moskova Stenberg Enstitüsünde yaptığı konuşmada şunları söylemişti:

«1964 eylülünün sonunda ve ekiminin başında, CTA 102'den gelen radyasyon enerjisi-çok fazlalaşmış, ancak bir süre sonra yeniden normale dönmüştü. Yıl sonuna doğru kaynağın gücü ansızın yine yükseldi, ilk kaydı düşürmemizden tam 100 gün sonra ikinci bir doruğa vardı.»

Şolomitski'nin şefi Profesör Şlovski de radyasyonda bu tür dalgalanmaların normal olmadığını eklemişti .

Bu arada Hollandalı astrofizikçi Maarten Sohmidt, kesin ölçülere dayanarak,

CTA 102'nin dünyadan 10 milyar ışık yılı uzakta olduğunu ortaya koymuştu. Bu durumda akıllı yaratıkların yolladığı radyo ışınları 10 milyar yıl önce yola çıkmış oluyordu. Ancak günümüzün son hesapları, dünyanın o

zamanlarda var olmadığını gösteriyordu. Bu anlayış uzaydaki başka hayatların araştırılması işlemi için bir bakıma bitirme vuruşuydu.

Bununla birlikte uzayda hayat arama, hiç bir başarı şansına sahip olmasaydı, Amerika Rusya, Jodrell Bank ve Almanya'daki Stockert astrofizikçileri, araştırmalarını kocaman yöneltme antenleriyle radyo yıldızlar ve kazarlar üzerinde" yoğunlaştırmazlardı. Epsilon - Eridiani ve Tau - Ceti yıldızları bizden 10.2 ve 11.8 ışık yılı uzaktadırlar. Yani bu 'komşularımıza' yollanacak radyo dalgaları 11 yılda hedefe varabilir ve 22 yıl içinde bir karşılık almamız sağlanabilir. Daha uzaktaki yıldızlarla radyo dalgaları aracılığıyla haberleşme, aynı oranda daha uzun süreler gerektirir. Milyonlarca ışık yılı uzaklıkta kurulmuş uygarlıklarla haberleşme ise bu yolla imkânsızdır. Peki bu çeşit bir atılım için elimizdeki tek teknik kaynak, radyo dalgaları mıdır?

Örneğin, varlığımızı gözle görünür biçimde belli edebiliriz. Jupiter ya da Merih'e yöneltilecek güçlü bir Laser ışınının, oralarda akıllı yaratıklar yaşadığı sürece, dikkati çekmemesi imkânsızdır[-].Bir başka düşünce de, geniş alanlarda büyük renk farklılıkları gösterecek, aynı zamanda da evrensel bir geçerliliği olan matematik ya da geometrik bir sembolü temsil edecek türden bitkiler ekmektir. Atılgan ve mantıklı bir öneri şu biçimdedir: Kenarları 600 mil uzunluğunda olacak bir eşkenar üçgenin kenarlarına patates ve ortasındaki bir daireye buğday ekilebilir. Böylece her yaz kenarları yeşil, ortası sarı bir eşkenar üçgen oluşur. Bu durumda eğer onları aradığımız gibi, bizi arayan akıllı yaratıklar varsa, söz konusu şekil hemen dikkati çeker. Çünkü neresinden bakılırsa bakılsın, hiç bir şekilde bir tabiat harikasına benzemeyecektir. Bir başka düşünce de, ışıklarını dikine yollayacak bir fenerler zinciri kurmayı önermiştir. Bu fenerlerin yaratacağı ışık denizi uzaklardan bakınca bir atom modeline benzeyecektir. Bu türden daha bir çok öneri vardır.

Bütün bu öneriler, birilerinin bizi gözlemesi halinde geçerli olabilecektir. Yoksa bu sorunu yanlış yerinden mi tutuyoruz?

Gizli olan her şeye antipati duymamıza rağmen, daha kesin açıklanamamış bazı fiziksel olaylara bakmamazlık edemeyiz: Örneğin, geniş bir bilimsel temel üzerinde kanıtlandığı halde henüz açıklanamamış olan zekî beyinler arasındaki düşünce alış verişi konusuna .

Birçok üniversitenin parapsikoloji bölümünde, manyetizma, hayal, düşünce nakli v.b. gibi daha önce açıklanamamış olaylar, çok kesin bilimsel yöntemlerle araştırılmaktadırlar. Bu incelemeler sırasında birtakım hayalet hikâyeleri ve dinsel çılgınlıkların ürünü olan olaylar aradan çıkarılmaktadır. Pek yakın zamanlara kadar tabu sayılan bu araştırma alanında, büyük gelişmeler kaydedilmiştir.

1959 ağustosunda Nautilus denemesi sonuçlandı. Deneme, düşünce naklinin yanı sıra, insan beyinleri arasındaki aklî haberleşmenin radyo dalgalarından güçlü olabileceğini de gösterdi. Deneme şu biçimdeydi:

Nautilus, «Düşünce vericisi»nden binlerce kilometre ötede, suyun birkaç yüz metre altına dalmıştı. Bütün radyo haberleşmeleri kesilmişti, çünkü bugün bile radyo dalgaları belirli bir derinliği aşamazlar. Öte yandan Bay X ile Bay Y arasındaki aklî haberleşme devam ediyordu.

Böyle bilimsel testlerden sonra insanın aklına, beynin başka neler yapabilecek güçte olduğu sorusu geliyor. Beyin ışıktan hızlı haberleşmeyi sağlayabilir mi? Bilim tarihine geçen Cayce olayı belki bu soruya karşılık verebilir.

Kentuckyli basit bir çiftçinin oğlu olan Edgar Cayce, beyninde gizli duran akıl almaz yeteneklerin farkında değildi. 5 ocak 1945'te ö!düğü halde, doktorlar ve psikologlar hâlâ onun hareketlerini değerlendirmeye uğraşıyorlar.

Edgar Cayce, daha pek gençken hastalanmıştı. Her yanına kramplar giriyor, yüksek ateşten komada yatıyordu. Doktorlar kendisine gelmesi için çabalarlarken, Edgar Cayce ansızın yüksek sesle ve açık seçik konuşmaya başlamıştı. Neden hasta olduğunu, hangi ilâçlara gerek duyduğunu açıklamış belirli otlardan yapacakları bir merhem hazırlamalarını ve belkemiğine sürmelerini söylemişti. Doktorlar ve çocuğun yakınları şaşkınlık içinde kalmışlardı, çünkü çocuğun bu bilgiyi nereden elde ettiğin» ve birtakım sözcükleri nereden öğrenebileceğini hiç biri bilmiyordu. Edgar, kendi tavsiye ettiği ilâçlarla kısa sürede iyileşti ve ayağa kalktı.

Bu olay bütün yörede günün konusu olmuştu. Birçok kimse Edgar'ın komada konuştuğunu göz önüne alarak, ipnotize olduğunu ileri sürmüştü. Ancak çocuğu ipnotize edebilecek hiç bir etken yoktu. Edgar bir arakadaşı

hastalanınca, daha önce ne gördüğü ne de duyduğu Latince adlarla bir reçete yazdırtmaya başladı. Arkadaşı bir süre sonra iyileşmişti.

İlk olay bilimsel çevrelerde ciddî karşılanmamıştı, ancak ikinci oiay sonunda Amerikan Tıp Birliği, böyle olayları gözlemek ve her ayrıntıyı kaydetmek üzere bir komisyon kurdu. Cayce uyku durumundayken, ancak uzun görüşmelerin sonucu olabilecek bilgi ve yetenekler kazanıyordu.

Bir keresinde çok zengin bir adam için hiç bir yerde bulunmayan bir ilâcın «reçetesini yazmıştı.» Adam büyük gazetelere ilânlar vererek ilâcı aramaya koyulmuştu. Paris'ten mektup yazan genç bir doktor, babasının bu ilâcı yıllar önce hazırladığını, ama hiç bir yerde kullanmadığını bildiriyordu. Söz konusu ilâcın yapımında kullanılan maddeler, Cayce'ın belirttiği maddelere çok benzemekteydi.

Edgar daha sonra bir başka ilâcın «reçetesini» yazmış, ayrıca bulunabileceği çok uzak bir laboratuvarın adresini de vermişti. Laboratuvara edilen bir telefon, ilâcın henüz geliştirilmekte olduğunu ortaya çıkarttı. Formülü hazırlanmış, ancak bir ad konamadığından daha satışa çıkarılmamıştı.

Edgar, dünyanın dört bir yanından koşup gelen hastalar için günde iki kez, ikisinde de doktorların yanında ve ücret almadan, görüşme yapıyordu. Teşhisleri ve reçeteleri her zaman doğru oluyordu; ancak trans durumundan çıkınca ne söylediğini hatırlayamıyordu. Doktorlar nasıl teşhis koyduğunu sorduklarında Edgar istediği beyinle ilişki kurabileceğini ve istediği bilgileri toplayabileceğini söyledi. Dediğine göre hastanın beyni, gövdede neyin eksik olduğunu bilirdi. Elbette bu durumda yapılacak işlem çok basitti! Hastanın beynine rahatsızlığın nerede olduğunu soruyor, sonra da dünya üzerinde, ne yapılması gerektiğini bildirecek beyni arıyordu. Ben, diyordu Edgar, bütün beyinlerin bir parçasıyım.

Bu şaşırtıcı düşünce teknoloji gerçeklerine uygulanınca şöyle bir görüntü ortaya çıkar. New York'taki dev bir elektronik beyin, bütün fizik bilgileriyle doldurulabilir. Nereden ve ne zaman sorguya çekilirse çekilsin, karşılığı saniyeden de küçük zaman birimleri içinde verilebilir. Bir başka elektronik beyin de Zürih'te bütün tıp bilgilerini toplayabilir. Moskova'daki bir başkası bütün biyoloji bilgilerini, Kahire'deki bir benzeri de bütün

astronomi bilgilerini kapsayabilir. Radyo bağlantısıyla Kahire'deki elektronik beyin, saniyenin yüzde birinde Zürih'tekine karşılık verebilir. Edgar Cayce'ın beyni de, bugün ufak çapta uygulanmakta olan elektronik beyin birleştirmesine benzer biçimde çalışıyor olmalıydı. Şimdi cesur bir tahminde bulunacağım: Ya bütün beyinlerde, her türlü canlı yaratıkla ilişki kurmayı sağlayacak bilinmeyen enerji biçimleri varsa? Bugün insan beyninin ancak onda birinin gücü ve çalışma biçimini biliyoruz. Peki geriye kalan onda dokuz ne yapıyor?

Birçok hastalığın irade yoluyla iyileştirildiği bir gerçektir, ancak bu konuda kesin bir bilimsel açıklama, hatta kesin bir bilgi bile yoktur. Beyinde en güçlü enerji biçimlerinin var olduğunu kabul edersek, beyinden yayılacak güçlü bir tepki, her yana anında yayılacaktır. Eğer bilim bu «vahşî düşünceyi gözle görülebilir biçime getirirse, uzaydaki bütün zekâların aynı yapıda oldukları anlaşılır.

Bu olağanüstü düşüncenin gerçekten var olabileceğini göstermek için 29-30 mayıs 1955 tarihleri arasında yapılmış olan bir deneyin raporunu vereyim. Söz konusu iki gün içinde 1008 insan, aynı saniyede birtakım resimler, cümleler ve sembol grupları üzerinde konsantre olmuşlardı. Bu yoğun düşünceler uzaya yayılmışlardı. Sonuçlar şaşırtıcıydı. Deneyde görev alan kişilerden hiç biri ötekini tanımıyordu ve oturdukları yerler arasında yüzlerce kilometrelik farklar vardı. Bununla birlikte bu kişilerin yüzde 2.7'si bir resim, daha doğrusu bir atom modelinin resmini gördüklerini belirtmişlerdi. Aralarında herhangi bir anlaşma söz konusu olamayacağı için yüzde 2.7'si aynı «aklî resmi» görmüş olmaları şaşırtıcıdır. Telepati? Hokus pokus? Şans? Kesin olan bir şey varsa, o da her şeyi daha iyi bilmediğimizdir.

Şimdilik açıklanamayan bu alanlardan yeniden konumuza dönelim.

Kasım 1961'de West Virginia, Greenbank'teki Ulusal Radyo Astronomi Gözleme Evinde on bir yetkilinin gizli bir toplantı yaptığı artık bir sır değildir. Bu toplantının da konusu, dünya dışı akıllı yaratıklardır. Aralarında Dr. Giuseppe Cacconi, Dr. Su Şu Huang, Dr. Philip Morrison, Dr. Frank Drake, Dr. Otto Struve, Dr. Carl Sağan ve Nobel ödülü almış Melvin Calvin de bulunan bilim adamları, Green Bank Formülü olarak bilinen sonuca varmışlardı. Bu formüle göre galaksimizde bizimle ilişki kurmaya çalışan

ya da kendileriyle ilişki kurulmasını bekleyen 50 milyon değişik uygarlık bulunduğunu göstermektedir.

N = R+ fp Bu formülde:

: Güneşimize benzeyen yıldızların ortalama sayısı : üstünde canlı bulunması mümkün yıldızlar

: insan standartlarına uygun hayatın gelişmesi için gerekli koşulları sağlayabilecek gezegenlerin ortalama sayısı : bu tür gezegenlerden üstünde gerçekten hayat gelişenler fi : güneşlerinin ömrü boyunca kend1 güçleriyle hareket edebilen akıllı canlıların bulunduğu gezegenler fc : teknik uygarlıklarını geliştirmiş akıllı yaratıkların yaşadığı gezegenler L : ancak uzun süre ayakta kalan uygarlıkların birbirleriyle karşılaşabilmeleri bakımından, uygarlıkların hayat süresi Formüldeki her bölüm için en ufak sayıları aldığımızda,

N=R+fpnef|fjfCL

Bu formülde:

R+ : Güneşimize benzeyen yıldızların ortalama sayısı,

fp : Üstünde canlı bulunması mümkün yıldızlar,

ne : İnsan standartlarına uygun hayatın gelişmesi için gerekli koşulları sağlayabilecek gezegenlerin ortalama sayısı,

fl : Bu tür gezegenlerden üstünde gerçekten hayat gelişenler,

fi : Güneşlerinin ömrü boyunca kendi güçleriyle hareket edebilen akıllı canlıların bulunduğu gezegenler,

fc : Teknik uygarlıklarını geliştirmiş akıllı yaratıkların yaşadığı gezegenler,

L : Ancak uzun süre ayakta kalan uygarlıkların birbirleriyle karşılaşabilmeleri bakımından, uygarlıkların hayat süresi, Formüldeki her bölüm için en ufak sayıları aldığımızda,

N = 40 En büyük sayıları aldığımızda,

N = 50.000.000 çıkar

Başka bir deyişle, en kötümser tahminle Samanyolunda 40 grup akıllı yaratık vardır ve bunlar başka uygarlıklarla ilişki kurmaya çalışmaktadırlar.

En atılgan tahmin ise uzaydan bir işaret bekleyen 50 milyon bilinmeyen uygarlık bulunduğunu gösterir. Green Bank hesapları, bugünkü yıldız sayısını değil, Samanyolu var olduğundan beri gelip geçmiş bütün yıldızları temel alır. Bilim adamlarının güvendikleri bu formül yüz binlerce yıl önce, çok gelişmiş teknolojileri olan uygarlıkların var olmuş olabileceğini ortaya koyar. Bu da çok eski çağlarda dünyamızı ziyarete gelen 'tanrılar' üzerine kurduğum teorimi destekler. Amerikan astro biyologu Dr. Sağan da, dünyanın doğuşundan bu yana en az bir kez uzaylılar tarafından ziyaret edildiğine inanmaktadır.

Exobiyoloji, henüz kuruluş döneminde bulunan bir bilim dalıdır. Yeni bilim dalları tutunabilmekte büyük güçlük çekerler. Ancak tam bir tarafsızlıkla dünya dışı hayatı incelemeyi amaçlayan exobiyoloji, birçok tanınmış bilim adamı tarafından desteklendiği için aynı güçlüğü duymayacaktır. Bu yeni dalın ciddiyetini anlatmaktansa, bünyesinde topladığı bilim adamlarını sıralamak daha yerinde olur sanırım:

Dr. Freeman Quimby (NASA exobiyoloji program şefi), Dr. Ira Blei (NASA), Dr. Joshua Lederberg (NASA), Dr. L. P. Smith (NASA), Dr. R. E. Kaj (NASA), Dr.Richard Young (NASA), Dr. H. S. Brown (Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü), Dr. Edward Purcell (Harvard Üniversitesi Fizik Profesörü), Dr. R. N. Bracewells (Stanford Radyo Astronomi Enstitüsü), Dr. Townes (1964 Nobel Fizik Ödülü), Dr. I. S. Şlovski (Moskova Stenberg Enstitüsü), Sir Bernard Lowvell (Jodrei

Bank), Dr. Wernher von Braun (A.B.D. Satürn Roket Programı Başkanı), Profesör Dr. Obertb, (von Braun'un öğretmeni), Profesör Dr. Stuhlinger, Profesör Dr. E. Sanger ve daha birçokları.. Bu kişiler, dünyanın dört bir yanındaki exo-biyolojistlerin temsilcileridir. Hepsinin de amacı, kitabımda teker teker ele almaya çalıştığım araştırma alanlarını çevreleyen uyuşukluk duvarını yıkmaktır. Türlü karşı çıkmalara rağmen exobiyoloji yaşamaktadır ve bir gün en ilginç ve önemli araştırma dallarından biri olacaktır.

Uzayın derinliklerine birini yollamadan, orada hayat olup olmadığını nasıl kesinlikle anlayabiliriz? İstatistikler ve hesaplar, dünya dışında hayat var olduğunu göstermektedir. Uzayda bakteri ve sporların izine rastlanmıştır. Bilinmeyen akıllı yaratıkların aranmasına başlanmış, ancak inandırıcı, gözle görülür ve ölçülebilir bir sonuca ulaşılamamıştır. NASA da bunları göz önüne alarak sekiz değişik aracı geliştirmektedir. Bunların görevi güneş sistemimizdeki uzak gezegenlerde hayat olup olmadığını göstermektir.

İşte söz konusu araçlar:

Ekseni çevresinde dönen Optik Dağıtma Profili,

Mültivatör,

Vidikon Mikroskopu,

J - Band Hayat Arayıcısı,

Radyo - izotop Biyokimyasal alet.

Kütle Spektrometresi.

Kurt Kapanı,

Ultraviyole Spektrofotometresi.

Halka çok yabancı kalan bu teknik terimlerin ardında gizlenenleri gösterebilmek için birkaç ipucu vereyim:

«Ekseni çevresinde dönen Optik Dağıtma Profili», üstünde durmadan dönen bir ışıldak bulunan bir laboratuvar aracıdır. Hedefine indiği andan itibaren ışınlar saçmaya ve molekül aramaya başlar. Moleküller her türlü hayat için gerekli olan şeylerdir. Bunlardan biri, üç kimyasal bileşimin yan yana gelmesjnden oluşan geniş, helezon biçimli DNS molekülüdür. İçindeki bileşimler nitrojenli organik alkali, şeker ve fosforik asittir. Kutuplanmış ışınlar bir şeker molekülüne çarpınca, kesintiye uğrarlar, çünkü nitrojenli alkali adenin'in şekerle kimyasal birleşiminin «ışınlara karşı aktif» etkisi vardır. DNS molekülündeki şeker bileşiminin de «ışınlara karşı aktif» etkisi bulunduğundan, araçtaki ışıldağın bir şeker-adenin bileşimine rastlaması ve

bu bileşimin yarattığı kesintiyi sinyal olarak dünyaya göndermesi, o gezegende hayat olduğunu göstermek için yeterlidir.

«Mültivatör», bir roket tarafından küçük bir bavul gibi taşınan ve gezegen yakınlarından geçerken yüzeye fırlatılan yarım kilo ağırlığında bir alettir. İçindeki minik laboratuvar, on beş değişik deney yapma ve bunların sonuçlarını dünyaya gönderme yeteneğindedir.

«Radyo - izotop Biyokimyasal araç», Gülliver takma adıyla geliştirilen bir aracın resmî adıdır. Amacı başka bir gezegene yumuşak iniş yapmak ve 15'er metre uzunluğundaki üç yapışkan ipi değişik yönlere fırlatmaktır. Bu ipler birkaç dakika sonra geri çekilecek ve üstlerine yapışan toz, mikrop ve her türlü biyokimyasal nesne, bir sıvı kültür ortamına daldırılacaktır. B.ı ortamın bir bölümü radyoaktif karbon izotopu C 14'le zenginleştirilmiş olacaktır; bu durumda içine giren mikro-organizmalar, metabolizmalarından karbon dioksit, CO2, çıkaracaklardır. Karbon dioksit gazı sıvı kültürden kolaylıkla ayrıştırılacak ve C 14 çekirdeği bulunduran gazın radyoaktivitesini ölçen bir araca yollanarak sonuç dünyaya bildirilecektir .

NASA'nın dünya dışı hayatı bulmak için geliştirdiği bir araçtan daha söz etmek istiyorum. Kurt kapanı olarak bilinen bu araç da bir başka gezegene yumuşak iniş yapacak ve çok kolay kırılabilen bir ucu bulunan emici tüpünü yüzeye uzatacaktır. Tüp yere değer değmez ucu kırılacak ve her türden toprak örnekleri içine dolacaktır. Bu aracın içinde de her türden bakterinin hızla büyümesini sağlayacak kültür ortamları olacaktır. Bakterilerin hızla çoğalması sıv< ortamları bulandıracak ve pH değerlerini artıracaktır. (pH değeri bir asitin asitlik derecesidir.) Bu iki değişim de kolaylık ve doğrulukla anlaşılabilecektir: Sıvıda oluşacak budanmayı bir ışın ve foto - hücre, asit bölümündeki değişmeyi de bir elektronik pH ölçme araeı gösterecektir. Ortaya konacak sonuçlar gezegende hayat olup olmadığı konusunda kesin sonuçlara varmama sağlayacaktır.

NASA programı ve onunla ilintili olan dış dünyalarda hayat arama çalışmalarına milyonlarca dolar harcanacaktır. Yukarıda sözü edilen ilk araçlar Merih'e yollanacaktır. Kuşkusuz., insan bu minik laboratuvarları izleyecektir. Dr. von Braun ilk insanın Merih'e 1982 yılında ayak basacağını söylemektedir. NASA'nın bu yolculuğu gerçekleştirmek için gerekli teknik kaynakları vardır, yalnızca Amerikan Senatosunun yeterli ve kesintisiz

yatırımlarını beklemektedir. A.B.D.'nin bugünkü sorumluluklarına ek olarak Vietnam savaşı ve uzay programı gibi iki büyük para yutucusu vardır ve bunlar dünyanın en zengin devletine bile ağır bir yük olmaktadırlar. Merih yolculuğu için tasarılar tamamlanmış, gidecek uzay gemisinin maketi yapılmıştır. Maket[-] Huntsville'deki olağanüstü bir insanın,Dr. Ernst Stuhlinger'in masası üzerinde durmaktadır. Stuhlinger, Huntville, Alabama'daki George Marshall Uzay Uçuşu Merkezinin bir bölümü olan Araştırma Proje Laboratuvarının yöneticisidir. Laboratuvarlarında yüzlerce bilim adamı çalışmakta ve plasma, nükleer ve termo-fizik alanlarında deneyler yapmaktadırlar. Geleceğin elektronik roket motoru ve insanı Merih'e götürecek uzay gemisinin desinatörü Stuhlinger'dir.

Stuhlinger'i Amerika'ya, arkadaşı Dr. Wernher von Braun, İkinci Dünya Savaşının hemen ardından getirmişti. Birlikte Amerikan Hava Kuvvetleri için roketler yapmışlar, Kore Savaşının patlak verdiği sıralarda Fort Bliss'teki merkezden Huntsville'e taşınmışlar ve dev atılımlara alışkın Amerika'nın bile görmediği bir tasarı üzerinde çalışmalara başlamışlardı.

O günlerde Huntsville, Appalaş dağlarının eteklerinde küçük, sakin bir kasabaydı. Roketçilerin gelişiyle bu ufak pamuk kasabası sirke döndü. Fabrikalar, roket deneme platformları, laboratuvarlar, dev hangarlar ve daha bir sürü çelik kuruluş, göz açıp kapayana kadar her yanı kapladı. Bugün Huntsville'de 150.000 kişi yaşamaktadır ve kasaba halkı heyecanlı uzay hayranları olmuşlardır. İlk Redstone roketlerinin ateşlenmesi sırasında korku içinde bodrumlarına kaçışan Huntsvilleliler, bugün Satürn roketlerinin her yanı kaplayan korkunç gürültüsüne aldırmamaktadırlar. Her Huntsvillelinin yanında, Londralıların şemsiyeleri gibi, birer kulaklık bulunmaktadır. Kasabalarına «Roket Kenti» adını vermişlerdir ve Senatonun her yatırım kısıtlama kararında taşkınlıklar yapmaktadırlar. «Almanları» ve NASA'ları ile övünmektedirler, çünkü Huntsville bugün NASA merkezlerinin en büyüğü olmuştur. Bütün dünyanın yakından tanıdığı Redstone roketlerinden, dev Satürn V'ye kadar her roket burada tasarlanmış ve uygulama alanına konmuştur. A.B.D.'nin ay programı için bugüne kadar harcadığı para milyarları aşmaktadır. Huntsville'de von Braun'un emri altında 7.000 teknisyen, mühendis ve bilim adamı çalışmaktadır. 1967'de A.B.D.'nin uzay programı için her alandan 300.000

bilim adamı görev a!mıştı. 20.000'i aşkın endüstri firması da tarihin en büyük araştırması için çalışıyorlardı.

Dr. Pschera, Huntsville'i ziyaretim sırasında, araştırma gruplarının hiç durmadan yeni 'parçalar' geliştirmek zorunda olduklarını söylemişti. Dünyada kullanılan birçok teknik araç yapıştırma ve kaynak işlemleri, uzaydaki boşluğa çıkınca çalışmaz hale geliyorlardı; bu bakımdan mutlak boşlukta iş görebilecek araçların .geliştirilmesi gerekiyordu.

Uzay gemileri endüstrisi, otomobil endüstrisini çoktan geride bırakmıştır. 1 haziran 1967'-de Cape Kennedy Uzay Merkezinde 22.828 kişi çalışıyordu. Bu istasyonun yıllık harcamas; ise 475.784.000 dolardı!

Bütün bunlar birkaç delinin aya gitmek istemesinden midir? Sanırım günlük araçlardan dünyanın her yanında hayat kurtaran araçlara kadar (ki bunlar yalnızca yan ürünlerdir) uzay yolculuğuna neler borçlu olduğumuzu gösterecek yeterli örnekler verdim. Gelişmekte olan süper teknoloji insanlığa felâket getirmeyecektir; tersine, insanlığı dev adımlarla ileriye götürecektir.

Wernher von Braun'ın bu kitabın konusu hakkındaki düşüncelerini öğrenmek fırsatını buldum:

«Dr. von Braun, güneş sistemimizdeki öteki gezegenlerde hayat bulacağımıza inanıyo1” musunuz?»

«Yakın bir gelecekte Merih'e gideceğimize ve orada ilkel hayat biçimlerine rastlayacağımıza inanıyorum.»

«Uzayda bizden başka akıllı yaratıklar olması sizce mümkün müdür?»

«Evet, uzayda yalnız bitki ve hayvanlar değil, akıllı yaratıklar da olduğuna inanıyorum. Bu türden bir hayatın bulunması çok ilginç olacaktır, ancak güneş sistemimizle başka güneş sistemleri arasındaki uzaklık ve galaksimizle başka galaksiler arasındaki daha da büyük uzaklığı göz önüne alırsak, bu türden hayatı bulmanın, ya da doğrudan haberleşme sağlamanın çok güç olduğu görülecektir.» «Galaksimizde teknik açıdan daha ileri varlıkların yaşadığı, ya da yaşamış olabileceği düşünülebilir mi?»

«Bugüne kadar galaksimizde ileri tekniğe sahip varlıkların yaşadığını gösterecek bir delil ya da işaret ele geçirmiş değiliz. Bununla birlikte,

istatistik ve felsefî temellerden bakınca, bu tür gelişmiş canlıların varlığına inanıyorum. Ancak yine belirteyim, bu inanışı ispatlayacak herhangi bir bilimsel temel, kurulmuş değildir.»

«Bizden eski akıllı yaratıklar çok uzak bir geçmişte dünyamızı ziyaret etmiş olabilirler mi?» «Bu ihtimali reddetmeyeceğim. Ancak bildiğim kadarıyla bunu gösterecek herhangi bir arkeolojik çalışma yapılmış değildir.»

«Satürn roketinin babası» ile yaptığım görüşme burada sona erdi. Ne yazık ki kendisine uzay gözüyle bakıldığında sayısız sorulara yol açan arkeolojik buluntulardan, eski kitaplardaki garipliklerden ve açıklanamamış bir dolu bilmeceden ayrıntılarıyla söz edemedim. Ama Dr. von Braun kitabımın basılmasını bekliyor.

ONİKİNCİ BÖLÜM

YARIN BUGÜNKÜ YERİMİZ neresidir?

İnsan bir gün uzaya egemen olacak mı

Uzayın erişilmez uzaklıklarında yaşayan akıllı yaratıklar, çok uzak bir geçmişte dünyamızı ziyaret ettiler mi?

Uzayın bir yerindeki bilinmeyen varlıklar bizimle ilişki kurmaya çalışıyorlar mı? Araştırmaların tüyler ürpertici sonuçları gizli mi tutulmalıdır?

Tıp ve biyoloji dondurulmuş insanları hayata döndürecek bir yol bulabilecek mi?

Dünya insanı yeni gezegenleri kolonize edecek mi?

Oralarda buldukları canlılarla ilişki kuracak mı?

İnsan ikinci, üçüncü ve dördüncü bir dünya yaratacak mı?

Özel robotlar bir gün doktorların yerini alacak mı?

2100 yılının hastahaneleri, hastalar için birer yedek parça dükkânı olacaklar mı? İnsan ömrünü sunî kalp, ciğer ve böbreklerle sonsuza kadar uzatmak bir gün mümkün olacak mı?

Bu türden sorular kocaman bir şehrin telefon rehberini dolduracak kadar çoğaltılabilir. Her geçen gün yepyeni bir şey bulunmakta ve imkânsızlıklar listesinden bir soru daha, cevaplandırılmış olarak atılmaktadır.

Yeni bilimin adı, gelecek bilimdir! Amacı ve hedefi, eldeki bütün teknik ve aklî imkânlardan yararlanarak, geleceğin tasarlanması, ayrıntılı incelenmesi ve anlaşılmasıdır.

Düşünce tankları dünyanın her yanına dağılmış durumdadırlar. Yalnız Amerika'da bunlardan 164 tane vardır. Hükümetten ve ağır endüstriden siparişler kabul etmektedirler. En tanınmış düşünce tankı Santa Monica, Kaliforniya'daki Rand Corporation'ırtkidir. Yüksek rütbeli hava kuvvetleri subayları, kıtalararası savaş durumu üzerinde kendi araştırmalarını yapmak

istedikleri için 1945 yılında kurulmuştu. Bugün 843 seçilmiş bilim adamının çalıştığı bu merkezde, insanlığın en olmaz görünen serüvenlerinin tasarıları yapılmaktadır. Daha 1946'da Rand bilim adamları, uzay gemilerinin askeri yararları üzer'nde duruyorlardı. Rand, 1951'de türlü uydular için bir program geliştirdiğinde, Ütopyacı olarak nitelendirilmişti. Rand çalışmaya başlayalı beri, kendisinden önce gözlenmemiş olaylar hakkında 3000 açıklama yapmıştır. Rand bilim adamları da kültür ve uygarlığımızı büyük ölçüde ilerleten 110 kitap yayınlamışlardır.

Bu araştımaların sonu yoktur ve olmayacaktır.

Aşağıdaki enstitüler de gelecek için aynı türden araştırmalar yapmaktadırlar.

Harmonon Hudson, New York'taki Hudson Enstitüsü, Santa Barbara, Kaliforniya'daki General Electric'e ait İleri Çalışmalar için Tempo Merkezi, Massaohusettes'deki Arthur Little Enstitüsü ve Columbus, Ohio'daki Batelle Enstitüsü.

Hükümetler ve büyük kuruluşlar, bu gelecek düşünürleri olmadan yapamazlar. Hükümetler, askerî tasarılarını yıllar sonrasını göz önüne alarak yapmak zorundadırlar; büyük kuruluşlar ise hesaplarını yirmi, otuz yıl sonrasını düşünerek yapmak durumundadırlar.

Günümüzdeki bilgilerle, sözgelişi, Meksika'nın, önümüzdeki elli yıl içindeki geiişmesinin nasıl olacağı hesaplanabilir. Bu tahmini yaparken, var olan teknoloji, ulaştırma ve haberleşme durumu, siyasal akımlar gibi her türlü gerçek göz önüne alınır. Bugün bu tahmini yapmak nasıl mümkün oluyorsa, bilinmeyen yaratıklar da 10.000 yıl önce, dünyamızın gelişmesi için aynı tahmini yapmış olabilirler.

İnsanlık elindeki bütün güçlerle geleceğini incelemek zorundadır. Bu çalışmalar yapılmadığı takdirde, geçmişimizi aydınlatmak belki de mümkün olmayacaktır. Geçmişimizi çözmek için gerekebilecek ipuçlarının arkeolojik alanlarda yatmadığını, onlardan ne çıkaracağımızı bilmediğimiz için üstlerine basıp geçmediğimizi İl kim ileriye sürebilir?

Bir «Ütopik arkeoloji yılını istemem bunun içindi. Eski düşünme biçimlerine «inanmadığım» için, başkalarının da varsayımıma «inanmalarım» istemiyorum. Bununla birlikte, geçmişin doğurduğu

bilmecelerin, pek yakın bir tarihte bütün teknolojik güçlerle çözümleneceğini bekliyor ve umut ediyorum.

Uzayda milyonlarca başka gezegen bulunması bizim suçumuz değildir. Tokomai'deki Japon heykelinin gözlük takmış olması bizim suçumuz değildir. Palenque'deki taş kabartmanın bulunması bizim suçumuz değildir.

Amiral Pirî Reis'in haritalarını yakmamış olması bizim suçumuz değildir.

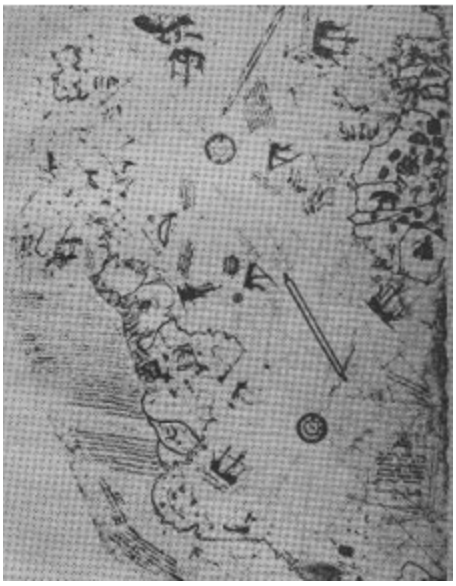
İnsanlık tarihinin bütün eski kitaplarının, sürüyle saçmalık sergilemesi bizim suçumuz değildir.

Ama bütün bunları görüp de ciddîye almamak bizim suçumuzdur.

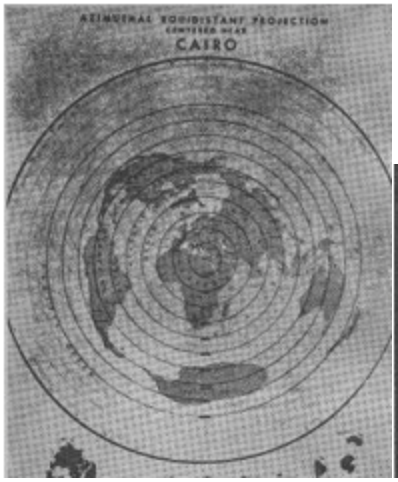
İnsanın önünde, görkemli geçmişini unutturacak görkemli bir gelecek uzanmaktadır. Bu bakımdan uzay araştırmaları, gelecek araştırmaları ve bugün imkânsız görünen tasarıların gerçekleşebilmesi için, cesaret gerekmektedir Şöyle ki, geçmiş üzerinde yapılacak kararlı bi araştırma, gelecekle ilgili birtakım çağrışımla uyandırabilir. Bu çağrışımların ispatlanması da gelecek kuşakların mutluluğu için, geçmişimi: aydınlatmaya yetebilir.

BİTTİ

RESİMLER

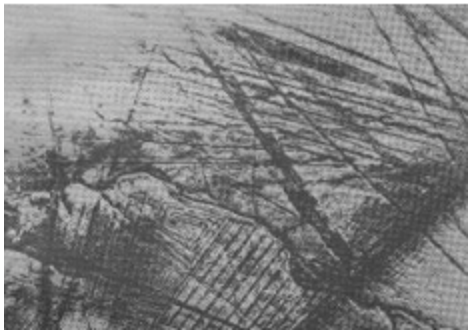
Topkapı Sarayı kütüphanesinde, 18.yüzyılda,Piri Reis' in olduğu bilinen çok eski haritalar bulunmuştur.Her iki Amerika kıtasını ve Batı Afrika'yı gösteren bu haritada, en alt kısımda Antarktika da yeralmaktadır. Kıta buzullar altında gösterilmiştir. Bilinebilen tarihlerden beri kıta her zaman için buz altında kalmıştır.

Kahire merkez alınarak yapılan A.B. D.Hava Kuvvetlerine ait bu harita, Piri Reis'inkiyle hemen hemen aynıdır.

Peru'da Nazka düzlüğünde çok şaşırtıcı biçimler bulunmuştur. Bu ibaretler (Arkeolog lara göre inka yolları)hiç bir erişme noktasına sahip değillerdir.

Alttaki ikinci resim düzlükteki işaretleri daha yakından gösteriyor.

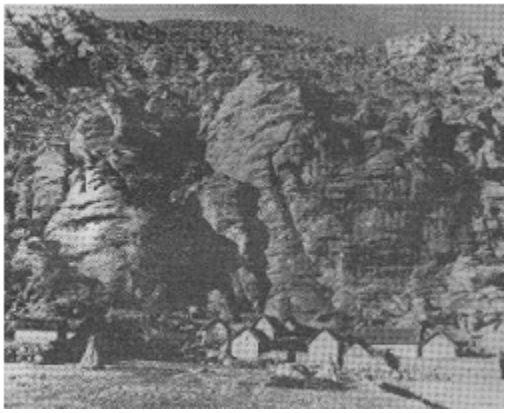

Pisko Körfezi üzerinde yer alan çok büyük ölçüdeki işaret, Nazka düzlüğünü göstermektedir.Acaba bu , dini bir işaret mi? Yoksa iniş için yol gösteren bir belirtimi?

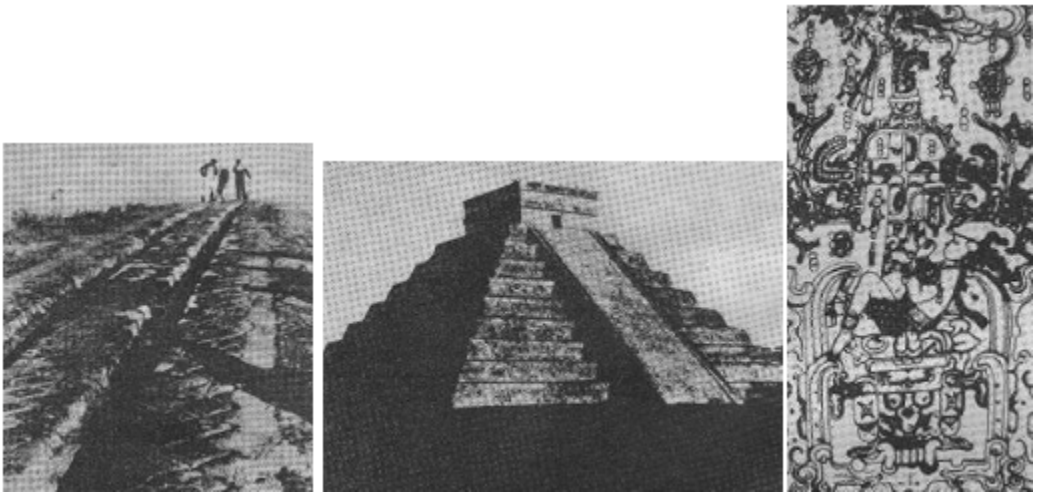

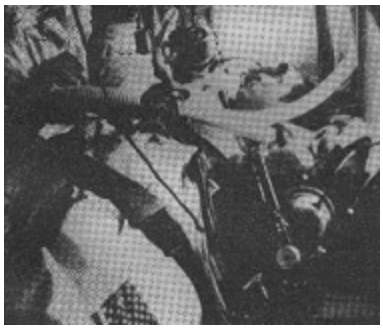

Saksayuaman'da yer alan bu dev ölçüde duvar ,böylesine düzgün yapımı nasıl başarılmıştır. O ilkel insanlar bu kayaları nasıl böylesine düzgün yerleştirebildiler.

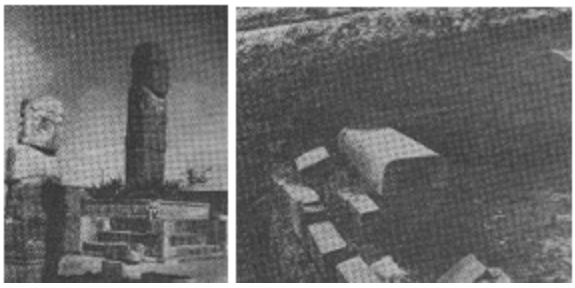
Meksika, Palenk Yazıtlarının yer aldığı eski Maya Tapınağı. Tapınağın içindeki odalardan birinde,molozlar arasında bir mezar kapağı bulunmuştur.Üzerinde çözülemeyen kabartmalar vardır

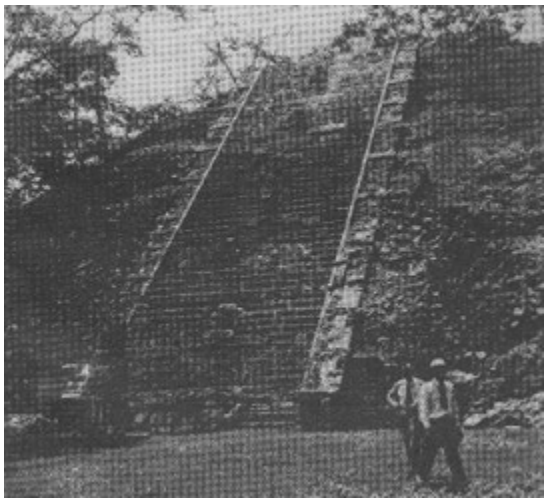
Meksiko'daki Maya Tapınağında ele geçen mezar kapağı üzerindeki kabartmalar ,ve kâğıda aktarılmış kopyası .İlkel hayal gücü, uzay gemisi içindeki bir astronotu çizebilecek nitelikte miydi ?Resmin altındaki garip çizgiler,uçuş sırasındaki alev ve gaz çıkışına işaret ediyor olmalı.

Yüzyıllarca deniz altında kaldıktan sonra ilk bakışta önemli gibi durmayan bu alet,aslında bir planetaryumdur.Yapım tarihi olarak M.Ö 82 yılı iteri sürülür.

Paskalya adasında ele geçen bu yazı o adaya özgüdür ve bugüne kadar çözülememiştir.

Bu antik sütun demirden olup yüzyılllar boyu hiç pas tutmamıştır.

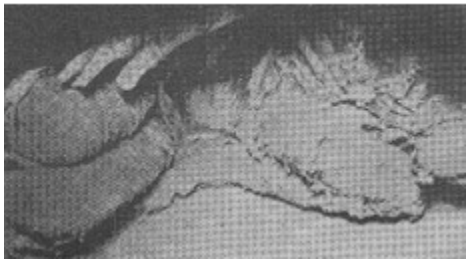

Meksika'da Chicken Itza'da El Kastillo.Bu Maya takvimine göre yapılmıştır.Her yandaki 91 basamak toplandığı zaman 364 sayısını vermekted En üstte yer alan platformla birlikte bu sayı 365'e yükselmektedir.

.

Bu korkunç ölçüdeki basamaklar nereye Çıkıyor ? Belki devlerin tahtına.

Resimdeki kayaların camlaşması İçin çok büyük ölçüde ısı gerekmektedir.

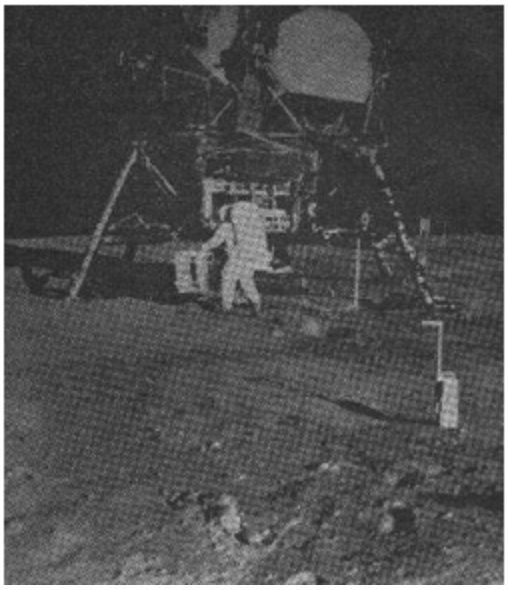

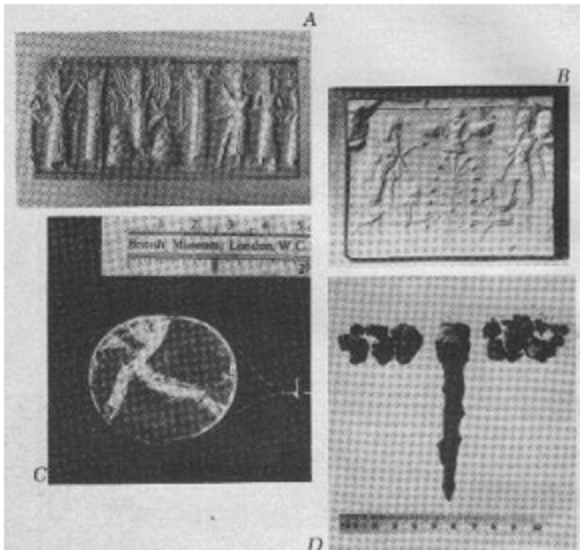

Rusların yaptığı araştırmada ortaya çıkan duvar resmi.Çok eski devirlerden ele geçen resimler. Hepside inanılmayacak kadar , değişik türde,Yukarıda görülen Amerikalı astronot ile bu ilkel resimler arasındaki benzerlik bazı şeyler anlatmak istiyor gibi,

A
B
C
D

DİPNOTLAR

1

Böcekler bilimiyle uğraşan kimse.

2

İnsanın maddî olanaklar ya da çok erdemlj bir duygusallık içindeyken Tanrı ve Meleklerle gö-. rüşmesi imkânına inanan felsefe taraftarı.

3

Jericho: Kudüs'ün kuzeydoğusunda, Lût gölü dolaylarında bir kasaba.

4

Okültistler: Gizli, ya da esrarengiz öğretilere bağlı olanlar; belirli teosofist inanç örgütleri.

5

2 mart 1972'de Amerikalılar Jüpiter gezegenine, insansız bir uzay aracı yolladılar. Bu aracın 1973 aralığında gezegene varması ve gezegen hakkında çeşitli bilgiler yollaması bekleniyor. Hazırlanan programa göre, 11 günde aya varan araç Jüpiter'i inceledikten sonra, dönmemek üzere güneş sisteminden çıkacaktır.

6

Kitabın yazılmasından sonra bu proje tamamlanmış ve 13 kasım 1971'de beşbuçuk aylık bir yolculuktan sonra 247.000.000 mil aşarak Mariner 9, Mars'ın çekim alanına girmiştir. Hemen televizyon resimleri göndermeye başlamışsa da toz fırtınaları görüntüyü engellemiştir. Ancak 22 ocak 1972 yılında gelen televizyon resimleri, bu esrarengiz gezegen hakkında süregiden birçok teoriye yeni bir biçim vermiştir. Yine 1971 yılı 2 aralığında, Sovyetler, ilk bilimsel uzay robotunun Merih'e yumuşak iniş yaptığını açıkladılar. Bu yolculuk 188 gün sürmüştü, korkunç bir kum

fırtınasına rağmen gerekli araçlar paraşütle indirilmişti. Bu araçlar gezegenin güney bölümüne Electris ve Phaetonic bölgelerine iniş yaptılar. Gezegene inen alet, çeşitli televizyon resimleri göndermiştir.

7
Kanatlı melek.